

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 924

ΑΡ. 458

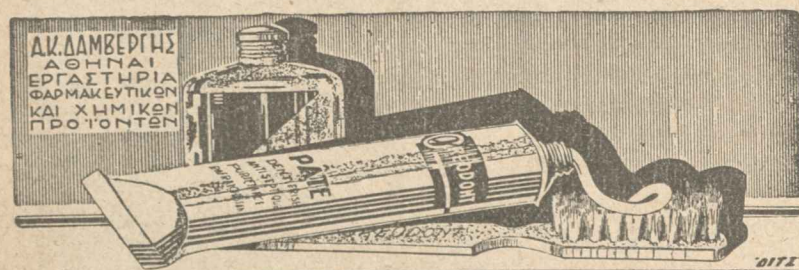
ΚΥΡΙΑΙ ΜΟΥ
Μόνον ή ondulation Permanente

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

σας εξασφαλίζει:
Την ωραιότητα, την άντοχην και πρό παντός την ασφάλειαν των μαλλιών σας.
Δέν σας τὰ καίει, δέν σας τὰ άγριεύει, δέν σας τὰ άσπρίζει.

Σας τὰ διατηρεί μαλακά, γυαλιστερά, ωραιότατα.
Έχετε πάντοτε εμπιστοσύνη εις τὸ όνομα

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

"Ασπρα ώραία δόντια, εύχάριστο στόμα δίδει τὸ ΟREODONT
άκόμη και εις τούς μαπνιστάς

ΚΟΥΚΛΕΣ

Διά σαλόνια
Διά ντιβάνια
Διά παιδιά
Εις πλουσίαν συλλογήν.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΤΟΥ 8

Πάροδος Εύαγγελιστρίας.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

της Έκδόσεως Θεσσαλονίκης έλα-
δεν αι οικιακής χρήσεως Γερμανι-
και Βαφαι ύφασμάτων

ARTI

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

είνε να βάψετε μόναι Σας
τά περσινά Σας φορέματα με
τάς Γερμανικας Βαφάς

ARTI

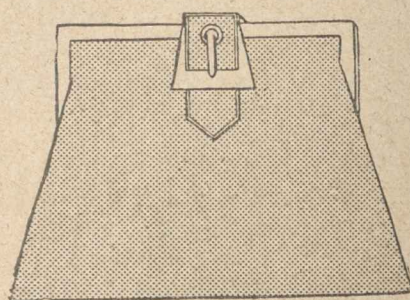
Αι Βαφαι ARTI κάνουν
τα καληα φορέματα και
νεύργια και μεδέρνα. Έπιτυ-
χία άφάνταστος. Χρησις ά-
πλουστάτη. Οδηγία Έλλη-
νιστί. Αι Βαφαι ARTI έπι-
μήθησαν με τὸ Μέγα Βρα-
βείον της τελευταίας Έκδέ-
σεως. Πωλούνται στα έμπο-
ρικά και τὰ φαρμακεία.

ΛΟΓΚΟ Β'.

Παρασκευάζεται επί τη βάσει
αδένων ωσθηκών. Συντελεί εις
την ανάπτυξιν και ευεξίαν του
όργανισμου της γυναικός.

Έγκριμένον παρά του 'Αν.
Υγειονομ. Συμβουλίου. Πωλείται
εις έλα τὰ Φαρμακεία δραχ. 55.
Γεν. 'Αντιπρ. Ν. Κωνσταντινίδης
και Α. Φράγκος, Βερανζέρου 24.
«ΔΙΤΣ»

ΤΣΑΝΤΕΣ

και έλα τὰ δερμάτινα είδη ταξει-
δίου, μόνον εις τὸ είδικόν Κατάστη-
μα 'Αδελφών

ΔΕΡΜΙΖΑΚΗ & ΚΥΠΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 17, ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΙΑ διάφορος έν Γλυφάδι
μέ έλα τὰ χρεϊώδη, μέ κήπον και
άφθονον νερό άνταλλάσσε-
ται μέ άνάλογον έν 'Αθήναις
διαμέρισμα εις πολυκατοικίαν.
Πληροφορία παρ' ήμιν.

Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΣΑΣ
ΛΕΥΚΗ, ΦΡΕΣΚΗ, ΒΕΛΟΤΕ

Δοκιμάστε αὐ-
τήν τήν συνταγή έ-
νός είδικού.

Έξελείψατε αὐτὰ τὰ άσχημα ίσ-
τια της επιδερμίδος.

Αι νεώτεροι των άνακαλύψεων άπαρ-
ποιν εις κάθε γυναικα να καθαρίση κα-
λακώση και λευκάνη γοήγορα τήν έπι-
δερμίδα της, όσον και άν εινε σκούρα,
γρια και άχρωμάστι. Η νέα αμια
Τοκαλόν, χρώματος λευκού (μή λευκού)
τονωτική και στυπτική, φωτίζει το πρό-
μα της επιδερμίδος. Υπαισθητοποιεί
σας. Ούτω ό ερεθισμός των αδένων της
επιδερμίδος καταγράφεται και στυπ-
λονται οι πόροι. Τά μύονα σίγαρη άνα-
λύνονται και άπομακρύνονται. Αι φακί-
ες εξαλείφονται. Η πλέον ξηρά έπιδερ-
μίδα φρεσκάρεται. Η ελαστική έπιδερ-
μίδα να γυαλίζει και να φαίνεται λαμ-
ερή.

ΖΩΝΕΣ

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υγειονομικού
της 'Οφθαλμοεργίας έν τῷ Παι-
τιστημῳ.
Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ. 4

11 Δεκεμβρίου 1932

ΜΗΡΣΥΡΗΣ

1641

Ο 'Ηφαιστος, συνοδευόμενος από τις Νύμφες, πηγαίνει να μάθη από τη μητέρα του 'Αχιλλέως Θέτιδα την άφορηή της θλίψεώς της.
(Έργον του Φλάμιαν).

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDREAS SCHACH

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΨΕΜΜΑ

Είχαν βγει απ' τὸ δωμάτιο, όπου ο άρρωστος ούτε κοινωνόταν, ούτε μιλούσε καθόλου. Ο γιατρός σήκωσε τούς ώμους μ' άδιαφορία και ήλθε :

— Δέν μπορώ πια να κάνω τίποτε, δεσποινίς. Ο πατέρας σας... — Ξέρω, ξέρω! τὸν διέκοψε ή 'Αμελί. Βιάζει τὸν έαυτό του για να πεθάνη. 'Επειδή πέθανε ή γυναίκα του, δέν μπορεί πια να ζήση. Η άρρώστεια του εινε ο θάνατος της μαζιάς. Δέν ξέρετε έσείς, γιατρέ, πόσο αγαπώντουσαν, τί ήταν ο ένας για τὸν άλλον. 'Εγώ τὸ ξέρω, γιατί ήμουν κόρη της. Η μάλλον, κάτι άλλο θα έπρεπε να πῶ: 'Επειδή δέν ήμουν άρεσκά κόρη τους!...

— Καί πῶς αυτό; ρώτησε με περιέργεια ο γιατρός. — Αγαπώντουσαν τόσο πολύ, όσο δέν μπορέσα εγώ ν' αγαπηθῶ ποτέ απ' αὐτούς, εγώ πὸν ήμουν τὸ παιδί τους! 'Όταν ένας άνδρας και μια γυναίκα εινε δεμένοι με τέτοιον έρωτα, δέν τους ενδιαφέρει ο περιττός σύνδεσμος τὸ παιδιού.

Και ή 'Αμελί, μόλις συγκρατημένη, έξακολούθησε : — Πιστέψτε με, γιατρέ, πῶς δέν τὰ λέγω δι' αὐτὰ από κακία. Απεναντίας αισθανόμουν πάντα τόση χαρά, βλέποντάς τους τόσο ευτυχισμένους, προσκολλημένους τὸν ένα στὸν άλλον, να τρέμει ή ψυχή μου για τήν ευτυχία τὸν άλλον και μὸν φανόταν πάντα τόσο άρρωστο, τόσο άδικο, τόσο γελοίο, άν τους άκουγα ποτέ να κάνουν τὸν παραμικρό λόγο για μένα!

— 'Όταν βρισκόντουσαν κα' οι δύο στὸ σπίτι, ήμουν συνηθισμένη να χτυπῶ πάντα τις πόρτες τὸν δωμάτιον, προτού να μῶ σ' αὐτά, γιατί φοβόμουν μήπως τὸν βρῶ άγριασμένους να χαιρώνται τὸν άγέραστο έρωτά τους. Κατωλάβαινα ακόμα πῶς δέν εἶχα δικαίωμα ν' άνησυχῶ δύο ανθρώπους, τη στιγμή πὸν ή-
ταν τόσο ώραίο, τόσο σπάνιο πράγμα ν' αγαπών-
ται δύο σύζυγοι τόσο πολύ! 'Όποτε δέν εινε κακία. Αιστώμα μόνο πὸν δέν μπορῶ να σώσω τὸν πατέ-
ρα μου.

Ο γιατρός κούνησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι του. Η 'Αμελί φανόταν τόσο σκληρή στις έκφρά-

σεις της για τὸν άρρωστο πατέρα της!

— Δέν εἰμ' εγώ εκείνη, έξακολούθησε ή νέα, πὸν θά μπορούσα να τὸν σώσω απ' τήν άπελπισία του, πὸν θά μπορούσα να τὸν συ-
κρατήση στη ζωή! Οὐτ' εγώ, ούτε κανένας άλλος! Μέσα στὸ μυαλό του δέν ήπηρεζε ποτέ τίποτ' άλλο, εκτός απ' τή μητέρα μου. 'Ο,τι έλεγε, δ,τι σκεφτόταν, δ,τι έκανε εκείνη ήσαν ιερά για τὸν πατέρα μου. 'Ησαν διαταγές, ήσαν νόμοι...

» Λοιπόν, γιατρέ, λέτε πῶς δέν ύπάρχει πια έλπίδα; Η τελευταία του ώρα πλησίασε; 'Αχ, μα δέν εινε δυνατόν! δέν εινε σω-
στό! εινε πολύ κοντό, εινε άδικαιολόγητο! Πρέπει να τὸν έμποδι-
σω! Δέν θέλω να πεθάνη ο πατέρας μου. Καί δέν θά πεθάνη!

Ο γιατρός, ακούγοντας τήν τελευταία της φράση, τινάχτηκε ά-
πότομα.

— Ναί... Μπορῶ να τὸν σώσω! συνέχισε ή 'Αμελί. Με μια φράση μονάχα πὸν θά προσέχω, μπορῶ να τὸν σώσω! Εινε όμως πολὺ σκληρὸ να τήν πῶ! 'Αλλά θά τήν πῶ!...

Κι' αφίνοντας τὸ γιατρό, μπήκε μέσα στὸ δωμάτιο, όπου ο άρ-
ρωστος ούτε κοινωνόταν καθόλου, ούτε έλεγε τίποτε.

Ήταν ξεπλωμένος, άναίσθητος, άδυνατισμένος με τὰ μάτια ά-
δεια, έντελῶς άδεια. Μόλις ή 'Αμελί μπήκε μέσα, γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος της και προσπάθησε να χαμογελάση, μα δέν κα-
τάφερε παρά να κίνη έναν έλαφρὸ μορφασμό, πὸν έδωσε γρήγορα έπάνο στὰ χείλη του. 'Εκείνη τὸν κένταξε, άνοιξε τὸ στόμα, μα δέν μπόρεσε να μιλήση.

Μια δολόνηση νύχτα έμεινε κοντά του, μα δέν κατάφερε να βγάλει ούτε λέξη απ' τὸ στόμα της.

Κατὰ τὰ χαράματα, βλέποντάς τον να κοιμά-
ται, βγήκε έξω απ' τὸ δωμάτιο του με τήν καρδιά της σφιγμένη.

Όταν έξιστα από τρεῖς ὥρες πήγε πάλι να τὸν
ιδῇ, έδούλιασε ακόμα περισσότερο. Τὸυ έπτε τα-
ραγμένα :

— Καλμέρα, μπαμπά!

Έκείνος της άπάντησε με κάποια άδιαφορία :

— Καλημέρα, παιδί μου!
— Δεν ήπιας το γάλα σου;
— Δεν πεινώ, παιδί μου.
— Θέλεις να σου διαβάσω εφημερίδα;
— Αν θέλεις.
— Η μητέρα θα προτιμούσε να σου κάμω τίποτ' άλλο;
— Θα προτιμούσα να μ' άφινες ήσυχο!
Τότε κι' εκείνη εξέπασε:
— "Α, όχι, αυτό είνε άδικο!"
Έκείνος έκανε ένα κούϊ > κι' εξακολούθησε να την κυτάζει μ' ένα βλέμμα αδιάφορο. Η Άμελι ξεφώνισε τότε:
— Να είνε άδικο το ότι εγκαταλείπεις τον άντρά σου στην τύχη! Το ότι προσπαθείς διά της βίας να πεθάνεις! Το ότι αυτοκτονείς! Γιατί αυτό που κάνεις, είνε μιά αυτοκτονία!
— Δεν είνε έτσι, απάντησε εκείνος άμεριμνα.
— Ναί, ναί! Είνε μιά αυτοκτονία! Ένώ... ενώ ή μαμά δεν το άξιζε, πατέρα!

Ο άρρωστος, ακούοντας τα λόγια της, τινάχτηκε απότομα:
— Πώς; Τι είπες; ρώτησε με φωνή βαθεία.
Τότε εκείνη είπε χαμηλόφωνα:
— Σε άπατούσε... Ναί, σε άπατούσε, πατέρα...
Ο άρρωστος άνασπεύχθηκε στο κρεβάτι του και καταβάλλοντας όσες δυνάμεις του άπομέναν, άρρισε να φωνάξει:
— Τι; Τι; Τι είπες; Είσαι τρελή...
Έκείνη τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένη, σά να φοβήθηκε μήν τη χτυπήσει.

— "Αχ, πατέρα, ίσως θα με συζητήσεις πού τοίμω να σου τὰ πω αυτά... Έν τούτοις έπρεπε... Ναί, σε άπατούσε... δεν ήταν άπως την φανταζόσουν... ήταν μιά γυναίκα κοινή, καθώς πολλές άλλες... Στην αρχή σ' άγάπησε για λίγον καιρό, μιά στο τέλος το έμαθα... μιά μέρα στο σπίτι της γιαγιάς. Η γιαγιά την έμαλυνε, της έκανε παρατηρήσεις. Έγώ ήμουν στο διπλανό δωμάτιο και δεν με πήραν είδησι. Τὰ άκουσα όλα! Καταλαβαίνεις λοιπόν, πατέρα, ότι τη στιγμή που σε είδα να ζητάς να πεθάνεις επειδή πέθανε κι' αυτή... μου φάνηκε άδικο... Ήταν όστόσο σκληρό να σου το πω, γιατί θα έξεθεται η μητέρα μου... μιά πεθαμένη... Άλλά πάλι σιέφθηκα, ότι ελγα υποχρέωσι... για σένα... για τον καλό μου πατέρα!..."

Ένας άναστεναγμός, ένα φοβερό μουνιγρητό του πατέρα της την διέκοψε. Τὰ μάγουλά του είχαν γίνει κατακόκκινα, τὰ μάτια του πετούσαν φλόγες, τὰ χέρια του έτρεμαν.

— Έχεις δίκιο, σ' εύχαριστώ, παιδί μου, ψιθύρισε στο τέλος. Σ' εύχαριστώ. Τι βλάκας πού ήμουν! Δεν υποτιμήθηκα τίποτε. Έπίστευα διαρκώς στα λόγια της, στα χάδια της. Μού έφούσκωνε το κεφάλι με τις ψευτείες της! Μ' άποκοίμισε. Κι' εγώ ο άφελής, ήθελα να θυσιάσω για χάρι της. Να πεθάνω γι' αυτή, την..."

Η Άμελι έβαλε μιά φωνή:
— Πατέρα! Σώτα! Μην ξεχνάς πώς είνε πεθαμένη..."

Έκείνος όμως εξακολούθησε. Δεν καταλάβαινε πειά, δεν είχε συναίσθησι πώς αυτή που βρισκόταν μπροστά του, ήταν ή κόρη του και πώς της μιλούσε για τη μητέρα της! Ήταν ένας πληγωμένος έραστής, που είχε δικαίωμα να διαμαρτύρεται για τον πόνο του. Δεν άκουγε μέσα στο μεθύσι της όργης του τη φωνή που τον παρακαλούσε, που τον έκτενε:

— Σε παρακαλώ, πατέρα, πάρε πειά, πάρε!

Τότε κατάλαβε πειά ή Άμελι, πώς ή άποστολή της είχε τελειώσει. Πώς ο πατέρας της θα υπέφερε πολύ, αλλά θα σωζόταν, θα ζούσε! Και άναστενάξε. Κύτταξε με μιά άπειρη συμπάθεια τον δυστηχημένο εκείνον άνθρωπο, που τόσο τον είχε παράνει και βγήκε απ' το δωμάτιο.

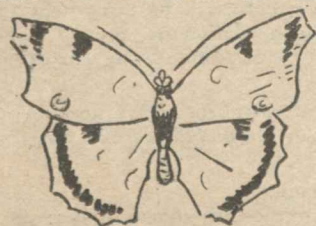
Μόλις βρέθηκε έξω, έβλεψε μιά στιγμή τὰ μάτια της, σήκωσε τὰ δύο της χέρια ψηλά κι' άφρινοντας τὰ δάκρυά της να χυθούν ποτάμι, ψιθύρισε σιγά, σάν να προσευχόταν:

— Σου ζητώ συγγνώμη, μητέρα! Τον αγαπούσες έν τούτοις τόσο πολύ! Δεν είν' άλήθεια, ότι θέανας το πέν για να τον σώσεις;... Έστω κι' αν άναγκαζόσουν να καταβύγης σ' ένα τρομερό ψέμμα, σάν αυτό που είπα προό λόγου εγώ!...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΑΧ.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Άνάθεμα τον έρωτα: σ'έν άνθρωπο
(έντας μπαίνει,
χωρίς θέρη θεομαίνεται, χωρίς τρε-
μοβία τρέμει.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ, ΑΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— "Όταν ο διάβολος δεν έχει καιρό να πιά να κάνει μιά άμυνα, στέλνει τη γυναίκα.

— Η γλώσσα των γυναικών μοιάζει με μαχαίρη, πού ή συχνά του χερσός δεν τ' άφινει να σκουριάσει.

— Η γυναίκες, συνήθως, έχουν άρεκτό πνεύμα για να μιλούν, πολύ λίγο όμως για να σιωπούν.

— Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με σπίτι, απ' την πόρτα του οποίου δεν λείπει ποτέ το... ένοικιαστήριο.

— "Όταν ο γιωτρός κι' ή τελευταία έλπίδα παρατήσουν τον άρρωστο, μονάχα ή γυναίκα μένει κοντά του.

— Η γυναίκα μπορεί να ξεχάσει τον έρωτά της, τὰ έρωτά της κόλλα όμως ποτέ.

— Η γυναίκες μεταμελούνται όταν θυμούνται τις παλιές του άμαρτίες και λυπούνται όταν δεν μπορούν να ξεανατέσουν στις άμαρτίες αυτές.

— "Όσο λιγότερο μοιάζει με άνθρωπο ο ήρωας ήρω μνηστοργήματος, τόσο περισσότερο τον αγαπούν ή γυναίκες.

— Υπήρξαν πάρα πολλές γυναίκες, ή όποιες άποκτόνησαν, γιατί πέθανε ή αυτοκτόνησε ο φίλος του. Καμιά όμως γυναίκα δεν αυτοκτόνησε έξ ατίας του θανάτου του σιζύγου της.

— Στόν έρωτα δεν χροιάζεται παρά μιά στιγμή μονάχα, για να ξεαναγνώσει στην άμαρτία ή κωμωδία.

— "Όσο κι' αν κακολογεί ένας άντρας τις γυναίκες, δεν μπορεί να φτάσει στο ήθος της καλοσύνης που φτάνουν ή ίδιες γυναίκες όταν άλληκοιολογούνται.

— Η γυναίκες μοιάζουν με τις πεταλούδες και το ίδιο: ή κάθε τι που λάμπει, τις θαυμάζουν.

— Η φιλαρέσκεια μοιάζει με το φινιάδι. Κάποιο τεχνητή την άμορφιά.

— Η γυναίκα είνε το λεπτό κι' εύχαριστο άρωμα του λουλουδιού εκείνου που πολύ συχνά είνε γεμάτο άγκάθια και πού λέγεται εξωίρ.

— Η γυναίκα είνε ένας άπατηλός καθρέφτης, μεσα στόν όποιον ο άνθρωπος νομίζει ότι βλέπει την εικόνα του.

— Για τις γυναίκες, ή φλόγα ή άγάπη είνε ποτέ μώτερη απ' τη σιωπή.

— Ο έρως είνε άνώτερος απ' το καθήκον. Μονάχα ο θάνατος μπορεί να τον νικήσει.

— Κάλλιο μιά ούγγιά τύχη, παρά ένατό λήρη σοφία.

— Δεν μού μιλά ή νύφη, έχει κόκκαλο και χύμα.

— Έμαρμόνισαν ή ποδιές μας και σκεπάσαν τις αντέ μας.

— Χήρα πάντρευε την κόρη της, το πλείονος ή λόγου της.

— Μακριά μαλλά, κοντά μυαλά.

— "Όποιος αγάπαι, στραβόνεται.

— "Όποιος κρινά παντρεύεται, φανερά ποικαίνεται.

— Τό μυστήριο του έρωτος είνε βαθύτερο απ' το μυστήριο του θανάτου.

— Μονάχα ο ιδανικός έρως είνε ποίηση.

— Η νεότης, ο έρως κι' ή άνοιξη πλημμυρίζουν τον κόσμο με τριαντάφυλλα.

— Η γυναίκες μιλάνε, χωρίς ποτέ να λένε τίποτε και παρουνδονται δολόηρες τη στιγμή που άρνούνται να παραχωρήσουν τὰ παραμυθία.

— Τι είνε ή σιζύγος; Άύτη επαναχού παρούσα!

— Σπανίως αισθάνεται ή καρδιά εκείνου που έκαρμύεν τὰ χύμα.

— Η καρδιά του ανθρώπου είνε μιά λύρα με έφτά χορδές. Έξ χορδές για τη λύπη και μιά για τη χαρά, ή όποια σπανίως δονείται.

— Οι άντρες γίνονται τρυφερόταροι όταν τους συγχωρηθεί μιά παροδική άπιστία.

— Νινού ντε άεγκλός

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο δάσκαλος Γάλλος συγγραφέας Πιέρ Μπενουά, ο μυθιστοριογράφος της "Ατλαντίδος" και του "Καίνεμαρ", με σπολή άκαδημαϊκού, κατά την ήμέρα της έπισήμου δεξιώσεως του στη Γαλλική Άκαδημία, της οποίας έξελέγη τελευταίος μέλος. (Σκίτσο του Κάμιν).

— Τό μυστήριο του έρωτος είνε βαθύτερο απ' το μυστήριο του θανάτου.

— Μονάχα ο ιδανικός έρως είνε ποίηση.

— Η νεότης, ο έρως κι' ή άνοιξη πλημμυρίζουν τον κόσμο με τριαντάφυλλα.

— Η γυναίκες μιλάνε, χωρίς ποτέ να λένε τίποτε και παρουνδονται δολόηρες τη στιγμή που άρνούνται να παραχωρήσουν τὰ παραμυθία.

— Τι είνε ή σιζύγος; Άύτη επαναχού παρούσα!

— Σπανίως αισθάνεται ή καρδιά εκείνου που έκαρμύεν τὰ χύμα.

— Η καρδιά του ανθρώπου είνε μιά λύρα με έφτά χορδές. Έξ χορδές για τη λύπη και μιά για τη χαρά, ή όποια σπανίως δονείται.

— Οι άντρες γίνονται τρυφερόταροι όταν τους συγχωρηθεί μιά παροδική άπιστία.

— Νινού ντε άεγκλός

— Νινού ντε άεγκλός

— Νινού ντε άεγκλός

— Νινού ντε άεγκλός

Η ΣΤΗΝ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Μ.

Για την ώραότητα της έκλεκτης "Αθίδος, ο μεγάλος Γερμανός συγγραφέας Λούντβιχ, όταν το καλοκαίρι την συνήγαγε στην Έλβετία, έξέφρασε τον θαυμασμό του, λέγων: "Η φεγγολόος ώραότης σας, θυμίζει άνοιξιάτικη ήλιόλουστη ήμέρα της πατρίδας σας". Ίδανικό συμπλήρωμα της ώραότητός της, είνε μιά καλωσύνη, ή όποια συμβάλλει στο φεγγολόημα της γλυκύας και έκφραστηκής φροσύνομίας της. Η παρουσία της στις πλέον έκλεκτες δεξιώσεις, γίνεται πάντοτε άφορητή θαυμασμού. Την χαρακτηρίζει μιά συμπληρωτική άπείρανη. Είνε έκτάκτως χαριτωμένη συνομιλήτρια. Στις δεξιώσεις πού δίδει στο έκτάκτως καλλιτεχνικό σπίτι της, άποτελεί ιδιαιτέρως εύχαρίστηρη ή θέα της οικοδεσποίνης και ή άβρότης του έθνους της.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Την παρελθούσαν Πέμπτην, δεξίσεις σε εύρύτατον κύκλον καλημέμων, παρά τῷ κ. και τῇ κ. "Ηλ. "Ηλιάσκου.

— Η οικοδέσποινα έφερε τουαλέττα ιδιόρρυθμη μαύρη, γαρνιρισμένη με περίεργον "έμπνευσμάν" κόκκινο και πράσινο, διά να προσδώσῃ τὸν τόνο του μωδερνισμού.

— Αίθουσα πλήρης από κόσμο. Νταμπούτο χειμερινῶν τουαλετών έμπνευσε. Μεταξὺ αὐτῶν από τις ώραότερες ήσαν τῆς κ. Ρίτου βιολε μαρκωτὴν με μαύρινα βιολε βελούδινα και τῆς κ. Παπαστράτου μαύρη, γαρνιρισμένη με πράσινο και κόκκινο.

— Θαμία χάριτος, κομψότητος και γοητείας ήτο ή κ. "Ελλη Ζαλαώστα, φέρουσα τουαλέττα θαυμασίον εκασέ, μαύρη.

— Άρετά τραπέζια μπρζέ.

— Καί ζοφρότατον οραόν.

— Την οικοδεσποίναν έβόηθη εις την δεξίωσιν ή θυγάτηρ της κ. Φαλλίδα.

— Επίσης διακρίνονεν Ναύαρχον και κ. Β. Δοπρόστη, τὸν Στρατηγὸν κ. Μαυρομαχίλιν, κ. Βαλαορίτη, κ. Μπότση χαριτωμένη, με πράσινη τουαλέττα, πού έσυνδυάζετο με την ξανθή εμφορρά της.

— Επίσης παρευρέθησαν ή κ. Κ. Βενζέλου, κ. και κ. Βισσέκ και πολλοί άλλοι.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην, χορευτικῶν άπόγευμα παρὰ τῷ κ. και τῇ κ. Ντεμυλά.

— Την άνηθοάν νεολαίαν έδέχετο ή δις Νινέττ Ντεμυλά, φέρουσα τουαλέττα έξασίας χάριτος μπλε—νού μαρκωτὴν και βελούδο.

— Παρευρίσκοντο αί δες Μικέττα Ζαφροπούλου με τουαλέττα θαυμασία, "Εμπερίκων δυό πασιτέ. "Ελλέ, ή μία με βελούδο σε χρώμα μπλε—σέλ και ή άλλη με μαρκωτὴν μπλε. Ταμπακοπούλου πού εμφορη με μπλούζα πράσινη και φουστὰ μαύρη.

— Δυό προφανές εμφορές αί δες Νόρα και "Ελλη Γεωργιάδη εκ Μασσαίας, ή μία με τουαλέττα κόκκινη και ή άλλη με βιολε και ροζ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΠΝΩΗ

ΦΑΩΡΑ Σ. ΚΑΡΑΠΑΝΟΥ

Εις τὸ άνθος της ήλικίας της, 24 μύας έτόν, άπεβίωσε προ ήμερῶν άφηνάδης ή Φάωρα Σ. Καραπάνου, κόρη του Γενικοῦ "Επιτελεστοῦ της "Εθνικῆς Τραπέζης της "Ελλάδος. Η Διεύθυνσις του "Εμποκείου συλλέπειτα έγκαρδίως τοῖς βαρυνενθόντας γονεῖς της για τὸ σκληρὸ πέννημα της μοίρας και τοῖς εύχεται την έξ ήλικίας παρηγορίαν.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικὰ τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δολόηρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: "Μπουκέτο", Λέκα 7, "Αθήνας.

Η ΣΤΗΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Μάτα Χάρι.—Για τὸ επανωφόρη σας, σὰς συμβουλεύω να διαλέξετε ένα χοντρό ντο, τὸ όποιο είνε στερεότερο απ' τὸ λαμὰς και χρώματος πρασίνου, άρρο είνε ξανθή.

Φιλόκαλον. Κηρυσία.—Είνε πολύ της μόδας τὰ έππλα από ξύλο βαλανιδιάς, προ πάντων για τις κρεβατοκάμαρες. Τὰ μοντέρνα κρεβάτια είνε ξύλινα, χαμηλά και πολύ άπλα. Τὸ κνιότερο λούσο των, είνε ή καλή ποιότης και ή στιλπνότης του ξύλου, τὸ όποιο βερνικάνεται και σχεδιάζεται καλλιτεχνικά με διάφορα σχέδια.

Τὰ κρεβάτια από χρονωμένο μπρονζέ, δεν είνε πειά της μόδας και προδίδουν κακό νεοπολυτικό γούστο.

Τουλίετταν.—Άλεξάνδρειαν.—Για να τονωθούν και να σφίξουν οι μύς και τὸ δέρμα του σώματός σας, να ρίχνετε μέσα στο μπάνιο σας τὸ έξής μίγμα:

Vinaigre fort	200 gr.
Teinture de benjoin	200 »
Teinture de roses rouges	200 »

Συλβία ν. Θεσσαλονίκη.—Όταν θέλετε να στείλετε, μέσων τρίτου, ένα γράμμα σε κάποιον, πρέπει τὸ γράμμα αυτό να τὸ δώσετε άνοιχτό. Ο τρίτος όμως αυτός, αν είνε πραγματικά λεπτός άνθρωπος, πρέπει μόλις πάρει τὸ γράμμα από τὰ χέρια σας να τὸ κλείσῃ άμέσως μπροστά σας.

Πληγωμένη ν. Σαράδιαν.—Για τὸ λαμό σας και τὸ πρόσωπό σας, να μεταχειρίζεστε κροκό αίγος με λίγο λάδι και λεμόνι, καθώς και τὸ παρθενακό γάλα. Γι' αυτά όμως έχω γράψει έκτενώς σε προηγούμενα φύλλα του "Μπουκέτου".

Νοικοκυρά ν. Ένταβια.—Εύχαρίστως σὰς γράφω την συνταγή των oiseaux sans tête:

«Παίρνετε ένα ή δύο φιλέτα μοσχάρινα, τὰ κόβετε σάν μέτριες φέτες ψωμιού, τὰ χτυπάτε καλά και τ' άλατίζετε.

Παίρνετε κατόπιν βραμένο μυαλό και μαϊντανό, βάψετε λίγο από αυτά σε κάθε φιλέτακι, τὸ όποιο έπειτα τὸ τυλίγετε και τὸ δένετε με ψιλό σπάγγο.

Κοκκινίζετε έπειτα τὰ φιλέτακια με καλό βούτυρο, έτοιμάζετε ύστερα μία σάλτσα από ντομάτα, προσθέτετε σ' αυτή τὸ βούτυρο πού θα έχῃ περισσέψει από τὸ κοκκινίωμα και βάψετε τὰ φιλέτακια να ψηθούν μέσα στη σάλτσα».

Τακτική ν. Άναγνωστρία ν. Τόρναβον.—Τὸ άγγουρόνερο, άγαπητή φίλη, γίνεται ως έξής: Παίρνετε όριμα άγγούρια, τὰ καθαρίζετε, τὰ κόβετε σε πολύ μικρά κομμάτια, τὰ βάψετε σε μιά μικρή κατσαρόλα ή σ' ένα χοντρό γυάλινο βάζο και τὰ βράζετε στόν άχνό. Δηλαδή τοποθετείτε τὸ βάζο κλειστό μέσα σε μιά άλλη μεγάλη κατσαρόλα, σκεπασμένη, γεμάτη νερό, τὸ όποιο θα βράζῃ σε σιγαλή φωτιά. Έτσι σιγά—σιγά θα λυώσουν τὰ κομμάτια των άγγουριῶν και θα γεμίση τὸ βάζο απ' τὸ χυμό των. Τότε περνάτε τὸ χυμό από ένα καθαρό άσπρο τοιλουτάνι, προσθέτετε σ' αὐτὸν λίγη ποσότητα άνθόνερο και μερικὲς σταγόνες βενζόνης και τὸν άδειάζετε σε μπονάλια, τὰ όποια φυλάγετε σε μέρος δροσερό.

Για τὸ διατηρηθῆ καλύτερα τὸ άγγουρόνερο, ρίχνουν μέσα και λίγο άσπρο οινόπνευμα, άλλ' αυτό καταστρέφει τις βιταμίνες των άγγουριῶν, ή όποιες τόσο ωφέλουν τὸ δέρμα.

Ριζία ν. Άλεξάνδρειαν.—Για τὸ στήθος σὰς συμβουλεύω την ειδική γυμναστική. Την ίδια συμβουλή έδωσα και σ' άλλες άναγνώστριες του "Μπουκέτου". Κάνετε επίσης τοπικά ντους με κρύο νερό και βάψετε κομπρέσες με κρύα κάλλα. Φροντίστε κυρίως να παχύνετε. Τρώγετε δε προ πάντως δαπνια.

Όσο για τοῖς πόρους του προσώπου, να μεταχειρίζεστε τὸ παρθενακό γάλα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μιά μοντέρνα τραπεζαρία. "Επίπλωσις κατάλληλη και για σπίτι έξοχικό.

Ο ΦΡΙΚΩΔΕΣΤΕΡΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΤΟΥ 19ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

ΑΝΤΟΥΑΝ ΛΕΖΕ Ο ΑΙΜΟΠΟΤΗΣ!...

Ένα άποτρόπαιο έγκλημα στέ δάσος του Φονταινεμπλώ. Τα παιδικά χρόνια του δολοφόνου. Ο παράξενος χαρακτήρας του Άντουάν Λεζέ. Ένας αγριάνθρωπος που αγαπάει τα δάση. Η ζωή του σε μία άποκρυφη σπηλιά. Η άρπαξη κι' ο στραγγαλισμός της μικρούλας Κωνστανς Ντεμπουλλά. Πώς βρέθηκε το μισοφαγωμένο πτώμα της. Μία επίκαιρη νύχτα του κακούργου. Η σύλληψή του από ένα αγροφύλακα. Το τραγικό τέλος ενός τρελλού.

Το πιο φρικτό και το πιο τερατώδες έγκλημα που αναφέρεται στα δικαστικά χρονικά του 19ου αιώνα, έγινε στις 10 Αυγούστου του 1824 στο δάσος του Φονταινεμπλώ, 'Ο δρόστης του, ένα πραγματικό κτήνος, ονομάζετο Άντουάν Λεζέ.

Απ' τα μικρά του χρόνια, ο Άντουάν Λεζέ, γιγνός ενός χωρικού που είχε ένα αγρόκτημα στο Σαιν Μαρτέν, Μπρεταννί, έφρετο σ' όλους με σκληρότητα κι' ήταν πάντα σκυθρωπός κι' αμίλητος. 'Α-πέφυγε τα παιδιά της ηλικίας του, δεν ήθελε να παίξει μαζί τους κι' έμενε ώρες διόκληρες ακίνητος, καθισμένος επάνω σ' ένα σωρό κοπριάς, μέσα στους σταύλους ή ξαπλώνοντας σ' ένα μεγάλο μπαγκ, μακριά απ' το σπίτι του.

Αγατούσε τη μοναξιά κι' ήταν τόσο τεμπέλης, που ο πατέρας του αναγκάζονταν να τον δέχνη για να τον υποχρεώσει να κάνει καμιά δουλειά.

Η πιο μεγάλη διασκέδαση του μικρού Άντουάν ήταν να κρύβεται μέσα στα δάση, όπου έκανε μακρινούς και μυστηριώδεις περιπάτους, μαζεύοντας ξερά κλαδιά, τα οποία κουνάουσε στο βράδυ στο σπίτι του.

Όταν έπληγε να κάνει τη στρατιωτική του θητεία στο Σουασόν, στα 1815, ο Άντουάν Λεζέ φέρθηκε σαν καλός στρατιώτης, μά ήταν, όπως πάντα, σκυθρωπός κι' αμίλητος. Κι' έμα ξαναγύρισε στο χωριό του, έξακολουθώντας την ίδια ζωή. Τώρα μάλιστα άναζητούσε περισσότερο τη μοναξιά.

Οι νέοι του χωριού τον έλεγαν «αγριάνθρωπο» ή «άνθρωπο των δασών» κι' άδικα προσπαθούσαν να τον παρουσιάσουν στα πανηγύρια και στους χορούς τους. 'Ο Άντουάν Λεζέ απέφευγε τον κόσμο κι' ακόμα περισσότερο τα μέλη, όπου μπορούσε να συναντήσει κορίτσια. Όταν μία γυναίκα του έλεγε κανένα λόγο, έτρεχε κι' έφρενε σαν τρελλός.

Άμα έκλεισε τα είκοσιεννέα, στις 24 'Ιουνίου του 1824, ο Άντουάν άνηγγειλε στον πατέρα του, ότι θα έφρενε απ' το σπίτι.

— Θα πάω στο Ντουρντάν, του είπε. Κάποιος θα με πάρει ύπνρέρη του σ' ένα αγρόκτημα.

Κι' έφυγε πραγματικώς σε λίγες μέρες, κι' ένα διάστημα σάν όμο και με λίγα λεπτά στην τσέπη, τα όποια του έδωσε ο πατέρας του. Αντί όμως να πάει το δρόμο του Ντουρντάν, έ-τράβηξε για τις 'Ετάμ κι' έφτασε στο δάσος που είχε επάνω απ' το Μονιμώ, κοντά στο Λά Φερτέ—'Αλαί. 'Ο άκατανίκητος πόθος της μοναξιάς τον έκανε να πη ψέμματα στους γονείς του, για να μπορέσει να πάει να ζήσει όπως ήθελε μέσα στο δάσος, που ήταν το μόνο περιβάλλον που αγαπούσε σ' αυτόν τον κόσμο.

Έτσι, κοντά στις Ρός της Σαρμπονιέ, ανέβηκε ο Άντουάν μία μεγάλη σπηλιά κι' εγκαταστάθηκε εκεί μέσα, φτιάχνοντας ένα κρεβάτι με ξερά φύλλα και θημάρια.

Έζησε εκεί πέρα καμιά δεκαπενταριά ημέρες κι' η μόνη

του τροφή ήταν ρύζι, στάχια και φρούτα, που έπληγαν και το μύξετε τη νύχτα απ' τους γύρω άγρους.

Μά δεν μπορούσε να ζήσει μόνο μ' αυτά ένας άνθρωπος άνητος σαν το Λεζέ, που είχε άνάστημα ένα κι' όρδοντα. Άρχισε λοιπόν να κλέβη, κάνοντας έπιδρομές στα περιβάλλοντα κι' αμύλητος, 'Α-Μονιμώ.

Κι' έπειδή δεν μπορούσε ν' άναξη φωτιά για να ψήσει τα κλα-

Την έπληξε και τη φορώθηκε στον όμο μου...

κι' άρχισαν να ψάχνουν για να το λάβω, βρήκαν τέλος τοποθετημένα πούτσια και την ποδιά της κόρης τους.

Τι έδομαιε αυτό; Οι άπολοιγοί χωρικοί δεν μπορούσαν να μαντέψουν. 'Από όσο, έπειδή είχε φανεί εκείνες τις ημέρες ένας ίλιος έξω απ' το χωριό, βγήκαν όλοι στο κινήρι και πέντε διόκληρες ή μέρες έψαχναν παντού να βρουν το άρσεν ή τη χαμένη κόρη. Μά δεν βρήκαν τίποτε άλλο, παρά ένα συνηθισμένο μαντήλι με μύλι κι' άσπρες οίγες που δεν ήταν της μικρής Κωνστανς.

Άπογοητευμένοι πιά, ήταν έτοιμοι να πάνον τις άναζητήσεις τους, όταν στις 16 Αυγούστου, μερικοί χωρικοί του Σαρμπονιέ, έλδαν σε κάποιον μένος τις πικρές φήμες τσαλαπωμένες από κάποιον. 'Βρήκαν τότε καλύτερα και πάω από ένα σωρό ξερά φύλλα, άναμύλητη την είσοδο μιάς άποκρυφής σπηλιάς. 'Εμπήσαν άμέσως μέσα κι' έλδαν το κρεβάτι του άγριανθρώπου και το γύρω κι' άόκαλα των κουνελιών που έφαι όμά.

Μία βαρεία όμως άποροφή έβγαλε από κάτω. Προσπαθούσαν λίγο και κάτω από μιά σπιδωμή χόμα βρήκαν το πτώμα ενός κοριτσιού, με τα πόδια λυγισμένα επάνω στην καμιά του και τυλιγμένο σ' ένα σπ-

... Άρχισα να καταδροχίζω τη μικρούλα με λύσσα!...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατά την εποχή της Μ. Αικατερίνης, ζούσε στη Μόσχα ο "Άγγλος τραπεζίτης Σούντερλαντ, τον όποιο ή Τσαρίνα αγαπούσε έξαιρετικά.

Ένα πρωί όμως, ο τραπεζίτης είδε κατάπληκτος, ότι το σπίτι του ήταν πολιορκημένο από άστυνομικούς. Συγχρόνως τον είδοποιήσαν, ότι ο διευθυντής της άποκρατορικής άστυνομίας Ρελιέρ, ζήτησε να του μιλήσει. 'Ο Σούντερλαντ τον δέχτηκε άμέσως και τον ρώτησε τί συμβαίνει.

— Κύριε Σούντερλαντ, είπε ο άστυνομικός διευθυντής, θλίβομαι κατάκαθα διότι διατάχθη απ' τη Μεγαλειότητά της να έκτελέσω μία ύπηρεσία, της όποιας ή σκληρότης με τρομάζει. Δέν μπορώ να καταλάβω τί έγκλημα διαπράξατε, ώστε να προκαλέσετε την όργη της σεπτής άποκρατείας μας.

'Ο Σούντερλαντ τήχασε.

— Τ' είν' αυτά που μου λέτε; φώναξε. Εγώ διέπραξα έγκλημα; Άστεινύσαστε; Άλλά τέλος πάντων, τί διαταγή έχετε;

— Κύριε, είπε ο διευθυντής της άστυνομίας, δέν έχω το θάρρος να σας το πώ.

— Να με φυλάξτε ίσως;

— Ά! απ' τη φυλάξη βγαίνει κανείς κάποτε...

— Μήπως να με μιστιγώσετε με το κνούτο; Ξαναρώτησε ο τραπεζίτης.

— Όύτε, άπάντησε ο διευθυντής. Το βασανιστήριο του κνούτου είναι βέβαια φρικτό, αλλά δέν σκοτώνει!

— Σεέ μου! είπε τότε ο τραπεζίτης. Κινδυνεύει λοιπόν ή ζωή μου; Σας ίκετεύω... πέστε μου άμέσως... τί διαταγή έχετε;

— Η διαταγή μου, κύριε Σούντερλαντ, είπε ο διευθυντής της άστυνομίας, είναι να.... σας ταρχειώσω!

— Να με ταρχειώσετε!... φώναξε ο Σούντερλαντ έντρομος. Μά δέν είναι δυνατόν να σας έδωσε ή Τσαρίνα μια τέτοια διαταγή!

— Άλλοίμονο, κύριε Σούντερλαντ! Μολονότι δέν έχωμε δικαίωμα να σχολιάζουμε τις διαταγές που παίρνομε, έν τούτοις ετοιμάσα να εκφράσω στην άποκρατεία την κατάπληξή μου, όταν άκουσα τα τρομερά λόγια της. Άλλά τότε ή σεπτή άνασσα όργιστηκε και με διέταξε να φύγω και να έκτελέσω άμέσως, χωρίς άντιλογίες, τί διαταγή της.

Κατόπιν αυτού, ο άδυστυχής τραπεζίτης, έντρομος κι' έξαλλος απ' την άπόγνωση, κατόρθωσε να πείσει, με χίλμες ίκεσίες και παρακλήσεις, τον άστυνομικό διευθυντή να γράψη μία έπιστολή στην άποκρατεία και να επικαλεσθή την ευσπλαχνία της. 'Ο Ρελιέρ εδέχθηκε, έγραψε την έπιστολή και την έδωσε στο φίλο του κάμπα Μαρούς να την πάει στην άποκρατεία, έπειδή ο ίδιος φοβόταν να παρουσιάσει εμπρός της.

Όταν ή Αικατερίνη εδιάβασε την έπιστολή, έμεινε κατάπληκτη.

— Δικαίε Θεέ! φώναξε, τί φρίκη! Άσφαλός ο άστυνομικός διευθυντής Ρελιέρ θα παρεφρόνησε... Κόμη Μαρούς, πηγαίνετε γρήγορα και διατάξτε τον ν' άρήσει ελεύθερο τον τραπεζίτη.

'Ο κόμης έτρεξε κι' έκτέλεσε άμέσως τί διαταγή της Αικατερίνης. Όταν δέ ξαναγύρισε σ' άνάκτορα, βρήκε την Αικατερίνη ξεκαρδισμένη στα γέλια.

— Τώρα καταλαβαίνω την ατία όλης αυτής της κωμικοτραγικής ιστορίας, είπε ή Αικατερίνη. Πρόκειται για μιά έξωφρενική παρεξήγηση. Άπό πολλά χρόνια είχα ένα όμορφο σκυλάκι που το άγπούσα πάρα πολύ και το όνόμαζα «Σούντερλαντ». Το είχα δώσει διπλή το όνομα του Άγγλου, ο όποιος μου το είχε δωρήσει. Το σκυλάκι αυτό μου πρόφρεσε χθές και διάταξα σήμερα το πρωί το Ρελιέρ να το ταρχειώσει. Αύτός όμως ο άνόητος νόμισε πως του άνέθεσα να βαλσαμώσει τον τραπεζίτη Σούντερλαντ και τράβηξε ίσα στο σπίτι του, έτοιμος να φέρη εις πέρας την έντολή μου. Εδύτης που ο Σούντερλαντ τον έβλεπε να μου γράφει και να με παρακαλεί να τον λυτρώ. Διαφορετικά, ο άτυχος τραπεζίτης θα ήταν αυτή τί στιγμή... βαλσαμωμένος, αντί του σκύλου μου!... Είπε τρομερό, είναι τραγικό, είναι άπίστευτο!...

— Τι θέλατε να κάνω; Μ' έπρωξε ο διάβολος...

'Ο άπαίσιος κακούργος καταδικάστηκε σε θάνατο και την 1 Δεκεμβρίου του 1824 κρεμάστηκε.

Η αληθινή άπέδειξε, ότι ο διηγόρος του είχε δίκιο, άποστηρίζοντας ότι ήταν τρελλός. 'Ο Άντουάν Λεζέ, ο άνθρωπος των δασών, ήταν άνείθυνος για το φρικαστικό έγκλημά του... ZAN KAPON

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ένα πρωί, σε μία συνοικία του Λονδίνου, κοντά στον Τάμεσι, βρίσκεται ένας άνθρωπος σχεδόν γυμνός, που όλα του δείχνουν πως είχε τρελλός. Μιλάει ασυνάρτητα κι επαναλαμβάνει διαρκώς την λέξη: «Τοιμπάι!... Τοιμπάι!...». Μεταξύ των περιέργων που έχουν συγκεντρωθεί γύρω του, βρίσκεται μεταμφεσμένος σε ναυτικό και ο δαιμόνιος αστυνομικός Σέρλοκ Χολμς, ο οποίος, αφού γρονθοκοπείται μ' έναν αστυφύλακα, γιατί κακομεταχειρίστηκε τον τρελλό, αποκαλύπτει την ταυτότητά του και διατάσσει τη μεταφορά του άτυχου παράφρονος στο γειτονικό αστυνομικό Τμήμα. Εκεί πηγαίνει σε λίγο κι ο Χολμς και ψάχνοντας μαζί με τον αστυνομικό Γκέροντ στις άνωφρες των αστυφύλακων, ανακαλύπτει ότι κι άλλοι έντεκα τρελλοί βρέθηκαν έτσι, σχεδόν γυμνοί, τις τελευταίες ημέρες, σε συνοικίες του Λονδίνου, κοντά στον Τάμεσι... Κατόπιν ο Χολμς εξετάζει τον τρελλό, μπροστά στο γιάτρο της Αστυνομίας Ουάρεντ, μα δεν κατορθώνει να του αποσπάσει λέξη, εκτός απ' το αιδιό του: «Τοιμπάι!... Τοιμπάι!...». Από τη γυναίκα του θύματος, ο Χολμς μαθαίνει σε λίγο ότι ο σύζυγός της κατά την ημέρα της εξαφανίσεώς του έδεσσε να βγαίνει με μία κυρία απ' το σπίτι, αριθ. 2730 άμαξι. Στέλνει λοιπόν τον βοηθό του Χάρρυ να βρη το άμαξι αυτό.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δ'

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΚΟΝΙΣΤΟΥ

Ο Σέρλοκ Χολμς γενιμάτιζε, όταν ο Χάρρυ ξαναγύρισε.
— Λοιπόν, Χάρρυ, παιδί μου, κάθισε και πές μου τι έκανες;
— Ανακάλυψα, διδάσκαλε, το υπ' αριθ. 2730 άμαξι, καθώς κι αυτόν που το χρησιμοποιεί.
— Είπε λοιπόν κάποιος Κάρολς Μπλάκβελ, που κατοικεί στην δδδ Ντόμπερ 24.
— Τι είδους άνθρωπος είναι;
— Ναι, τον είδα και κουβέντασα μαζί του. Άκουστε. Πήγα και βοήθα μερικούς άμαξάδες φίλους μου στην ταβέρνα του Μέρρυμαν. Εκεί τους ρώτησα με τρόπο τι άπάντιζε το υπ' αριθ. 2730 άμαξι. Ένας απ' αυτούς λοιπόν μου άπάντησε, ότι το άμαξι αυτό άνηκε σε κάποιον Γουίτσε, ο οποίος πέθανε ξαφνικά. Τότε ή μητέρα του το έδωσε σε δημοπρασία και το άγοράσε κάποιος Μπλάκβελ.
— Σου είπα τίποτε άλλο ο άμαξάς για τον Μπλάκβελ αυτόν;
— Ω! άπάντησε ο Χάρρυ, ήθελα να πληροφορηθώ μόνος μου και γι' αυτό πήγα στην άκρη του κόσμου, στο "Χατέντ", όπου ή μητέρα του Γουίτσε έχει ένα μαγαζάκι ψαλίων. Άπ' αυτή λοιπόν έμαθα τη διεύθυνση του Μπλάκβελ. Τότε, σέροντας πάντα το καροτσάκι μου, διενθύνηκα στην δδδ Ντόμπερ 24. Χτύπησα την πόρτα και σε λίγο μου άνοιξε μία γυναίκα με άποκρουστικό παρουσιαστικό, ή οποία, όπως έμαθα κατόπιν, ήταν ή Χάτη, ή οικονόμος του Μπλάκβελ. Μ' έστρεψε άμέσως στο βουίσι, γιατί την είχε αναγκάσει να κατεβή και να μ' άνοίξει, αφήνοντας το φαί της στη φωτιά. «Έχετε τίποτε γι' άκόνισμα;» τή ρώτησα, άδιαφορώντας για τις βουισές της. «Ναι, εύχαρίστως θ' άκούζα τ' αυτά σου», μου άπάντησε και θέλησε να μου κλείσει την πόρτα κατόπι.

Μα την ίδια στιγμή, μία φωνή αντίκρισε άκούστηκε απ' τη σκάλα: «Είπε κανείς άκονιστής κάτω;»
— Μάλιστα, κύριε, άπάντησα εγώ. Άκονίζω, δ, τι θέλετε: μαχαίρα, ψαλίδια, ξουφάρια...
— Έλα τότε άπάνω, επανέλαβε ή φωνή.
«Άνέβηκα άμέσως τη σκάλα—έξακολούθησε ο Χάρρυ—και στο κεφαλόκαλο συνάντησα έναν άντρα ύψηλού άνωστήματος, μ' άνοιχτοάσπρη γενειάδα. Μ' έκύτταξε με κάποια δυσπιστία, την οποία εγώ δικαιολόγησα, γιατί έβλεπα πως μερικοί άκονιστάι έχουν την κακή συνήθεια να κλέβουν, δ, τι τους τύχει πρόχειρο, όταν μπαίνουν στα

— Λοιπόν, Χάρρυ, παιδί μου, κάθισε και πές μου, τι έκανες;

άπ' τοίς Ξυπόλητους, σαν και σένα. "Άδειασέ μου τη γωνιά!..."
— Άγαπητή μου κυρία, άπάντησε ο Χολμς σε ύφος ταπεινό, πείναι να μιλήσω στον κύριο Μπλάκβελ, για μία σπουδαία υπόθεση. Πέστε του πως είμαι ο πατέρας του άκονιστού που ήθελε σήμερα έδω.

— Α! Μήπως μάς έφερες πίσω το μαχαίρι που μάς έλαβε ο λαοποδότης ο γυός σου;
— Γι' αυτό άνοίξω έρχομαι... Μα θα ήθελα να μιλήσω σην ίδιο τον κύριο Μπλάκβελ.

— Περιμένε, είπε ή Χάτη και μήτρε μέσα στο σπίτι.
"Έπειτ' από δύο—τρία λεπτά, ο μεταμφεσμένος Χολμς βρισκόταν μπροστά ο Μπλάκβελ.

— Τι θέλεις; τον ρώτησε ο τελευταίος. Λέγε σύντομα. Είπε πως είσαι ο πατέρας του μικρού άκονιστού;

— Μάλιστα, άπάντησε ο Χολμς ψευδοκλιώνοντας, είμαι ο πατέρας του. Το παλινόπαδο! Έξ αίτιας του έγινε ένας άδυστηχισμένος άνθρωπος. Το παιδί αυτό δεν άξίζει για τίποτε. Είναι άδύνατο να δουλέψη τίμα! Φανταστήτε, κύριε Μπλάκβελ, πόλινσε το μαχαίρι

(Το πιδ ενδιαφέρον αστυνομικό άνέγνωμα)

οπίνα. Κατόπιν ο γενειοφόρος, ο οποίος χωρίς άλλο ήταν ο Μπλάκβελ, μου ένευσε να τον άκολουθήσω στο πρώτο πάτωμα, μέσα σ' ένα καλοεπλισμένο δωμάτιο. Εκεί άνοιξε ήσυχα το σεντόνι ενός τραπεζιού κι' έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο μαχαίρι.

— Μπορείς να το άκονίσης; με ρώτησε.
— Γιατί όχι; του άπάντησα. Θά σάς το άκονίσω τόσο καλά, ώστε θα κόβη τρίχα στον άέρα...

— Τόσο το καλύτερο, γιατί θέλω να κόβη καλά, δεν μου λείθ, θα πιάς κάτω στο δρόμο να μου το άκονίσης;

— Ναι, του άπάντησα, αλλά μη φοβάστε, γιατί είμαι τίμο παλινάρι...

Πήρα λοιπόν το μαχαίρι κι' ενώ ή Χάτη με κύτταζε άγρια και καχύποπτα, βγήκα έξω. Μα σαν έφτασα στη γωνία, όπου είχε το καροτσάκι μου, το έβαλα στα πόδια και γρήγορα—γρήγορα ξαναγύρισα έδω...

— Και για ποιά λόγο έλαφες αυτό το μαχαίρι, Χάρρυ; ρώτησε ο Χολμς.

— Γιατί σκεφτήκα, κύριε Χολμς, ότι το μαχαίρι αυτό, που έμα δψη δολοφονικού δαγάνου, μπορεί να σάς ενδιαφέρει. Άμα το ήθε, θα μου πείτε αν έχω δίκιο. Ίδού το! Κυττάξτε που έχει μία κηλίδα αίματος και μία τριχίτσα στη λεπίδα του...

Ο Χολμς πήρε το μαχαίρι και το εξέτασε προσεκτικά με το μικροσκοπικό του.

— Πράγματι, είπε, ή λεπίδα του έχει μία κηλίδα αίματος και μία τριχίτσα. Καλά έκανες, Χάρρυ, και μου το έφερες. Άλλάς ο Μπλάκβελ, που φαίνεται άπειρα ιδιαιτέρως προσοχής. Θα ήθελα πολύ να τον γνωρίσω κι' εγώ.

Μόλις νύχτωσε, ο Σέρλοκ Χολμς φέρεσε ένα σημαντικό πιατελόνι, ένα παμπάλαιο σεσαδάκι, μία ξεθωριασμένη ρομποτική και άφορ έβαψε το πρόσωπό του και το έκανε, προσθέτοντάς του μία γκριζα περιούσια και μία κοντή κι' άσπρη γενειάδα, να μοιάζει με πρόσωπο άλκοολιστή, βγήκε έξω. Κανείς στον κόσμο δεν θα τον άναγνώριζε με τί μεταμφίσει του αυτή.

Έπειτ' από λίγη ώρα βρισκόταν έξω απ' την πόρτα του Μπλάκβελ και χτυπούσε το κενό της. Άμέσως, άκουστη από τον Κέρβερο, ή Χάτη παρουσιάστηκε και βλέποντας το παρουσιαστικό του, άρχισε να ξεφωνίζει:

— Τι θέλεις; Δεν θα γινώ τώποικε τέλος πάντων σήμερα

άπ' τοίς Ξυπόλητους, σαν και σένα. "Άδειασέ μου τη γωνιά!..."

— Άγαπητή μου κυρία, άπάντησε ο Χολμς σε ύφος ταπεινό, πείναι να μιλήσω στον κύριο Μπλάκβελ, για μία σπουδαία υπόθεση. Πέστε του πως είμαι ο πατέρας του άκονιστού που ήθελε σήμερα έδω.

— Α! Μήπως μάς έφερες πίσω το μαχαίρι που μάς έλαβε ο λαοποδότης ο γυός σου;
— Γι' αυτό άνοίξω έρχομαι... Μα θα ήθελα να μιλήσω σην ίδιο τον κύριο Μπλάκβελ.

— Περιμένε, είπε ή Χάτη και μήτρε μέσα στο σπίτι.
"Έπειτ' από δύο—τρία λεπτά, ο μεταμφεσμένος Χολμς βρισκόταν μπροστά ο Μπλάκβελ.

— Τι θέλεις; τον ρώτησε ο τελευταίος. Λέγε σύντομα. Είπε πως είσαι ο πατέρας του μικρού άκονιστού;

— Μάλιστα, άπάντησε ο Χολμς ψευδοκλιώνοντας, είμαι ο πατέρας του. Το παλινόπαδο! Έξ αίτιας του έγινε ένας άδυστηχισμένος άνθρωπος. Το παιδί αυτό δεν άξίζει για τίποτε. Είναι άδύνατο να δουλέψη τίμα! Φανταστήτε, κύριε Μπλάκβελ, πόλινσε το μαχαίρι

ας σ' έναν Έθραίο για ένα σελλίν, πήρε τα χρήματα και τ'όσκασε. Μία βλαστήμια βγήκε απ' τα χείλη του Μπλάκβελ.

— Και τώρα, έξακολούθησε ο Χολμς με δάκρυα στα μάτια, δεν μου μένει παρά να σάς πληρώσω την άξία του μαχαριού σας και να σάς παρακαλέσω να μην καταγγείλετε το γυό μου στην αστυνομία, γιατί θα τον κλείσουν στη φυλακή. Πέστε μου λοιπόν, σάς παρακαλώ, τί στοιχίζει το μαχαίρι σας;

— Πήγαννε στο διάβολο! μουγγίσε ο Μπλάκβελ. Τι θέλεις να τ'άκω να ψωροχρήματα που θα μου δώσης; Το μαχαίρι αυτό ήταν ένθιμο και... μου χρειαζόταν πολύ. Τώρα, άδειασέ μου τη γωνιά...

— Έβγα γρήγορα έξω! γούλλισε κι' ή γρηά Χάτη, ή οποία άπορηγόταν πίσω απ' την πόρτα και την άνοιξε άπτότομα. "Έξω, ζήνατε, πατέρα του κλέφτη! Φύγε άμέσως!..."

— Ναι! Ναι! φεύγω!... άπάντησε ο Χολμς άποστοχωρώντας.

Και βγήκε έξω απ' το δωμάτιο.

— Ούτε στιγμή πελά να μη μένι εδώ! άκούστηκε από μέσα ή φωνή του Μπλάκβελ.

Ο Χολμς κατέβηκε τη σκάλα μουνιμορίζοντας. Τη στιγμή που ή γρηά Χάτη έτοιμαζόταν να του άνοίξη την πόρτα, κάποιος χτύπησε απ' έξω δυο φορές.

Η Χάτη έτρεξε κι' άνοιξε. Μία κυρία, άρεκτά κομψή, με μαύρη ζακέτα παρουσιάστηκε κι' ο Χολμς, βλέποντάς την, παραμέρισε για να της κινή τόπο να περάση.

Με δυσκολία όμως κατόρθωσε να συγκατήση μία κραυγή έκπληξης, γιατί στο πρόσωπο της γυναίκας εκείνης άναγνώρισε την Έθελιν Μπλόντ!

— Ο έξάδελφός μου Κάρολος είν' έδω;

— Ρώτησε ή νέα γυναίκα τη Χάτη.

— Μάλιστα, κυρία, άπάντησε ή γρηά ολκώμως. Λάβετε την καλωσύνη να περάσετε στο σαλόνι. Θά τον είδοποιήσω άμέσως.

Και ή Χάτη άνοιξε μία πόρτα του Ισογείου. Κατόπιν γύρισε με άγριο ύφος προς τον Χολμς και τον ρώτησε:

— Τι περιμένεις έδω με γουρλωμένα μάτια; Μήπως θέλεις να βουτήξεις το ποτογυό της κυρίας; Έλα, ξεκουμπίσου γρήγορα!

— Δαίμονα! φώναξε ο Χολμς κι' έτρεξε έξω στο δρόμο.

Δεν άπομακρύνθηκε όμως πολύ. Στη γωνία σάθηκε και κάρφωσε τα βλέμματά του στην πόρτα του σπιτιού του Μπλάκβελ.

Τρία πράγματα άπασχολούσαν τώρα τον Χολμς: ή έπίσκεψις της Έθελινας προς τον Μπλάκβελ, ο οποίος δεν ήταν άλλος απ' τον έξάδελφό της Κάρολο, ή διαβεβαίωσις της, ότι είχε δει το σύζυγό της να κατεβαίνει την ύψη της εξαφανίσεώς του απ' το υπ' αριθ. 2730 άμαξι και τέλος το γεγονός, ότι το άμαξι αυτό άνηκε στο Μπλάκβελ.

Κάθε άλλος στη θέση του, θα ύποψιαζόταν ίσως, ότι ή Έθελίνα Μπλόντ ήταν συνένοχος στο κατό του συζύγου της έγκλημα. Ο Χολμς όμως φρονούσε το αντίθετο. Όσο, ήθελε να μάθι πως ή Έθελίνα θα διακαλούσε την έπίσκεψή της στο Μπλάκβελ και γι' αυτό άκριβώς την περιμενε.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας, ή Έθελίνα βγήκε απ' το σπίτι του έξάδελφου της και πάρασε απ' τη γωνία που περιμενε ο Χολμς, ο οποίος, πλησιάζοντάς την, τής είπε σγιά:

— Κυρία Μπλόντ!... Κυρία Μπλόντ!...

Ξαφνιασμένη, ή Έθελίνα γύρισε πίσω. "Όταν όμως είδε το άλκο παρουσιαστικό του άνδρώπου που την είχε φωνάξει, έξακολούθησε το δρόμο της, χωρίς ν' άπαντήση.

— Στάθηκε, κυρία Μπλόντ! τής φώναξε πάλι ο Χολμς. Είμαι εγώ... ο Σέρλοκ Χολμς.

— Θεέ μου! έκανε ή νέα γυναίκα, Τώρα μόλις σάς άναγνώρισα απ' τη φωνή σας. Άλλά τί ρούχα είν' αυτά; Μήπως με είχατε παρακαλώσει;

— Όχι, άπάντησε ο Χολμς. Έκανα άπλούστατα μία έπίσκεψη στον Μπλάκβελ. Μα πέστε μου ειλικρινά, τί θέλατε στο σπίτι του έξάδελφου σας;

Από δάκρυα έλαμψαν στα μάτια της νέας γυναίκας.

— Θά σάς πω, κύριε Χολμς, αν και ντρέπομαι γι' αυτό. "Ηθελα να βεβαιωθώ, αν ο έξάδελφός μου είδε πραγματικά το σύζυγό μου να κατεβαίνει από έν' άμαξι, συνοδευόμενος από μία νέα γυναίκα.

— Και τί σάς είπε ο έξάδελφός σας;

— Υποστήριξε, ότι πραγματικά τον είδε... Θεέ μου, πόσο φοβόμαι μήπως μου λείν την αλήθεια.

Ο Χολμς τής έδωσε θάρρος, διαβεβαιώνοντάς την, ότι τά λόγια του έξάδελφου της δεν ήσαν αληθινά και τής συνέστησε να μην έμμεψή πάλι το Μπλάκβελ. Κατόπιν ο άστυνομικός έμαθε απ' την

Έθελίνα, ότι ο έξάδελφός της δεν είχε ώρισμένη έργασία κι' ότι ο πατέρας του, πεθαίνοντας από μερικών χρόνων, του είχε αφήσει μία σημαντική περιουσία, απ' την οποία και συνετρείτο.

Έπειτα, ο άστυνομικός συνόδευσε την κυρία Μπλόντ μερικά βήματα και την άποχαρήτησε, γυρίζοντας πάλι κοντά στο σπίτι του Μπλάκβελ.

Ε'

ΤΟ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ο Σέρλοκ Χολμς έξακολούθησε να έπιτηρή απ' τη γωνία της δδδ Ντόμπερ το υπ' αριθ. 24 σπίτι, ως τις 10 1/2 τη νύχτα. Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, είδε να γλιστράει έξω απ' την πόρτα του σπιτιού έν' άτομο, το οποίο δεν είχε ξαναδεί άλλοτε. Το άτομο αυτό φορούσε ρούχα ψαρά του Ταμέσεως, φαρδι παντελόνι, ψηλές μπότες, μπλε μπλούζα και στρογγυλό κασέτο.

Ο άστυνομικός, μολοντί δεν μπορούσε να διακρίνη καθαρά το πρόσωπό του, έν τούτους κατ'άλαβε πως ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος δεν ήταν άλλος απ' τον Μπλάκβελ.

Άρχισε λοιπόν να τον παρακολούθη έξ άποστάσεως. Δεν δυσκολεύταν και πολύ στη δουλειά του αυτή, γιατί ο δρόμος είχε άκόμα άρεκτά κίνηση και μπορούσε να κρύβεται μέσα στον άλλο κόσμο. Ο άστυνομικός όμως σκεφτόταν, ότι θα συναντούσε μεγάλη δυσκολία στην παρακολούθησή του, αν ο έξάδελφός της Έθελινας έμεινε σε κανένα έρημικό δρόμο. Εκεί ο Μπλάκβελ θα τον άναγνώριζε χωρίς άλλο, γιατί από λίγων άκόμα ώρων είχε κουβεντιάσει μαζί του για το ζήτημα της κλοπής του μαχαριού.

Να γυρίση στο σπίτι του και να μεταμφιεστή πάλι, ήταν άδύνατο, γιατί έτσι θα έχανε τον άνθρωπό του. Λοιπόν, έπρεπε να μεταμφιεστή και να τον παρακολουθή συγχρόνως. Σε μία στιγμή τότε, έβγαλε την περιούσια του και την έχωσε μέσα στην τσέπη του και σκούπισε κατόπιν μ' ένα μαντήλι τις βαρφές του προσώπου του. Δεν έφτανε όμως αυτό μόνο. Έπρεπε να μεταμφιεστή έτσι, ώστε να είνε έντελώς άδύνατο ή άναγνώρισίς του. Η τύχη τον έδοθήσε, γιατί σε μία γωνία διασταυρώθηκε μ' έναν καλοντυμένο κύριο, ο οποίος φορούσε μακρι και κομψό έπανωφόρι και ψηλό καπέλο.

Καλησπέρα σας, κύριε Κάρο! του είπε ο Χολμς πλησιάζοντάς τον. Συνάδελφος κι' εγώ. Μήπως κινηγάτε κανένα;

— Καθόλου... Έχω άδεια και πηγαίνω στη λέσχη.

— Τότε, θα έχετε την καλωσύνη να μου δανείσετε το έπανωφόρι σας και το καπέλό σας... Πάρτε το κασέτο μου εις άντάλλαγμα...

— Μα... συγγνώμη... Με περιμένουν στη λέσχη.

— Διάβολε!... Έκανε ο Χολμς. Είστε μυστικός άστυνομός του Κεντρικού Σταθμού και δεν θέλετε να βοηθήσετε ένα συνάδελφό σας.

Και συγχρόνως του έδειξε την ταυτότητά του.

Ο Κάρο δεν έδίστασε πιά. Μέσα σε μία στιγμή, έβγαλε το έπανωφόρι του και το καπέλό του και τα έδωσε στο Χολμς, παίρνοντας, άντ' αυτών, το κασέτο του.

Για να γίνουν όμως δι' αυτά, πέρασαν δύο—τρία λεπτά, τά οποία έπρεπε τώρα να κερδίση ο Χολμς. Άφ' όντας λοιπόν τον άστυνόμο, άρχισε να βαδίζει με μεγάλη βήματα και σε λίγο τά διαπεραστικά του μάτια διέκριναν πάλι τον Μπλάκβελ, ο οποίος έξακολούθουσε ήσυχος το δρόμο του.

Ο άστυνομικός δεν φοβόταν πιά μήπως άναγνωρισθεί. Με τη νέα του μεταμφίσει φαινόταν σαν μεγαλέμπορος.

Σε λίγο, ο Μπλάκβελ έμεινε στην δδδ Ντέπφορντ, απ' την όποία άρχίζει ή γειτονική προς τον Τάμεσι συνοικία, ή οποία είνε γεμάτη από στενούς κι' έρημικούς δρόμους και στην όποια βρισκονται άποθήκες έμπορευμάτων και μεσιτικά κι' έμπορευτικά γκαρεία.

Έξαφνα, ο Χολμς έλασε τον άνθρωπό του. Είχε εξαφανιστεί μέσα σ' ένα σπίτι. Το σπίτι αυτό, όπως κι' όλα τά γειτονικά, είχε στενή πρόσοψη με τρία πατώματα και τρία παράθυρα σε κάθε πάτωμα. Κανένα απ' τά παράθυρα δεν ήταν φωτισμένο και το έξωτερικό του κτιρίου το έκανε να φαίνεται πως ήταν τελείως εγκαταλειμμένο.

Ο Χολμς σκεφτόταν, ότι έπρεπε να πληροφορηθή με κάθε τρόπο πως κατοικούσε εκεί μέσα. Έτσι μονάχα θα μάθαινε πως ήταν ο άνθρωπος που πήγαννε να έπισκεφθή τέτοια όρα ο Μπλάκβελ.

— Έδω είνε δύο άποθήκες και γκαρεία, σκεφτόταν ο Χολμς. Αυτή την ώρα είνε όλα κλειστά. Άδύνατον λοιπόν να μάθω τίποτε. Πρέπει να μω μέσα και να βεβαιωθώ μόνος μου τί τρέχει.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο διάσημος σύγχρονος Γερμανός μυθιστοριογράφος και κριτικός Στέφανος Ζεάιγκ.

δύο—τρία λεπτά, τά οποία έπρεπε τώρα να κερδίση ο Χολμς. Άφ' όντας λοιπόν τον άστυνόμο, άρχισε να βαδίζει με μεγάλη βήματα και σε λίγο τά διαπεραστικά του μάτια διέκριναν πάλι τον Μπλάκβελ, ο οποίος έξακολούθουσε ήσυχος το δρόμο του.

Ο άστυνομικός δεν φοβόταν πιά μήπως άναγνωρισθεί. Με τη νέα του μεταμφίσει φαινόταν σαν μεγαλέμπορος.

Σε λίγο, ο Μπλάκβελ έμεινε στην δδδ Ντέπφορντ, απ' την όποία άρχίζει ή γειτονική προς τον Τάμεσι συνοικία, ή οποία είνε γεμάτη από στενούς κι' έρημικούς δρόμους και στην όποια βρισκονται άποθήκες έμπορευμάτων και μεσιτικά κι' έμπορευτικά γκαρεία.

Έξαφνα, ο Χολμς έλασε τον άνθρωπό του. Είχε εξαφανιστεί μέσα σ' ένα σπίτι. Το σπίτι αυτό, όπως κι' όλα τά γειτονικά, είχε στενή πρόσοψη με τρία πατώματα και τρία παράθυρα σε κάθε πάτωμα. Κανένα απ' τά παράθυρα δεν ήταν φωτισμένο και το έξωτερικό του κτιρίου το έκανε να φαίνεται πως ήταν τελείως εγκαταλειμμένο.

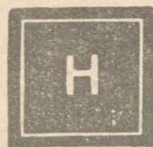
Ο Χολμς σκεφτόταν, ότι έπρεπε να πληροφορηθή με κάθε τρόπο πως κατοικούσε εκεί μέσα. Έτσι μονάχα θα μάθαινε πως ήταν ο άνθρωπος που πήγαννε να έπισκεφθή τέτοια όρα ο Μπλάκβελ.

— Έδω είνε δύο άποθήκες και γκαρεία, σκεφτόταν ο Χολμς. Αυτή την ώρα είνε όλα κλειστά. Άδύνατον λοιπόν να μάθω τίποτε. Πρέπει να μω μέσα και να βεβαιωθώ μόνος μου τί τρέχει.

(Άκολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

TAN ένα γλυκό βράδυ του Μαΐου, του έτους 1828.

Κάποιος αγαθός άστος, της πόλεως Νυρεμβέργης, περνούσε από ένα στενό, έρημο δρόμο, γυρίζοντας στο σπίτι του, όταν έξαφνα καρφώθηκε κατάσληκτος στη θύρα του. Αντίκρινε μπρός του ένα παιδάκι, το οποίο έσερνε με δυσκολία τα βήματά του, στηριζόμενο στους τοίχους των σπιτιών...

Τό άγόρι αυτό φαινόταν δέκα πέντε ως δεκάξι χρόνων, ήταν πολύ αδύνατο και το πρόσωπό του τό γλωμό και συμπαθητικό, περιβαλλόταν από ξανθά, μακριά μαλλιά.

Ό άστος λυπήθηκε τό αδύναμο αυτό παιδί και πήγε κοντά του, γιά νά τό βοηθήσει. Μά εκείνο τρώμξε και θέλησε νά φύγει. Ό δυνάμεις του όμως δέν τό έπέτρεπαν νά προχωρήσει και πολύ. Κι' άπόμεινε λίγο πιά πέρα, άνωμυλισμένο στον τοίχο, τρέμοντας σύγκορμω.

Σέ λίγο, κι' άλλοι διαβάτες σταμάτησαν μπροστά του και τό ρωτούσαν τί έχει, αλλά τό φτωχό παιδί δέν τους άπαντούσε παρά μόνο με άναρθρες κραυγές. Σκέφτηκαν τότε, ότι θα πεινούσε και τό έφεραν ψωμί, κρέας και λίγο κρασί. Τό ξανθόμυαλό άγόρι έφραγε με άπληστία τό ψωμί, δέν άγγισε όμως τό κρέας κι' ούτε θέλησε νά πιή τό κρασί, μόνο έπαι δίλο τό νερό πού τό έφεραν οι σπασχικοί διαβάτες.

Όστόσο, τό παιδί αυτό δέν φαινόταν τρελλό. Δέν μπορούσε μόνο νά προσφέρει καμιά λέξη και προσπαθούσε πάντα νά εκφρασθή με άναρθρες κραυγές.

Τότε σκέφτηκαν νά τό βάλουν νά γράψει τί του συμβαίνει κι' έκείνο σιγά-σιγά χάραξε πρώτα πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί πού τό έδωσαν, τ' όνομά του : Γ α σ π ά ρ Χ ά ο υ ζ έ ρ .

Τό όνομα αυτό, από στόμα σέ στόμα, διαδόθηκε σ' όλη την πόλι και σέ λίγο πλήθος άμέτρητο μαζεύνθηκε γύρω στό παιδί, πούμνε πάντα άσάλευτο, γλωμό, με τά γαλιανά του μάτια γεμάτα τρώμω.

Ό πόλις της Νυρεμβέργης τό πήρε υπό την προστασία της κι' άφού οι γιατροί πού τό εξέτασαν, έπαν ότι δέν ήταν καθόλου ήλίθιο, τό έμπιστεύτηκαν στον καθηγγητή Ντωμέρ, γιά νά τό θεραπεύσει.

Έτσι, έπειτα από μερικώς μήνες, ό Γασπάρ κατώρθωσε νά μιλήσει. Καί διηγήθηκε τά εξής :

Όσο κι' αν προσπαθούσε νά θυμηθώ τό περασμένο, δέν θυμόταν τίποτε άλλο, παρά μόνον ότι ήταν πάντα κλεισμένος σ' ένα διαμμάτι στενό και χαμηλό. Κι' ήταν μόνος, πάντα μόνος. Μόνο ένας άνθρωπος, μαύρος, τό πήγαινε την τροφή του, αλλά κι' αυτός έμπαينه συνήθως στό κελλί του την ώρα πού κοιμόταν. Κι' ή τροφή του δέν ήταν παρά μόνο ψωμί και νερό. Ό μαύρος άνθρωπος τόν έπλενε, τόν έντινε και τόν χτένιζε. Δέν του μιλούσε καθόλου κι' όμως τόν είχε μίσει νά γράψει τ' όνομά του.

Κι' έτσι περνούσε ό καιρός...

Μιά νύχτα, ό μαύρος άνθρωπος ξύπνησε τόν μικρό, τόν έντισε και τόν πήρε και βγήκε μαζί του έξω. Κι' έπειδή ό Γασπάρ δέν είχε μάθει νά περπατά, ό μαύρος τόν έσερνε αλλήλητα και τ' άτροφικά του πόδια μάτωναν στις κοψτερές πέτρες των δρόμων.

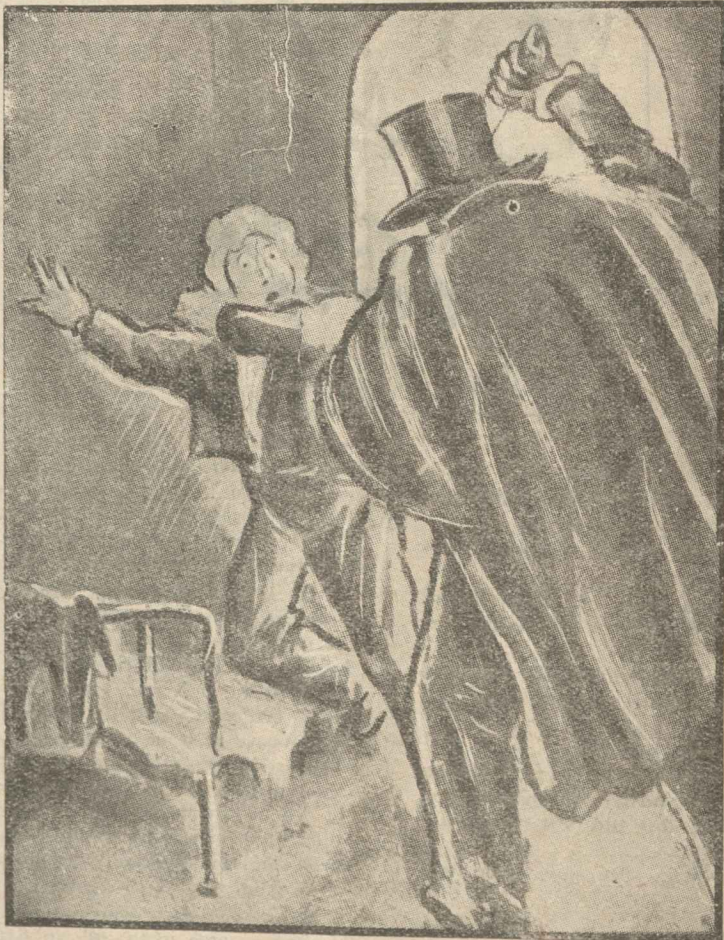
Μόλις έφτασαν στη Νυρεμβέργη, ό μαύρος εγκατέλειψε τό παιδί κι' έφυγε.

Αυτό ήταν δίλο-δίλο τό παρελθόν του Γασπάρ. Δέν θυμόταν τίποτε άλλο...

Μολαταύτα, ό δήμαρχος της Νυρεμβέργης τύπωσε σέ πολλά άντίτυπα την παράδοξη ιστορία του μικρού και τά έστειλε σέ διάφορα μέρη του κόσμου.

Επίσης ή έφημερίδες της Εύρώπης άνετύπωσαν την περιγραφή διήγησι του Γασπάρ. Τού κόσμου όμως... Σέ κανένα δέν ήταν γνωστό τό όνομα του μικρού.

Κι' όμως. Φαίνεται, ότι ύπηρχε κάποιος πού κάτι ήξερε γιά τό μι-

— Όμωρρε έπάνω μου και με χτύπησε μ' ένα έγχειρίδιο!...

στήριο του μικρού. Είχαν άρρίξει κάποις νά ψυθύνουν παράδοξη πράγματα γιά μιάν πριγκιπική οίκογένεια της Γερμανίας, γιά κάποια σκευωρία της Αύλης της, γιά ένα παιδί πού τό έλεγαν από τό μικρό του, κτλ. κτλ.

Μά μόλις άρχισαν νά κυκλοφορούν αυτές ή διαδόσεις, ή πόλις της Νυρεμβέργης έιασε με φρίκη, ότι επεχειρήσαν ξαφνικά νά δολοφονήσουν τόν μυστηριώδη μικρό.

Μιά νύχτα, βρήκαν τό Γασπάρ στό υπόγειο του σπιτιού του καθηγητή Ντωμέρ, λιποθυμμένο και γεμάτον αίματα.

Μόλις συνήλθε ό μικρός, φώναξε έντρομος :

— Ό μαύρος άνθρωπος ήρθε νά με σκοτώσει!... Ένώ ήμουν μόνος στό σπίτι, άκουσα έξαφνα βήματα βιαστικά. Κι' είδα μπροστά μου τόν μαύρο. Όμωρρε έπάνω μου, με χτύπησε μ' ένα έγχειρίδιο κι' έφυγε άμέσως. Έγώ τότε, κατατρομαγμένος και φοβούμενος μήπως ξανάρθει ό δολοφόνος, έφυγα άπ' τό δωμάτιο και κατόρθωσα νά σωθώ και νά κρυφτώ στό υπόγειο...

Εύτυχώς, ό μαύρος δέν είχε κατορθώσει νά πληρώσει βαράνι τό δύστυχο παιδί και σέ λίγες μέρες ήταν έντελώς καλά. Τότε οι πρεστάτες του σκέφτηκαν, ότι έπρεπε νά τό κηρύξουν σ' ένα μέρος πού ασφαλές.

Τόν ίδιο καιρό, έφτασε στη Νυρεμβέργη κάποιος νεοφερμένος πλοώσιος Άγγλος λόρδος, Στάνχαπ όνομαζόμενος. Όταν ό Στάνχαπ έμαθε την τραγική ιστορία του μικρού Γασπάρ, προσεφέρθη νά τόν πάρει μαζί του και νά τόν προστατέψει από κάθε κίνδυνο.

Άλλοίμονο!... Δέν κατάλαβαν, ότι ό Άγγλος αυτός ήταν ένας άπ' τούς πληρωμένους διάκτους του Γασπάρ. Κι' έτσι, οι άγαθοί προστάτες του φτωχού παιδιού τό παρέδωσαν στον Στάνχαπ, νομίζοντας, ότι έχουν νά κάνουν μ' έναν τίμιο άνθρωπο.

Ό Στάνχαπ, γιά περισσότερη δόξαν άσφάλεια, έστειλε τόν Γασπάρ νά μείνει στη μικρή πόλι του Άνσπαχ, κοντά στη Νυρεμβέργη. Κι' ό μυστηριώδης μικρός, ό οποίος δέν ήξερε ποιος είνε πραγματικά και γι'ατί τόν καταδιώκουν, έζησε επί δύο χρόνια στό Άνσπαχ μια ζωή ήσυχη και μονότονη.

Άλλά καθώς μιá μέρα περπατούσε στό πάρκο μαζί μ' έναν φίλο λακά του, μιá γυναίκα πρόβαλε άπ' τούς θάμνους, όπου ήταν κρυμμένη και φώναξε :

— Να!... Είπε αυτός!...

Άλλ' ό φύλακας τράβηξε γρήγορα τό Γασπάρ μακριά κι' ή γυναίκα έπεσε λιποθυμική στη γη.

— Ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα ; ρώτησε κατόπιν ό Γασπάρ τό φύλακά του.

— Είπε μιá τρελή, τού άπάντησε εκείνος. Όποιον και νά δι' φρονιάζει :

— Είπε αυτός!...

Έπειτα από λίγον καιρό, στις 14 Δεκεμβρίου 1833, ενώ ό Γασπάρ περνούσε, μόνος αυτή τη φορά, άπ' τό πάρκο, ένας άγνωστος τόν πλησίασε και τού έλεγε :

— Άκολουθήσε με, στην άκρη του πάρκου. Θέλω νά σου μιλήσω και νά σου πώ ποιοι είνε οι γονείς σου.

Με καρδιά πού χτυπούσε δυνατά, ό Γασπάρ άκολούθησε τόν άγνωστο. Κι' όταν βρέθηκαν μόνονι στό έρημικό μέρος του πάρκου, ό άγνωστος έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα πορτοφόλι και τό έβριξε κάτω, λέγοντας :

— Πάρε αυτό τό πορτοφόλι. Τό μυστικό πού σ' ενδιαφέρει βρίσκεται μέσα σ' αυτό.

Ό Γασπάρ έσηκωσε άμέσως νά πάρει τό πορτοφόλι. Τότε ό άγνωστος τόν χτύπησε στό νεφρό μ' ένα έγχειρίδιο και τό ταλαιπωρο παιδί σοοιάστηκε κάτω άναίσθητο.

Όταν έφρεξαν και τό σήκωσαν από κάτω, έφυγόντες, ό δολοφόνος βόσκονταν πιά μακριά. Τό πορτοφόλι πού βρέθηκε κάτω στό δύστυχο μικρό, δέν περιείχε άπολύτως τίποτε.

Στό πάρκο, στό μέρος άνω-

655 πού δολοφονήθηκε ό Γασπάρ, έψωσαν σέ λίγο μιá στήλη πέτρα, στην οποία χάραξαν αυτά τά λόγια :

«Έδώ ένας άγνωστος σκοτώθηκε από έναν άγνωστο!...»

Κι' έτσι πειά, πάνω άπ' τόν Γασπάρ Χάουζερ, άπλώθηκε γιά πάντα ό πέπλος του μυστηρίου.

Όμως σήμερα, ό πέπλος αυτός έχει άνασχετωθεί.

Και νά τί είνε σχετικώς γνωστό γιά τό τραγικό αυτό παιδί :

Φαίνεται, ότι ή πρώτη σύζυγος του Μ. Ναπολέοντος, ή αυτοκράτειρα Ιωσηφίνα, είχε κάποιαν άνεμιά, όνομαζόμενη Στεφανία, ή όπια ήταν τόσο χαριτωμένη κι' όμορφη, όσο και καλή κι' έναρετη.

Ό Ναπολέον, ό οποίος την άγαπούσε πολύ, σκέφτηκε νά την παντρεύει με τόν διάδοχο του Μεγάλου δουκάτου της Βάδης, τόν νερό πρίγκιπα Κάρολο.

Άλλ' ή μητέρα του πρίγκιπας δέν θέλησε νά δώσει τό γυνό της σέ μιá τόσο μακρινή συγγενή του Ναπολέοντος, τόν όποιο θεωρούσε ως έναν τυχερό τυχοδιώκτη.

Τότε ό Ναπολέον υιοθέτησε τη Στεφανία. Καί κατόπιν αυτού πιά ή μητέρα του πρίγκιπας Κάρολου δέν έφερε καμιά αντίσταση γιά τόν γάμο του γιου της.

Ό πατέρας του πρίγκιπας Κάρολου είχε πεθάνει, άλλ' ό παππός του ζούσε ακόμα. Μόλις τά πέθανε ό γηραιός αυτός μέγας δούξ, θα τόν διαδεχόταν ό Κάρολος.

Τρεις μέρες μετά την έπίσημη υιοθεσία της Στεφανίας, έγιναν, με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια, οι γάμοι του διαδόχου του δουκάτου της Βάδης με την «πριγκιπίσσαν» Στεφανία Βοναπάρτη.

Δύο μήνες δέ μετά τόν γάμο τους, ό Κάρολος άδύγησε τη Στεφανία στό παλάτι της Βάδης.

Άλλά ή Στεφανία δέν ήταν εύθυμη. Ό σύζυγός της ήταν επάθλιος και άπιστος.

Έκτός αυτού, την ήμερα πού ή κυρίες της Αύλης πήγαν και ύποκλήθηκαν γιά πρώτη φορά μπροστά στη μέλλουσα ήγεμονίδα τους, ή Στεφανία άντιλήφθη νά την κυττάζουν, με άπειρο μίσος, δύο κατώτερα μάτια.

Τά μάτια αυτά ήσαν της κόμισσας ντε Χόχεμπερ, της δεύτερης γυνίκας του γερου μεγάλου δούκας της Βάδης.

Ό κόμισσα Χόχεμπερ ύπηρχε επί αρκετόν καιρό φίληνά του μεγάλου δούκας, όπουν τόν έπεισε νά την παντρευτή και ν' αναγνωρίσει έπίσημος τούς τρεις γιους πού άπέχτησε μαζί της.

Προσπάθησε επίσης νά πείσει τόν μεγάλο δούκα νά όρίσει ως διάδοχο του θρόνου έναν από τούς γιους της, αλλά δέν κατάφερε τίποτε.

Τό μίσος της εναντίον του διαδόχου του δουκάτου θρόνου Καρόλου, ήταν άπεριόγραπτο. Μή μπορώντας όμως νά τού κάνει κανένα κακό, σκέφτηκε νά τόν χωρίσει με κάθε μέσον άπ' τη Στεφανία, πριν προστήσουν ν' άποτήσουν παιδιά.

Άρχισε λοιπόν ή καταχθόνα αυτή γυναίκα νά διαβόλη και νά κατηγορή τη Στεφανία στον Κάρολο, με τόση τέχνη κι' έμμονή, ώστε εκείνος πίστεψε γρήγορα στις συκοφαντίες της, εγκατέλειψε έντελώς τη γυναίκα του και της φρενόταν περιφρονητικά.

Όταν τό έμαθε αυτό ό Μ. Ναπολέον, έγινε έξω φρενών και μύησε στον γιουά μεγάλο δούκα νά τού στείλει πίσω την κόρη του άμέσως.

Ό μέγας δούξ φοβήθηκε τότε μή χάσει τό θρόνο του. Ό πανίσχυρος Ναπολέον μπορούσε, αν ήθελε, νά έξαφανίσει άπ' τη γη τό μεγάλο δουκάτο της Βάδης, μέσα σέ μιá στιγμή.

Συνιδούλεψε λοιπόν ό μέγας δούξ τόν έγγονό του νά συμφιλιωθεί γρήγορα με την Στεφανία.

Έτσι κι' έγινε. Ό Κάρολος γύρισε πάλι κοντά στη γυναίκα του και φαίνεται ότι αυτή τη φορά την άγαπούσε άληθινά. Άφροσύθηκε σ' αυτήν όλονόχως, ενώ ή κόμισσα Χόχεμπερ λυσσούσε άπ' τό κακό της.

Έπειτα από λίγον καιρό, ό γηραιός μέγας δούξ πέθανε και τόν διαδέχτηκε ό Κάρολος. Έτσι ή Στεφανία έγινε πια μεγάλη δούκισσα της Βάδης κι' ύστερα από κάμποσους μήνες άπέχτησε ένα χαριτωμένο άγόρι...

Άλλά δεκαέντε ήμέρες μετά τη γέννηση του μοιραίου αυτού παιδιού, ένας συνένοχος της κόμισσας Χόχεμπερ, άποκόμισσε με νοσοκομείο τις παραινέσεις πού φίλιαν τόν μικρό διάδοχο. Άμέσως τότε, ή φοβερή κόμισσα μπήκε μέσα στό δωμάτιο, πήρε γρήγορα τό μικρό άπ' την κοίνα του, έβγαλε στη θύρα του ένα έτοιμωμένο άγοράκι μιας χωρικής, πού την πλήρωσε άδρά γιά νά τή τό πάρει, και κρατώντας στην άγκαλιά της τόν μικρό διάδοχο, πήγε σ' ένα άπόμειρο δωμάτιο του παλατιού.

Έκεί την περίεμενε ένας έμπιστός της μαύρος, στον όποιο παρέδωσε τό παιδί της Στεφανίας κι' ό όποιος

τό πήρε κι' έφυγε.

Λίγες μέρες κατόπιν τό παιδί της χωρικής πέθανε, χωρίς ό Κάρολος κι' ή Στεφανία νά ύποπτευθουν τίποτε άπ' όσα συνέβησαν.

Λίγον καιρό κατόπιν, ό μέγας δούξ Κάρολος πέθανε ξαφνικά, από δηλητηρίαση ίσως, όπως διαδόθηκε άργότερα.

Έτσι άνέβηκε στό δουκάτο θρόνο της Βάδης ό πρώτος γιός της καταχθόνιας κόμισσας Χόχεμπερ.

Στό μεταξύ αυτό, ό Μ. Ναπολέον είχε κληθεί κι' έβγαλε έξόριστος στην Άγία Έλένη. Ό Στεφανία είχε μείνει πια άπροστάτευτη κι' έφυγε άπ' τη Βάδη γιά την Γαλλία.

Ό έμπιστος της κόμισσας Χόχεμπερ μαύρος, φύλαγε άγρυπνος στό διάστημα αυτό τόν μικρό πρίγκιπα κοντά στη Νυρεμβέργη, όπουν τόν είχε μεταφέρει. Κατά διαταγήν δέ της άπασίας κόμισσας, τόν εγκατέλειψε μιá νύχτα στους δρόμους, γιά νά πεθάνει εκεί, έξαντλημένος κι' άτροφικός καθώς ήταν άπ' τόν περιορισμό και τη νηστεία.

Έξεραν πώς τό δυστυχισμένο παιδί δέν μπορούσε νά πη τίποτε σέ κανένα, άφού δέν τό είχαν μάθει νά μιλά.

Μόνο ό μαύρος τό είχε μάθει νά γράφει ένα ψεύτικο όνομα, αντί του πραγματικού του.

Όστόσο, όταν οι άγαθοί πολίτες της Νυρεμβέργης άνέλαβαν τό μικρό υπό την προστασία τους, ή κόμισσα Χόχεμπερ διάταξε τόν μαύρο νά τό δολοφονήσει. Μετά την άποτυχία της δολοφονικής αυτής άποπειρας, ή κόμισσα έστειλε στη Νυρεμβέργη έναν άλλο έμπιστό της, τόν δίδεν λόρδο Στάνχαπ, γιά νά πάρει τό παιδί υπό την προστασία του τάχα, και νά μπορέσουν νά τό δολοφονήσουν έπειτα από καιρό, όταν δέν θα ύπήρχε φόβος νά ύποπταστή κανείς τίποτε.

Άλλά ποιά ήταν ή γυναίκα πού άνεργώρησε στό πάρκο τόν τραγικό μικρό πρίγκιπα ;

Φαίνεται, ότι ή Στεφανία κάτι είχε άκούσει γιά τόν Γασπάρ Χάουζερ, ό όποιος έμνε στο Άνσπαχ και γιά τόν όποιο ψυθύνόταν ότι είνε τό παιδί της.

Πού τό νόμιζε νεκρό. Στις άρχές δέν θέλησε νά πιστέψει στις διαδόσεις αυτές. Κατόπιν όμως άποφάσισε νά δει τό Γασπάρ Χάουζερ από κοντά.

Έφτασε λοιπόν κρυφά γιά τό Άνσπαχ και μόλις έφτασε εκεί, κρύφτηκε στό πάρκο και περίμενε μ' άγωνία νά περάσει ό Γασπάρ. Μόλις τόν αντίκρισε, άνεργώρισε άμέσως σ' αυτόν τό παιδί της.

Έμοιαζε τόσο με τόν πατέρα του!...

Ό δυστυχισμένη μητέρα δέν μπόρεσε νά κρατηθή και φώναξε :

— Αυτός είνε!...

Κι' ύστερα έπεσε κάτω λιποθυμμένη.

Άλλοίμονο!... Ό αθώομνητ έκείνη καινή της έγινε ατία νά σκοτώσουν μιá ώρα γρηγορότερα τόν νεκρό πρίγκιπα.

Κι' ή Στεφανία θρηνούσε κατόπιν μικρά, μέχρι του θανάτου της, τό άγαπημένο της παιδί, πού ποτέ σχεδόν δέν τό είχε σπείξει στην άγκαλιά της και πού επί όλόκληρα χρόνια άγνούσε κι' αυτή την τραγική του ύπαρξη!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ό σ ό υ γ ο ς.—Μεθαύριο συμπληρώνονται άκριβώς 20 χρόνια από την ήμερα των γάμων μας. Σωστό είνε νά γιορτάσουμε την είκοσστηρίδα αυτή. Νά σφάζουμε τούς δύο κοκόρους και νά καλέσουμε σέ γεύμα δύο-τρεις στενούς συγγενείς μας.

Ό σ ό υ γ ο ς.—Νά σφάζουμε τά κοκόρια ; Και τί φαίνε τά καίμενα τά πουλιά γιά ένα σφάγμα πού συνέβη εδώ και είκοσι χρόνια ;

Στό φαμακείο.
Ό π ε λ ά τ η ς.—Πώς πρέπει νά μεταχειρθώ αυτή τη σκόνη γιά τά κοινούτια.

Ό φ α ρ μ α κ ο π ο ι ό ς.—(άφρημένος).—... Νά τούς δίνετε μιá κουτάλια του γλυκού ύστερα από κάθε φαγητό!...

Έ κ ε ι ν ο ς.—Ποιά απόδειξη έχω, ότι πράγματι μ' άγαπάς ;
Έ κ ε ι ν η.—Θέλεις κι' άλλη απόδειξη ; Δέν έχόρεφα άπόψε όχτώ φορές μαζί σου ;

Έ κ ε ι ν ο ς.—Ναι, άλλ' αυτό δέν τό θεωρώ απόδειξη άγάτης.
Έ κ ε ι ν η.—Θά τό θεωρούσες, αν ήξερες πόσο έλεινά χορεύεις.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τι φρικαλεότητες! ψιθύρισε ο Τσάρος. Κι' από τότε ξέρετε τι κάνει ο κόμης; Έξακολούθησε να ενδιαφέρεται για τη δεσποινίδα Πρίσκα;

— Ο κόμης, απάντησε ο Γκράτ, μόλις ανέλαβα την άρχηγία της Όκρας, ήρθε και με παρακάλεσε να εξακολουθήσω να του παρέχω τις υπηρεσίες που του παρείχε κι' ο προκατόχος μου. Μου είπε λοιπόν πως ή δις Πρίσκα είχε εγκαταλείψει την Πετρούπολη μ' ένα νεαρό πρίγκηπα της Αγγλίας κι' έστρεψε με την ιδέα μήπως οι δυο έρωτευμένοι κατορθώσουν να έφθγαν στο εξωτερικό. Μα εγώ τον διέκοψα και του είπα, ότι δεν μπορούσα να τους κάνω τίποτε, γιατί ένα τέτοιο πράγμα θ' άτιμάζε το άξιομά μου. Τότε εκείνος μου απάντησε, ότι αν ενεργούσα σύμφωνα με την επιθυμία του, θα προσέφερα μεγάλες υπηρεσίες σ' όλο τον κόσμο, στη Μεγαλειότητά σας, ή οποία ήταν έξοργισμένη για τη φηγή του πρίγκηπος, καθώς και στις οικογένειες του πρίγκηπος και της μνηστής του. Μα εγώ του απάντησα, ότι δεν μπορούσα να κάνω τίποτε, χωρίς να έχω διαταγή σας. Τότε ο κόμης Νερατόφ έφθγε κι' ήρθε πάλι την άλλη μέρα, φέρνοντας μου τη διαταγή...

— Υπογεγραμμένη από ποιόν; ρώτησε ο Τσάρος.

— Από την Μεγαλειότητά σας! απάντησε ο Γκράτ.

Η ίδια εκπληξής ζωγραφίστηκε στα πρόσωπα του Ίβαν και του Τσάρου, μόλις άκουσαν τα λόγια αυτά.

— Τι είπατε, Γκράτ; φώναξε ο Τσάρος, Ξαναλέστε το πάλι!

— Έπαναλαμβάνω στη Μεγαλειότητά σας, ότι την επομένη ο κόμης Νερατόφ μου έφερε μια διαταγή με την υπογραφή σας και με την αυτοκρατορική σφραγίδα.

— Και τι έγραφε ή διαταγή αυτή;

— Να συλλάβω τη νεαρά Γαλλίδα.

— Α! Έκανε ο Τσάρος κατάπληκτος. Και την έχετε ακόμα τη διαταγή αυτή;

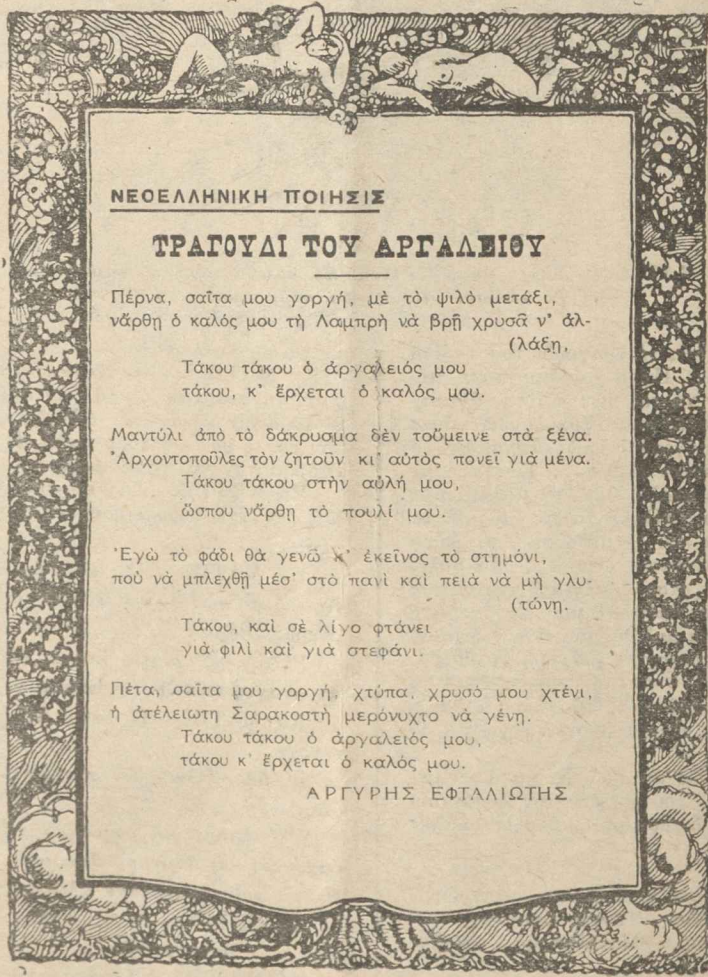
— Ίδου την, Μεγαλειότητά...

Και χωρίς να χάνει καιρό, έβγαλε την περίφημη διαταγή απ' την τσέπη του. Ο Τσάρος άρχισε να την εξετάζει και είδε πως ήταν εν τάξει.

— Περίεργο! ψιθύρισε, Κι' όμως εγώ δεν την είδα καθόλου τη διαταγή αυτή.

— Η Μεγαλειότης σας την υπέγραψε χωρίς να την προσέξω, καθώς διαταγές που σας παρουσίασε προς υπογραφήν ο κόμης Βολγκορόντς! είπε ο άστυνομικός. Ξέρω καλά πως συνέβησαν τα πράγματα. Ο κόμης Νερατόφ πήγε και βρήκε το στρατηγό πρίγκηπα Ροστόφ, ο οποίος ήθελε με κάθε τρόπο να ξαναβρεθεί ο φηγιάς πρίγκηπα για να τον παντρεύη με την άνημά του κι' ο στρατηγός, για να πετύχει χωρίς εμπόδιο την υπογραφή της Μεγαλειότητός σας, συνεννοήθηκε με τη Νατίτσα Μχαρίλδονα και με τον κόμητα Βολγκορόντς, που σας παρουσίαζε συνήθως τα έγγραφα προς υπογραφήν.

Ο Γκράτ, μιλώντας έτσι, έπαιξε ένα μεγάλο παιχνίδι, μα ήξερε πως αν άφινε την ευκαιρία αυτή να χαθεί, χωρίς να καταφέρει ένα θανάσιμο χτύπημα εναντίον του κόμητος της μεγάλης δουκίσσης Νατίτσης και του Ρασπούτνι, την άλλη μέρα θα ήταν παμμένος από άρχηγός της Όκρας. Για να σώσει λοιπόν τη θέση του, δεν έδίσταζε ν' αποδίδει στον κόμητα Νερατόφ την παρότρυνση της μηχανορραφίας του στρατηγού Ροστόφ, τη στιγμή μάλιστα που αυτός ο ίδιος είχε υποβάλει στο Νερατόφ την

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

Πέρνα, σάιτα μου γοργή, με το φιλό μετάξι,
νάρθη ο καλός μου τη λαμπρή να βρή χρυσά ν' αλάξω.

Τάκου τάκου ο άργαλειός μου
τάκου, κ' έρχεται ο καλός μου.

Μαντύλι από το δάκρυμά θέν το βάζω στα ξένα.
Άρχοντοπούλες τον ζητούν κι' αυτός πονεί για μένα.
Τάκου τάκου στην αλλη μου,
ώπου νάρθη το πουλί μου.

Έγώ το φάδι θα γενώ κ' εκείνος το στημόνι,
που να μπλεχθί μέσ' στο πανί και πεινά να μη γλυ-

τάκου, και σε λίγο φτάνει
για φίλι και για στεράνι.

Πέτα, σάιτα μου γοργή, χτύπα, χρυσό μου χτένι,
ή άτελειωτή Σαρακοστή μερώνυχτο να γένη.
Τάκου τάκου ο άργαλειός μου,
τάκου κ' έρχεται ο καλός μου.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ιδέα ν' απευθυνθώ στο Ροστόφ για να επιτύχει, χωρίς άποψη, την υπογραφή του Τσάρου.

Μα έλεγε τα ψέματά του με τέτοια αληθοφάνεια, ώστε ο Τσάρος είχε γίνει έξω φρενών. Αυτό έκανε τον Γκράτ να έλπει, ότι θα θριάμβευε κι' ότι θα είχε μεγάλα κέρδη απ' την τιμή και θα θαλάσσει στασί, που κράτησε ανάμεσα σ' όλες αυτές τις δολοφονίες.

Σε μια στιγμή, ο Τσάρος, συγκρατώντας την άρχη του, τον ρώτησε τι είχε κάνει τη διαταγή του.

— Δεν έκανα τίποτε, απάντησε ο Γκράτ. Την έβαλα σ' ένα σφτάρι του γραφείου μου και δεν την εξέχασα καθόλου.

— Και πώς, κύριε, ρώτησε ο Τσάρος, τολμάτε να μην εκτελέσετε τη διαταγή μου;

— Μεγαλειότητά, απάντησε ο Γκράτ με σταθερό τόνο, θα ήμην ανόσιος να κατέχω τη θέση, στην οποία ή αυτοκρατορική σας πίστις με τοποθέτησε, αν άγνοούσα τί συμβαίνει γύρω απ' τη Μεγαλειότητά σας. Έγώ, και πριν ακόμα ήσυχάζουν την υπογραφή σας, ήσυχάζω την μηχανορραφία. Γι' αυτό, μοιούνται ελα στον κόμητα Νερατόφ, ότι έλαβα τη διαταγή σας, ότι κινούνται σύμφωνα με τις υποδείξεις του Ρασπούτνι, να πάρουν να ένοχλούν τη χορεύτρια για την εξαφάνισή του Γκονσάφσκι. Ο Ρασπούτνι τον κάνει αυτό, γιατί θέλει να έκδικη τη Κουλίγαν, ή οποία άπέφθγε τις ένοχές του προστάσεις. Και έπαναλαμβάνω στη Μεγαλειότητά σας, ότι θα ήταν καλό ν' άπαιλλαγί ή Κουλίγαν από κάθε πίεσι και κάθε φόβο, για να μπορούσε να μιάς προσέξω τις υπηρεσίες, τις οποίες περιμένω απ' αυτή. Το καμαρίνι της στο θέατρο και το σαλόνι της στο μέγαρο της, είναι τα κέντρα, στα οποία καταλήγουν όλες ή άπτηγες των σκανδάλων της πρωτεύουσας και της Αγγλίας.

— Αφού είπα τα λόγια αυτά, ο Γκράτ σάπασε. Ήταν πεινά καινοποιημένος απ' τον έαυτό του.

— Γκράτ! του είπε ο Τσάρος, Ένήγησες σ' αυτή την άποψη, όπως νόμίζεις ότι σου υπαγόρευε το καθήκον σου και άσφαλώς δεν θα σ' επιτιμήσω γι' αυτό, αφού ήσουν ο μόνος που δεν θέλησε να μ' έλασπτήσθω. Μα γιατί δεν ήρθες να με βρεις και να μου το άγγιγής όλα, σ' έμένα που πρέπει να τα ξέρω όλα;

— Η Μεγαλειότης σας άς με συγχωρήσει! απάντησε ο Γκράτ, ήφώνοντας τα μάτια του προς το ταβάνι, σαν να ήσυχόσε την έξβρυς βοήθεια. Μα οι έχθροί σας είναι πανόχληροι... και μόλις σήμερα κατορθώσαν να πλησιάσω τη Μεγαλειότητά σας, επειδή σπύλατε και με προσκαλέσατε σεις ο ίδιος.

— Ε, λοιπόν, Γκράτ! είπε ο Τσάρος, Η διαταγή μου είναι να ξαναβρίθω αυτή τη νέα Γαλλίδα, άμέσως — άκούσε; — και να την υποσάψης απ' τα χέρια εκείνων που την κρατούν αμύλληστη πως, όποιοι κι' αν είναι, όσο ψηλά κι' αν βρίσκονται. Και, φυσικά, χωρίς να δημιουργηθούν σκάνδαλα...

— Μεγαλειότητά, απάντησε ο Γκράτ, σας ζητώ σαράντα όργια προθεσμία το πάλι και το θέλημά σας θα εκτελεσθί. Σας το όρκίζομαι!

— Άκούσε, Γκράτ! Πρέπει να σου ζητήσω κι' ένα άλλο άποψη πράγμα. Και αν με καταλάβεις καλά, θα κάνης την τύχη σου. Βλέπω πως είσαι ένας άσπαστος άσπαστικός και με καλή κρίση. Να λοιπόν τι θέλω από σενα: κατέβω να μου κάνης μια έκπληξη έκπληξη, στην ή οποία να μου άναστήσης όλα τα γεγονότα της ήμέρας που, κατά την κρίση σου, μπορούν να μ' ενδιαφέρουν ιδιαίτερος. Θα μου τα γράφης όλα με κάθε άσπαστοσύνη, άδιαφορότητα για τί ή ψηλά πρόσωπα που ένδέχεται να θίγουν. Θέλω άκόμα, με σου ζητήμα αυτό σου συνιστώ άπόλυτη φηνη και μυστικότητα. Θέλω άκόμα να να μαθαίνης όλα όσα κάνει ο Ρασπούτνι, σε κάθε στιγμή μ' ή της ήμέρας και έπίσης τις νυκτός και να επιβεβαιώνης τις «Καταχθόνες»... όλες... όλες άναξαρτέως, ό πο ι ε σ δ ή πο ι κι' αν είναι...

Τα τελευταία αυτά λόγια είπε ο Τσάρος με φωνή σπασμένη, ώστε ο Γκράτ τα κατάλαβε μάλλον απ' τις κινήσεις των χειρών του, παρό άπ' τη φωνή του, που μόλις έρχανε ως τ' αυτά του.

Ο Τσάρος σάπασε και σάπασε το κάθιστό μετόπι του, φανέταν πως είχε καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να τα πη έλ' αυτά.

Ο Γκράτ ήσυχόθησε.

— Με κατάλαβες, Γκράτ; ρώτησε ο Νικόλαος. Με κατάλαβες ήπειλές;

— Μάλιστα, Μεγαλειότητά.

— Τότε, δεν σε κρατάω πεινά. Πήγαινε να έργασθης!

— Μεγαλειότητά, για να έργασθώ σύμφωνα με τις διαταγές σας, θα ήθελα να σας ζητήσω κάτι.

— Μία!...

— Μεγαλειότητά, είχα ένα όλο ύπεροχο, με το οποίο μπορούσα, αν ήν να έμηνονέξω όλες τις μηχανορραφίες, τουλάχιστον να τις καθάισω όλες... Μα με άφραπλουν, Μεγαλειότητά...

— Τότε, δεν μπορείς να κάνης πεινά τίποτε για μένα;

— Μπορώ να κάνω τα πάντα, αν ή Μεγαλειότης σας μου παραχωρήσει ένα μικρό πράγμα που θα της ζητήσω....

— Πεινά τίνας πρόκειται λοιπόν; ρώτησε ο Τσάρος.

— Να επιτρέψετε στην Κουλίγαν, ή οποία έχει υποπέσει στη δολοφονία της Μεγαλειότητός σας, να έμνησθί και πάλι στην Πετρούπολη και στο θέατρο! Θα ήταν επίσης άναγκαίο, όπως ή Μεγαλειότητά σας διατάζει τις δικαστικές άρχές, που κινούνται σύμφωνα με τις υποδείξεις του Ρασπούτνι, να πάρουν να ένοχλούν τη χορεύτρια για την εξαφάνισή του Γκονσάφσκι. Ο Ρασπούτνι τον κάνει αυτό, γιατί θέλει να έκδικη τη Κουλίγαν, ή οποία άπέφθγε τις ένοχές του προστάσεις. Και έπαναλαμβάνω στη Μεγαλειότητά σας, ότι θα ήταν καλό ν' άπαιλλαγί ή Κουλίγαν από κάθε πίεσι και κάθε φόβο, για να μπορούσε να μιάς προσέξω τις υπηρεσίες, τις οποίες περιμένω απ' αυτή. Το καμαρίνι της στο θέατρο και το σαλόνι της στο μέγαρο της, είναι τα κέντρα, στα οποία καταλήγουν όλες ή άπτηγες των σκανδάλων της πρωτεύουσας και της Αγγλίας.

— Και έσθε βέβαιος για την Κουλίγαν;

— Ω! Μεγαλειότητά, όπως και γι' τον έαυτό μου! απάντησε ο Γκράτ, χαμογελώντας έλαφρά.

Ο άυτοκράτορας κατάλαβε και κατανόησε για λογαριασμό του Γκράτ.

— Ε, λοιπόν, σύμφωνοι! είπε. Σας δίνω την Κουλίγαν, μα θα μου δώσετε κι' εσείς αυτό που σας ζητώ.

— Έχω την τιμή να έπαναλάβω στη Μεγαλειότητά σας και... στην αυτοί ή ήπειλότητα, απάντησε ο Γκράτ, κάνοντας μια έλαφρά ήπειλωση προς το μέρος του μεγάλου δουκός Ίβαν, ότι σε σαρανταόργια όργια θα έξορμησε τί άπόγινε ή νεαρά Γαλλία και θα την έχοιμε ένωθεί.

— Επίσης κάθε μέρα, ή Μεγαλειότης σας θα λαβαίνει μια έκπληξη άναφορά, της οποίας την έκπληξη θα ξέρω μονάχα αυτή κι' εγώ. Πριν άκόμα άποσπρωθώ, θα ταύμιζα άκόμα να ρωτήσω τη Μεγαλειότητά σας με ποιά τρόπο θέλει να της υποβάλω την άναφορά αυτή;

— Με τον πιο μυστικό τρόπο του κόμητος. Τον ξέρετε τον Ζαζά, τον καμαριέρι μου. Σ' αυτόν θα δίνης την άναφορά σου, γιατί σ' αυτόν έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη.

Ο Γκράτ ήσυχόθησε πάλι και έβριζε έξω. Τότε ο άυτοκράτορας έλα στον Ίβαν:

— Αυτός ο άνθρωπος με άηθάξει. Μα, άλλοίμοιο! προς όποιο μέρος κι' αν γυρίσω, οι άνθρωποι μ' άηθάζουν όλα! Μονάχα εσύ, Ίβαν, με άγαπάς, μα κι' εσύ είσαι άκόμα παιδί... Νομίζεις, Ίβαν, ή μπορώ να έχω έμπιστοσύνη στον Γκράτ;

— Ναι, Μεγαλειότητά... Μπορείτε να του έχετε έμπιστοσύνη με τη στιγμή που θα θριαμβήση των έχθρών του.

— Βλέπω πως ξέρετε κι' εσύ καλά τους ανθρώπους, Ίβαν. Και είσαι τόσο νέος άκόμα!...

— Έχω υποφέρει τόσο, Μεγαλειότητά!...

— Φτωχό μου παιδί! Είσαι εύχαριστήμένος από μένα; Έκανε, είπες, ήτι μπορούσα να κάνω...

— Μεγαλειότητά, σας μένει άκόμα να μου επιτρέψετε να ξαναέξω άμέσως για την Πετρούπολη!

— Πώς... Πριν άκόμα σε ξαναβρώ, μ' εγκαταλείπεις πάλι;

— Μεγαλειότητά, σας υποσχεθώ να ξαναγυρίσω, άπόψε κάθλας!

— Και τί θα πιάς να κάνης στην Πετρούπολη;

— Μεγαλειότητά, δεν άκούσατε, ότι ο Γκράτ σας έζητησε σαράντα όργια προθεσμία για να μάθί τί άπόγινε ή Πρίσκα;...

Μα εγώ δεν μπορώ να περιμένω σαράντα όργια όργια, Μεγαλειότητά.

— Και ποιά είναι λοιπόν το σχέδιό σου;

— Να βοηθήσω το Γκράτ να κάνει πιο γρήγορα, Μεγαλειότητά.

— Η νά τον ένοχλήσης... έπρόσθεσε χαμογελώντας ο Τσάρος. Κάνε τέλος πάντων ό,τι θέλεις. Και ξαναγύρουν όσο πιο γρήγορα μπορείς. Μην ξεχνάς πως είμαι μόνος. Έντελώς μόνος!

— Δεν θα ξεχάσω ποτέ, ότι ή Μεγαλειότης σας έκανε για μένα. Η ζωή μου είναι δική σας, Μεγαλειότητά...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ίβαν φίλησε μια φορά άκόμα το χέρι του Τσάρου και βγήκε έξω, τρέχοντας. Πίσω του, ο Νικόλαος Β', μένοντας μόνος, έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό.

VIII

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΠΗΤΙ ΤΟΥ ΚΑΜΕΝΝΟΥ ΟΣΤΡΟΦ

Άπέναντι στο άνάκτορο Παύλου, βρίσκεται ή νήσος Κάμεννι, στην οποία πηγαίνει κανείς από μια γέφυρα.

Το Κάμεννι Όστροφ είναι ένα μέγας γοργεντικό, ένα είδος μεγάλου πάκου, περιστοιχισμένου από νερό. Γι' αυτό το λόγο, από της έπαναστάσεως, το νησί αυτό άποτέλεσε έν' από τα πιο άσπαστικά προστάσια της Πετρούπολης κι' ήσυχον εκεί πολυτελέστατα σπίτια, στα οποία οι Ρώσοι έμπαιναν περνούσαν τα καλοκαίρια τους και διασκεδάσαν καμιά φορά το χειμώνα.

Στη δυτική άκρη της νήσου, ήτι μακρύνει απ' το θεικό θέατρό της, είχε ο κόμης Νερατόφ το μικρό σπίτι του, όπως τ' άποκαλούσε μετριοφρόνως. Έκει λοιπόν, μπρος στην είσοδο της κατοικίας, πίσω από ένα σιδεντρο που την έκαρτε περίγραμμα, σιναντούμε τον μεγάλο δούκα Ίβαν κατά το βράδυ της έδιας ήμέρας.

Είχε μια ώρα τώρα εκεί, κυττάζοντας με προσοχή το σπίτι αυτό, για το οποίο μιλούσαν τόσο μυστηριώδως στην Πετρούπολη και στην Αγγλία. Μα δεν είχε δει τίποτε που να τον κάνει να πιστέψη ότι εκείνη τη στιγμή το σπίτι ήταν κατοικημένο. Ούτε ένας ήπειρής δεν φανόταν πουθενά, ούτε μια πόρτα άνοιξε, ούτε βήμα άκούγονταν.

Δεν μπορούσε λοιπόν να εξακολουθήσει να κάνει έτσι τον καιρό του.

Σκέφτηκε πως μόνο ένα πράγμα μπορούσε να κάνει τώρα: να πάη το ταχύτερο στο φαντεβό που του είχε δώσει ο Γιούρι στο Σκκούκταιν-Ντόρο, της γρηάς Κατερίνας, όπου ήταν σίγουρος πως θα ξαναβρίσκε την Κουλίγαν. Τέλος, ή Κουλίγαν θα μπορούσε να δώσει κι' αυτή ή να του δώσει καμιά πολύτιμη συμβουλή.

Με τις σκέψεις αυτές, έφθγε απ' το νησί και μπαίνοντας σ' ένα άμαξι διεπνήθηκε στο Σκκούκταιν-Ντόρο. Έκει ρώτησε που βρίσκονταν το παλαιόπαιδι της γρηάς Κατερίνας κι' επειδή του ήξεραν δόλο, του το έδειξαν άμέσως. Μα σαν βρέθηκε μπροστά σ' αυτό, είδε

με κατάπληξι του και μ' άπελπισία του πως ήταν έντελως κλειστό. Άρχισε τότε μ' άγωνία να χτυπά την πόρτα με τη γροθιά του. Μα του κένον. Στο τέλος, μια γειτόνισσα βγήκε έξω και του είπε πως ή γρηά Κατερίνα είχε κλείσει το μαγαζί της το ίδιο πρωί κι' ότι είχε πάει περίπατο, πράγμα που —όπως έπρόσθεσε ή γειτόνισσα— δεν της είχε συμβεί δώδεκα χρόνια τώρα!

Ο Ίβαν άπομακρύνθηκε, περισσότερο άπελπισμένος από ποτέ. Τότε τα βήματά του τον ξανάφεραν πάλι, σιγά-σιγά, χωρίς να το άντιληφθί κι' ο ίδιος, στο Κάμεννι Όστροφ, μπροστά στο μικρό σπίτι του κόμητος Νερατόφ.

Δεν ήξερε πεινά τί έκανε. Ύαφερε φοβικά κι' ή σκέψεις του τον έδρανόσαν.

Έβλεπε την Πρίσκα μέσα στην άγκαλιά του κόμητος Νερατόφ, κοιμημένη από κάποιον ναρκωτικό κι' άνικανη να κάνει το παραμικρό εναντίον του βδελυρού γέροντος.

(Ακολουθεί)

ΡΩΣΣΙΚΗ ΚΑΛΟΝΗ

(Πινάξ του Μπαλντγκερ).

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τι κι αν ζούμε στον αιώνα της βενζίνης και των ούρανο-εξοχών; Ο άνθρωπος πάντα θα αναπολή με νοσταλγία τα περασμένα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Πυκνές νιφάδες χιονού άρχισαν να σπορρίζονται στους ξημους ήδη δρόμους του Καρτιέ Λατέν. Οι άραιοι διαβάτες τάζουναν το βήμα τους. Όλοι έτρεχαν να βρουν ένα καταφύγιο, για να προσταχτούν από το δυνατό κρύο της δεκεμβριανής νύχτας...

Πρην από λίγο, είχε σμάνει ή ώρα έντεκα. Μιά νέα, τυλιγμένη σ' ένα έλαφρό, μακρό σάλι, κατέβαινε βιαστικά την όδδ' Αρπ. Κάπου-κάπου σταματούσε, έκανε μερικές άποτομες χειρονομίες, έλεγε κάτι άκατάληπτα λόγια και ύστερα συνέχιζε τρέχοντας το δρόμο της. Όποιος την έβλεπε, θά έπαιρνε δοκο πως ή κοπέλλα αυτή ήταν τρελή.

Όταν ή νέα έφτασε στη γέφυρα Σαιν-Μισέλ, το χιόνι πού είχε άρχει να πέφτει πύ πυκνό, σκέπαζε ήδη μ' ένα παχύ άσπρο χαλί το λιθόστρωτό της. Ο βορρής ούριάζε άγρια στους γειτονικούς δρόμους.

Η κοπέλλα άκούμπησε στο κιγκλί-δομα της γεφύρας και στάθηκε άκίνητη, σαν να της ήθελε μία ξαφνική ιδέα. Άν τη βλέπατε αυτή τη στιγμή, θά τρέχατε να τη σώσετε, γιατί δεν θά ήταν διόλου δύσκολο να μαντέψετε από την έκφραση της φυσιογνωμίας της και από τον τρόπο πού κύτταζε τα νερά του Σηκουάνα πού κυλούσαν κάτω από τη γέφυρα Σαιν-Μισέλ, πώς είχε κά-ποιο φοβερό και άπαισιο σκοπό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ένα μύνα πριν άπ' αυτή τη βραδεία, στην ταπεινή, μιά έπιπλωμένη με γούστο σοφίτα ενός μεγάλου σπιτιού της όδου Σαιν-Ζακ, ένας νέος καθόταν μπρός στο τζάκι, κρατώντας στα γόνατά του μία νέα με διακρυμένα μάτια.

Μην κλαίς, Έρνεστίν! Άν ήξερες πόσο ύποφέρω πού σε βλέπω να κλαίς! Έλεγε ο νέος κλαίοντας κι αυτός και χαϊδεύοντας τη νέα. Όχιώ μέρες μονάχα θά λειψω. Και ύστερα θά ξανά-θω κοντά σου, για να μη χωριστούμε ποτέ πειά. Μην κλαίς, λοιπόν, άγάτη μου! Πρέπει να πιστέψης στα λόγια μου...

Τό ρολόι του Άγίου Σεβερίνου είχε σμάνει πέντε φορές. Άρχισε να σκοτεινιάζει. Η λάμψη της φωτιάς στο τζάκι φωτίζε τριανταφυλλένια τά πρόσωπα των δύο νέων.

Φοβάμαι μί μ' έγκαταλείψεις, Ίούλιε! φώναζε ή Έρνεστίν.

Νά σ' έγκαταλείπω! άνέκραξε ο Ίούλιος. Με θεωρείς Ικανό γι' αυτό; Πώς μπόρεσες να φανταστής ένα τέτοιο πράγμα; Είπε δυνατό ν' άπαρη-γείω έσένα, τη μεγαλύτερη ετυχία της ζωής μου;... Ά! γιατί μου λές τέτοια πικρά λόγια!...

Η Έρνεστίν έγειρε το κεφάλι της και τό άκούμπησε στον ώμο του Ίούλιου.

Ήσυχασε, άγαπημένη μου! έξακολούθησε εκείνος. Τό ταξίδι αυτό τό κάνω γιατί είνε άνάγκη... Όταν ο πατέρας μου πού με κα-λεί τώρα κοντά του, θά σέ γνωρίσει καλύτερα, θά έκτιμήση τον χαρα-κτήρα σου και θά σ' άγαπήση όπως σ' αγατώ κι' εγώ... Και θά γίνεις τότε γυναίκα μου... Ο πατέρας μου δεν μου άρνεύεται τίποτα... Έχε, λοιπόν, έμπιστοσύνη στην άγάτη μου...

Άν με γελάσεις, Ίούλιε, θά σκοτωθώ... Μου είνε άδύνατο να ζήσω χωρίς την άγάτη σου! Έξ' άλλου, μη λημονείς δις σέ τρεις μήνες θά είμαι μητέρα...

Ο Ίούλιος δεν ήξερε πειά τί λόγια να μεταχειριστή για να παρη-γορήση τη φίλη του, για να την πείσει δις έπρεπε να βασίζεται στην άγάτη του... Όταν όμως, τό ρολόι σήμανε έξη φορές, ο Ίούλιος ά-

ναγκάστηκε να άποχωρήση την Έρνεστίν, γιατί σέ λίγο θά έφευγε τό λεωφορείο πού θά τον μετέφερε στο χωριό του.

Και ή Έρνεστίν έμεινε μόνη στη σοφίτα, με τα δάκρυα στα μάτια και με χίλιους φόβους στην καρδιά για τό μέλλον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες, ένας μή-νας. Κατά τό διάστημα αυτό, τού κάπου ο Ίούλιος προσπάθησε να έναγυρίση στο Παρίσι.

Ο πατέρας του δεν ήθελε ούτε ν' άκούση να γίνεται λόγος γι' αυτό. Καί τού απαγόρευσε κατηγορηματικά νά ξαναγυρίση στην προ-τεινόμενα. Χαμένα πήγαν τα δάκρυα και ή παραλήθειση του Ίούλιου. Ο πατέρας του ήταν άμεταίστετος. Είχε έν' όνειρο του μιά άλλη κο-πέλλα — με μεγάλη προίκα — για τον γιό του. Ήταν, βέβαια, πρόφη νομάρχης επί Αυτοκρατορίας και ήθελε να κάνει τό μοναχάρι του ένα γάμο σοβαρό, άνάλογο με την κοινωνική του θέα. Η Έρνε-στίν, ή ταπεινή μιντινέττα του Καρτιέ Λατέν, δεν ήταν ή ιδέαι της νύχης για τον περιήφανο αυτόν γέρο...

Μά ο Ίούλιος άγατούσε την Έρνεστίν. Δεν μπορούσε να λημονήση τούς δόκους πού της είχε κάνει. Καί, μιά νύχτα, έφυγε κρυφά από τό πατρικό του σπίτι, άνέβηκε σ' ένα λεωφορείο και ύποσχέθηκε πύ οδηγού διπλή τιμή άν τον πήγανε γοργοπόταμο στο Παρίσι.

Ο Ίούλιος άνυπομονούσε να ξαναβρεθή κοντά στην Έρνεστίν, πού την είχε άφήσει ένα δάκλαιο μήνα χωρίς ειδήσεις του. Μάταια και θλιβερά προσοχήματα πείσαν την ψυχή του. Θυμώταν τά λόγια της φίλης του: «Άν με γελάσεις, θά σκοτωθώ κι' άρχισε να φοβάται μήπως ήταν πάλι άργά πειά, μήπως ή Έρνεστίν, νού-ζοντας πώς ο Ίούλιος δεν της έφτασε διόλου τόσο καιρό επειδή τη λημονήσε, είχε πραγματοποιήσει την τρομερή άπο-λή της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Θά ήταν ή ώρα έντεκα όταν ο Ίούλιος πηδούσε άπ' τό λεωφορείο μπρός σέ μιά άπ' τις πύλες του Παρισιού. Προχώρη-σε γοήγορα προς την πόλι και ύστερα από ένα τέταρτο χτυπούσε την πόρτα του σπιτιού πού έμενε ή άγαπημένη του.

Έρνεστίν! Έρνεστίν! φώναζε. Κυρά Ντημόν, πού είνε ή Έρνεστίν; Κι' άρχισε ν' άνεβαίνει διπλόν πύ σκαλιά, νευρικός κι' άνίσχυρος.

Έ! πού τρέχετε έτσι, κώφε Ίού-λιε; τού είπε ή θυρωρός από κάτω. Στε-θήτε μιά στιγμή να σάς πώ κάτι.

Μά ο Ίούλιος, χωρίς να την άκούση, είχε ήδη φτάσει μπρός στην πόρτα πού μικρού δωματίου της φίλης του, όπου εί-χε περάσει τόσες εύτυχιμένες ώρες. Ένα κρυφή σιγή βασίλευε στο διάδρομο. Ένα τρομερό προσοχήμα έσφαιξε την καρδιά του νέου. Χτύπησε την πόρτα μιά φοιά δις, τρεις... Μά ή πόρτα δεν άνοίξε. Στο μεταξύ, ή θυρωρός είχε άνέβει από-νω, λαχανιασμένη...

Ο Ίούλιος την άρταξε από τά χέρια και άρχισε να την τρανιάζει με δύναμη, φωνάζοντας:

Πού είνε ή Έρνεστίν; — Θά μου σπάσετε τά χέρια, κυρά! ούλιε! τού παραπονέθηκε ή θυρωρός. Μπά, σέ καλό σας!...

Μά τί έγινε ή Έρνεστίν; — Βγήκε έξω, πριν από ένα τέταρτο της ώρας... — Γιατί την άφησες να φύγει; φώναζε ο Ίούλιος. Γιατί... Καί, σπρώχνοντας πέρα τη γρηά θυρωρό, κατέβηκε σαν τρελλός τις σκάλες και βγήκε στο δρόμο, κρανιάζοντας άπελπισμένα: Έρνεστίν! Έρνεστίν!...

Κάποιο θλιβερό προσοχήμα τον έκανε να τραβήξη προς τον Σε-κουάνα. Άν και ήταν άγρυπνος και νησιτικός ελκυστικός δρες πύ-ρα, έτρεχε να βρη εκείνη πού άγατούσε. Τό βορραδάκι πού πάλαι τά πονεμένα μέλη του χιόνι τού τήφλωνε τά μάτια...

Σέ λίγο έφτασε στη γέφυρα του Σαιν-Μισέλ. Δεν έβλεπε, όμως, τίποτα τριγύρω του... Έξαφνα, τά πόδια του μπλέχτηκαν σ' έ-να κομμάτι πανί. Παραπάτησε κι' έπεσε κάτω... Σηκώθηκε, βιαστικά μώντας... Μά, χωρίς να τό καταλάβη κι' ο ίδιος, ξανάσκυψε και πέρα τό κομμάτι τό πανί. Τό κύτταξε καλύτερα... κι' έγινε κατάκρυος. Ή-

— Άν με γελάσεις, Ίούλιε, θά σκοτωθώ! είπε ή Έρνεστίν.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΗΤΡΑΓΙΚΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣΓ'

(Πώς τις περιγράφει ο Γάλλος άκαδημαϊκός Ίούλιος Κλαρετί).

Άμέσως μετά τον άτυχήστατο για τούς Γάλλους πόλεμο τού 1870, ο διάσημος συγγραφέας Ίούλιος Κλαρετί έκανε ένα ταξίδι στην Άλ-κατία και τη Λωρραίν πού είχαν γίνει πειά γερμανικές, κι' άπεκόμ-σε από κεί ένα πλήθος συγκινητικών έντυπώσεων.

Στό άπόσπασμα πού παραθέτουμε πύ κάτω, περιγράφει μιά άπ' τις συγκινητικότερες σκηνές της νεότερας γαλλικής ιστορίας: τις τελευ-ταίες μέρες τού αυτοκράτορος Ναπολέοντος Γ', πρδ της αλχημασίας του άπ' τούς Γερμανούς μαζί με δίλο σχεδόν τον στρατό του.

Έξηματίσαμε — γράφει ο Κλαρετί — στο Ξενοδοχείο της Σε-ρήνος στο Έταιν, στην ίδια αθούσα και στο ίδιο τραπέζι, στο όποιο γεμιάσε στις 16 Αύγουστου 1870 κι' ο Ναπολέων Γ', φεύγοντας από τό Μέτς και καταδιωκόμενος από τούς Γερμανούς.

Κατά την ήμέρα εκείνη ο αυτοκράτορ, ο όποιος ήταν γραφτό μύ-να δεκαπέντε μέρες να βασίλευση άκόμα, έφτασε στο Έταιν, αν-νοδευόμενος από μιά ίλη των Έρλίπων Κυνηγών της Άφονκς, από ένα λόχο Πεζών Κυνηγών, από ένα τάγμα γερμανίδων και από έ-κατό φρουρούς. Ο μοναχογυός του, ο αυτοκρα-τορικός πρίγκηψ, τον συνόδευε με ύθος άπει-ροπατα θλιμμένο και μελαγχολικό.

Πρην από τό πρόγευμα, ο Ναπολέων κάθισε στο καφεείο τού ξενοδοχείου και στο μαριμάρινο τραπέζι μιάς γωνίας έγραψε άργά-άργά ένα τη-λεγράφημα προσωρινό για την αυτοκρατορία Εύγενία. Όταν όμως τό τελείωσε, τό ξαναδιά-βασε κι' έπειδή, φαίνεται, δεν έκοιτε σκόπιμη την άποστολή του, τό έσχισε θυμωμένος σέ μι-κρά-μικρά κομματάκια. Τά κομματάκια αυτά τά μά-ζεψε ύστερότερα ένας κάτοικος τού Έταιν και συγκολλώντας τα, κατόρθωσε ν' άποτελέση ένα από τά πύ περιγράφα, αλλά και τά πύ θλιβερά Ι-στορικά αυτόγραφα.

Στό τηλεγράφημα αυτό, ο Ναπολέων Γ' έγρα-φε στην αυτοκράτειρα Εύγενία τά εξής:

Μεγαλειότατη, έγκαταλείφατε άμέσως τούς Παρισιούς. Οι Πρόσοποι κατέχονται δρυμη-κοί και άσυγκράτητοι. Η δυστυχία πού μιάς έπληξε όλους δεν πρέπει να πλέρη και σάς. Καταφύγετε στην Άγγλία και άν έήσω και μείνω στο θρόνο της Γαλλίας, θά σάς καλέσω πάλιν κοντά μου. Άλλοιώς σάς άφίνω στα χέ-ρια τού Θεού. Χαιρετε.

Έπειτα ο αυτοκράτορ σηκώθηκε άμίλητος και τράβηξε στο έστιατόριο τού ξενοδοχείου, περνών-τας από τό μαγειρείο. Εκάθισε στο μεγάλο κεν-τρικό τραπέζι, έχοντας άριστερά τον έπίσης άμι-λητο γιό του, και δεξιά του τον έπιτελάρχη του.

Όταν τού σερβίρισαν ένα πρόχειρο γεύμα — αψά, ζαμπόν και κομμάτια ενός πατέ πού τό ελ-χε στείλει στον ξενοδόχο ο δήμαρχος της πό-λεως — ο τραγικός μονάρχης έμεινε σχεδόν ά-κίνητος, με τούς άγκώνες του στηριγμένους στο τραπέζι και με τά γαλιανά του μάτια προσηλωμέ-να στο πιάτο του, τό όποιο ούτε άγγιξε καθόλου.

Ο άρχηγός τού έπιτελείου δεν μιλούσε ούτε κι' αυτός. Κανείς δεν τολμούσε να διαταρή την τρομερή σιωπή. Έξω τό συγκεντρωμένο πλήθος περίμενε με άγνοια ειδήσεις και ρωτούσε άν θά έγκαταλείπετο και τό Μέτς, όπως είχε έγκαταλειφθεί τό Στρασβούργο.

Σέ κάποια στιγμή, ο εφημέριος μιάς κομπολόως μεταξύ Έταιν και Κονφλάνς, έφτασε έριπτος και καταδιωκόμενος και ζήτησε να ό-μύληση στον αυτοκράτορα.

Έρχόταν ν' άναγγείλη δις γύρω στην περιοχή τού Πορφόν-Τρύν είχαν φανεί πέντε χιλιάδες Πρόσοποι, οι όποιοι από στιγμή σέ στιγμή θά έφταναν στο Έταιν και θά αλχημάτιζαν τον αυτοκράτορα και την ακολουθία του, άν δεν πρόφταναν να φύγουν έγκαιρώς.

Άμέσως τότε άποφασίστηκε να φύγουν τό συντομότερο ο αυτο-κράτορ και ή ακολουθία του... Έντομεταξύ ο αυτοκρατορικός πρί-γκηψ είχε άνέβει στο πρώτο πάτωμα τού Ξενοδοχείου της Σερήνος και στο ύπ' αριθμόν 3 δωμάτιο για ν' άναπαύη λιγάκι.

Στό άμάξι, ύπηλότετα!... τού φώναζαν. Συγχρόνως οι γερμανίδες διεταρήσαν να διακόψουν τό φαί τους και να φύγουν άμέσως. Ήταν ή ώρα έντεκα και μισή. Έπειτ' από δέκα λεπτά, ο έπιτελάρχης και οι έκατό φρουροί είχαν έξαφανισθεί στο δρόμο τού Βερτόν, ακολουθώντας τό αυτοκρατορικό άμάξι.

Μιά ώρα ύστερότερα, δύο Γερμανοί ούλάνοι έπαιγαν στο Έταιν με τά πιστόλια τους στα χέρια, καλπάζοντας δεξιά κι' άριστερά και κάνοντας να σπινθηροβολή τό λιθό-στρωτο από τά πέταλα των άλόγων τους.

Οι Γερμανοί είχαν άρχεις να καταδιώκουν τον μορσαίο αυτοκράτορα, τον όποιο σέ λίγες μέρες θά έπαιναν αλχημαστό τους, μαζί με 400.000 γαλλικού στρατούς.

Ναπολέων ο Γ'.

Η ΒΡΥΟΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΙΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΘΛΙΜΜΕΝΟ ΒΡΑΔΥ...

Κι αυτή σιμά μου έπέρασε κάποιον θλιμμένο βράδυ με τό ξανθό κεφάλι σου στο στήθος σου γυρμένο, έίρσας και χάρηκες σαν ίσοις στο σκοτάδι, σαν όραμα νυχτερινό, μισοδυστο, χαμένο...

Ά, στο γοργό τό διάβα σου τί θλίψη γύρω άπλώθη! Όλα συνθροώσαν με μιάς, δέντρα κι' άνθρώπους (άντάρια,

μα σπινεινάσαν, κι' άργά σ' άχνό τ' άγέρι ύπνωση και σά θρήνος, σά λυγμοί, σαν κρατημένο κλάμμα...

Τι κι αν έδιάθκων καιροί και πειά δεν σέ ξανάδα; Όταν τό βράδυ πέφτει άργά, θολά-θολά, θλιμμένα κι' όλα τριγύρω φαίνονται σαν σ' όνειρο άχνάδα, ή σπινειμένη μου ψυχή γοργά πετάει σέ σένα...

Γ. Θ. ΧΑΡΒ-Σ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΣ

Της νεότητός μου όνειρο τρελλό, Ξαναγυρίζεις στο μυαλό, Κι' άκολουθώ της θύμησης τό μεταξένο νήμα. Και ξαναβλέπω μιά παλιά, έρμηνευμένη άκρογιαλιά,

Κι' ένα φεγγάρι δόλοισμο, να λούζεται στο κύμα...

Στη σιγαλιά τη βαδυνή, Άκούω μιά άπόκοσμη φωνή,

— Σαν άρδονισό κελάιδισμα στο λαγγυμένο βοάδι...

Και με κυττούν έρωτικά, Δύο μάτια μαύρα, μαγκιά,

Από μάτια πού τά γέννησε, άναστρης νύχτας χάδι...

Της νεότητός μου όνειρο τρελλό Ξαναγυρίζεις στο μυαλό.

Πώς μάγισσας τό βότανό σ' άνάσθησε άπ' τό (μνήμα;

Και ξαναβλέπω την παλιά, έρμηνευμένη άκρογιαλιά,

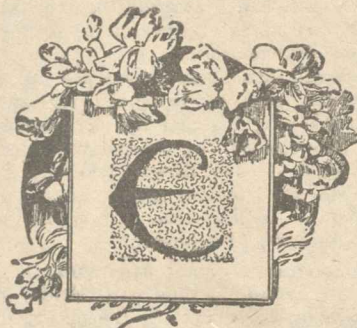
Κι' την χιτάη άλύτητα, της λημονιάς τό κύμα; ΒΕΤΑ Π.

ΔΙΟ ΤΑ ΘΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ο ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Τὸ μυστηριώδες φαινόμενο πού ἔχει ἀναστατώσει ὀλέκληρη τὴν Εὐρώπην)

ΙΝΕ χρόνια τώρα, πού γίνεται λόγος στὶς ἐφημερίδες γιὰ μιὰ νέα Βασιλὴ χωρική, τὴν Τερέζα Νισιάν, ἡ ὁποία παρουσιάζει τὸ παράδοξο φαινόμενο τοῦ αὐτοστιγματισμοῦ.

Ἡ χωρική αὐτή, κάθε Παρασκευὴ, παθαίνει κάτι πολὺ περίεργο καὶ ἀνεξήγητο ὡς τὴ στιγμή. Αἰσθάνεται δηλαδὴ τὸ σῶμα της τοὺς πόνους πού αἰσθάνθηκε ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸ σταυρὸ του, καὶ στὰ πόδια της καὶ στὰ χέρια της παρουσιάζονται ματωμένα σημάδια, ὅταν νύχουν γίνε ἀπὸ καρφιά.

Στὶς ἀρχές, δυσπιστοῦσαν πολλοὶ γιὰ τὰ φαινόμενα αὐτὰ καὶ θεωροῦσαν τὴ νεαρή χωρική γιὰ καμιά ἀγνοητὰ ἢ ὑπερική. Ἀλλ' ἐξακριβώθηκε κατόπιν ἀπὸ ἀξιόπιστους ἐπιστήμονες, πνευματιστὰς καὶ γαστρον, ὅτι τὰ σημάδια τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν τῆς Βασιλῆς εἶνε ἐντελῶς αὐτάματα, δὲν γίνονται δηλαδὴ μὲ κανένα ἐξωτερικὸ μέσον, ἀλλὰ παρουσιάζονται ἐντελῶς μόνα τους.

Γιὰ νὰ πεισθῶν γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ παραδόξου αὐτοῦ φαινομένου, οἱ ἐπιστήμονες στάθηκαν μερόνυχτα ἀγρυπνοὶ πλὴν στὸ κρεβάτι τῆς νέας.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ τῆς Τερέζας τιμῶν τὴν κόρη αὐτὴ ὡς ἁγία καὶ ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου ξεκινοῦν πλήθι πιστῶν, γιὰ νὰ τὴν προσκυνήσουν.

Ἡ νεαρή χωρική ἐξαρκεῖ μιὰ παράξενη γοητεία στοὺς ἀνθρώπους πού τὴν πληροῦν. Πολλοὶ ἀρρωστοὶ καὶ πρὸ πάντων δοσι ὑποφέρουν ἀπὸ ψυχικὰ νοσήματα, γιαιρεῖνται μὲ τὴν ἀντικρῶν.

Ἐξ ἄλλου μερικοὶ ἐπισκέπται τῆς, ἁμίαντα ἀπιστοὶ, δταν τὴν εἶδαν, αἰσθάνθηκαν μιὰ ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ γονατίσουν μπροστὰς τῆς.

Ἐνας Ἑβραῖος μάλιστα, ὁ ὁποῖος πῆγε στὸ σπίτι τῆς, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὴν εἰρωνεύη, δταν τὴν εἶδε, ἐννοίωσε ἕναν ἀνεξήγητο φόβο καὶ ἐξήγησε νὰ γίνῃ χριστιανός.

Τόση εἶνε ἡ γοητεία πού σκορπίζει γύρω τῆς ἡ ἀλήθια αὐτὴ κόρη τοῦ Βασιλικοῦ χωριοῦ.

Ἀς σημειωθεῖ ἀκόμα καὶ αὐτό: Τὴν ὥρα πού ἀναβαίνουν στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια τῆς νέας τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν, μοιολοῦν αἰσθάνεται δυνατοὺς πόνους, πέρτει ο' ἔκστασι, ὁρματίζεται ἀπόκοσμα ὄντα καὶ μιλάει μιὰ ἀγνωστὴ, παράδοξη γλῶσσα, τὴν ὁποία οἱ σοφοὶ γλωσσολόγοι πού τὴν ἀκούσαν, λέγει ὅτι εἶνε ἡ Ἀραμαϊκή, ἡ γλῶσσα δηλαδὴ, τὴν ὁποία μίλωνε ὁ Χριστὸς.

Ἡ νεαρή χωρική δλες τὶς ἄλλες ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος, ἐκτὸς τῆς Παρασκευῆς δηλαδὴ, δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἀνόμαλο καὶ αὐτὰ τὰ στίγματα ἐξαφανίζονται ἀπὸ τ' ἄρα τῆς.

Ἀλλ' ἐπὶ ἐβδομάδες ὀλέκληρες δὲν τρέφεται παρὰ μόνο μὲ νερό καὶ μὲ τὴν δσπια τῆς Ἀγίας Κοινωνίας τῶν καθολικῶν.

Παράδοξα καὶ ἀνεξήγητα βέβαια ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικά. Καὶ τοῦ κόσμου οἱ μεγαλειότεροι σύγχρονοι ἐπιστήμονες καὶ σοφοὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ ἐξηγήσουν. Μένουν κατάπληκτοι καὶ αὐτοὶ μπροστὰ στὸ ἄλυτο μυστήριον.

Φαίνεται ὅτι ἀγνωστες δυνάμεις, τὶς ὁποῖες δὲν θὰ μπορέσουμε ποτέ ἴσως νὰ καθορίσουμε, ἐκδηλώνονται μὲ τὸν παράδοξο αὐτὸν τρόπο.

Κάτι παρόμοιο συνέβη τὸ τελευταῖο καλοκαίρι καὶ στὴν Ἰσπανία, στὸ Ἐξιδόζας.

Ἐνα βοάδν, δυὸ μικροὶ βοσκοί, ὁ Ἀντόνιο καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὁ ἕνας δέκα καὶ ὁ ἄλλος ὀχτὼ χρόνων, ὠδηγοῦσαν τὰ καπάδια τους ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μονοπάτια τοῦ βοσκῆ, σὲ μιὰ κοιλάδα, ὅπου συνήθιζαν νὰ βοσκῶν τὰ πρόβατά τους.

Ἐξαίρνα, στὴν κατὴ ἐνὸς μονοπατιοῦ, τὰ δυὸ παιδιὰ σταμάτησαν θαυματοῦν. Μὰ ὅπασια προχωροῦσε στὸν ἀέρα, ψηλά, λίγο πρὸ πᾶν ἀπ' τὰ δέντρα. Ἦταν μιὰ νέα γυναῖκα θλιμμένη, τυλιγμένη σὲ λευκοὺς πέπλους καὶ γύρω στὸ μέτωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀστέρια. Οἱ πόδιοί της ἦσαν ἀνοιχτοὶ λίγο ἐπάνω ἀπ' τὸ στίβος της καὶ μιὰ λόγχη φαινόταν νὰ διαπερνᾷ τὴν καρδιά της.

Κατατρομαγμένα τὰ δυὸ παιδιὰ, ἔτρεξαν γρήγορα στὸ πλησιέστερο χωριὸ καὶ διηγήθηκαν τί εἶδαν.

Ἀμέσως οἱ χωρικοὶ πῆγαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἐπιστήσαν, ὅτι τὰ δυὸ τοσπανόπουλα εἶχαν πρὶ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ ὀπασία δὲν εἶχε ἀκόμα ἐξαφανισθεῖ καὶ τὴν εἶδαν καὶ ἰδιοί.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφωσαν ἕνα μεγάλο σταυρὸ στὸ σῶμα καὶ μονοπατιοῦ αὐτοῦ καὶ πλῆθος ἄπειρο ὄχις νὰ συρθεῖ στὸν πρὸ τῶν θαύματος.

Πολλοὶ ἔβλεπαν ἀκόμα τὴν ὀπασία, τὴν ὁποία ὀνόμασαν Ἐλ Παναγία τοῦ Ἐξιδόζας.

Ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, οἱ προσκυνητὰ ἐπληθύνοντο καὶ σῶμα πρὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶνε ἕνας ἀληθινὸς τόπος λατρείας.

Ὅλ' αὐτὰ, θὰ πῆτε, δὲν ἔχουν καμιά σχέση μὲ τὰ μυστηριώδη στίγματα, καὶ ὅμως, περμένετε λίγο καὶ θὰ ἴδῃτε πὺς ἔχουν καὶ γὰρ ἡ σχέση μάλιστα.

Εἴχαμε ταξιθεῖν στὴν Ἰσπανία τὸ περασμένο καλοκαίρι καὶ ἐκοῦσαμε νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό. Πῆγαμε λοιπὸν καὶ εἶδες ἐκεῖν τὸν μεγάλο σταυρὸ, σκεπασμένο σχεδὸν ὀλέκληρον ἀπ' τὸν πρὸν φέροντο οἱ πιστοί.

Ἦταν ἀργὰ τὸ βοάδν. Πλῆθος προσκυνητῶν διακρίναντο στὸ ἡμίφως. Ἄλλοι ἦσαν γονατισμένοι καὶ ἄλλοι ὄρθιοι. Ὅλα εἶχαν τὰ μάτια τους ἑννομημένα καὶ προσλημένα ἐπὶ μιὰ σ' ἑαυτοῦ. Μολαταῦτα, λίγοι ἀπ' αὐτοὺς ἔβλεπαν τὴν ὀπασία.

Ρωτήσαμε τότε ἕναν προσκυνητὴ γιὰ τὸ περίεργο φαινόμενον καὶ αὐτὸς μᾶς εἶπε, δείχνοντάς μας μιὰ νεαρή κόρη:

— Βλέπετε τὴν κόρη ἐκείνη; Εἶνε μιὰ φοσημένη ἀπ' τὴν θεὰ χάρι. Βλέπει πάντα τὴν θεὰ ὀπασία.

Κυττάσαμε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου μᾶς ἔδειξε ὁ προσκυνητὴς καὶ εἶδαμε μιὰ νέα κόρη, ἡ δέκα ἐφτά χρόνων, χλωμή, ἁγνή, ἁπλοή, ἡ σ' ἔκστασι.

— Ποιὰ εἶνε ἡ κόρη αὐτή; ρωτήσαμε.

— Εἶνε ἡ Ραμόνα, μᾶς εἶπε ὁ προσκυνητὴς. Ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ πού ἴδῃ ἐδῶ, πῆγε τὴν Ἀγία Παρθένα. Εἶνε ὅμως τότε μικρὴς ἡμέρας πού γίνετα καὶ ἕνα ἄλλο θαῦμα. Τὰ χέρια τῆς Ραμόνας πληγώνονται καὶ ματωνοῦν, ὅπως τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ, δταν τὸν σταυρόσανε.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἡ Ραμόνα μίλησε μὲ τὴν ἑκστασί της καὶ εἶπε:

— Μάλιστα, μάλιστα, Παναγία μου! Εἶνε πολλοὶ ἀπιστοὶ ἐδῶ. Καὶ θέλεις νὰ τοὺς νῆς νὰ πιστέψουν μ' ἕνα θαῦμα. Κάνε τὸ πρὸν ἀπὸψε κιάλας τὸ θαῦμα σου...

Συνγρονὸς ἡ νέα κόρη γονάτισε κατὰ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στίβος, καὶ ἔπειτα μεγάλῃ ἀνησυχία. Τὸ στίβος της ἀνέκοιτο βρανε. Φαινόταν πὺς ἀνέπνεε μὲ μεγάλη δύσπνοια. Στὸ φῶς τῶν λαμπάδων πού ἔχουν ἀπὸ τὴν ἑκστασί, τὸ χλωμὸ της πρόσωπο αὐτῆς κατακόκκινο. Ἐξαίρνα, ἡ νέα κόρη μὲ τὴν ναιτὴ κρανὴ καὶ ἔπεσε νάτω λιποθυμῶσα.

Ἀμέσως ἔτρεξαν κοντὰ της καὶ εἶδαν τὸν χέρια της σημάδια, ἀπαράλλατα σὺν τῶν ἄλλων.

Ἄνθρωποι οἱ προσκυνητὰ ὄρισαν πρὸς τὴν νέα καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀγγίσουν, νὰ κήρουν ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ φέρετό της καὶ βορξοῦν τὰ ματηλῖα τους στὸ αἷμα της.

Σὲ κάποιον γαστρο, ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ τὴν περιποιηθῇ, ἡ Ραμόνα εἶπε, ὅτι δὲν ὑπόφερε καθόλου καὶ ὅτι ἦταν ἀπεκρίτως πρὸς εὐτυχίης.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ πληρώσουμε τὴν Ραμόνα μὲ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θεοκεντρικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

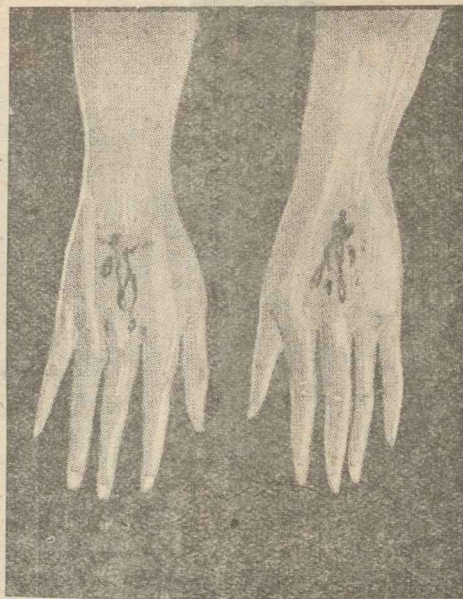
Ρωτήσαμε πὺς εἶνε τὸ αἶτι τῆς νέας καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι αὐτοὶ ο' ἕνα χωριὸ, μερικὲς ὥρες μακριὰ, στὸ Μπεζάμ.

Ἐνα ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲν δυσκολευτήκαμε νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας, ἡ ὁποία εἶχε γίνα ἴδια ὅλη σῆμη σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία.

Ὅλων τὰ χεῖλη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά της. Ἄλλοι τὸ ἐθαύμαζαν καὶ ἄλλοι πάλι ζήλευαν τὴν ἁγία της δέξα.

Τὸ γράφουμε αὐτὸ τὸ τελευταῖο, γιὰτὶ μερικὸι πατέρες τῆς Ραμόνας μᾶς εἶπαν:

— Ἡ Ραμόνα; Χά! χά! Αὐτὴ ἔτρεχε κάθε βοάδν στοὺς γροντοὺ καὶ μεθονοποῦσε μ' ὅλα τ' ἀγῶνα τοῦ χωριοῦ. Εἶνε πολὺ παρὰ

Τὰ σημαδεμένα καὶ αἱματομένα χέρια τῆς Ἰσπανίδος χωρικής Ραμόνας.

γίνει ἀπὸ καρφιά. Ἀπ' τὰ σημάδια αὐτὰ ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα.

Ὅλοι οἱ προσκυνητὰ ὄρισαν πρὸς τὴν νέα καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀγγίσουν, νὰ κήρουν ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ φέρετό της καὶ βορξοῦν τὰ ματηλῖα τους στὸ αἷμα της.

Σὲ κάποιον γαστρο, ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ τὴν περιποιηθῇ, ἡ Ραμόνα εἶπε, ὅτι δὲν ὑπόφερε καθόλου καὶ ὅτι ἦταν ἀπεκρίτως πρὸς εὐτυχίης.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ πληρώσουμε τὴν Ραμόνα μὲ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θεοκεντρικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

Ρωτήσαμε πὺς εἶνε τὸ αἶτι τῆς νέας καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι αὐτοὶ ο' ἕνα χωριὸ, μερικὲς ὥρες μακριὰ, στὸ Μπεζάμ.

Ἐνα ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲν δυσκολευτήκαμε νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας, ἡ ὁποία εἶχε γίνα ἴδια ὅλη σῆμη σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία.

Ὅλων τὰ χεῖλη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά της. Ἄλλοι τὸ ἐθαύμαζαν καὶ ἄλλοι πάλι ζήλευαν τὴν ἁγία της δέξα.

Τὸ γράφουμε αὐτὸ τὸ τελευταῖο, γιὰτὶ μερικὸι πατέρες τῆς Ραμόνας μᾶς εἶπαν:

— Ἡ Ραμόνα; Χά! χά! Αὐτὴ ἔτρεχε κάθε βοάδν στοὺς γροντοὺ καὶ μεθονοποῦσε μ' ὅλα τ' ἀγῶνα τοῦ χωριοῦ. Εἶνε πολὺ παρὰ

πρὸς εὐτυχίης.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ πληρώσουμε τὴν Ραμόνα μὲ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θεοκεντρικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

Ρωτήσαμε πὺς εἶνε τὸ αἶτι τῆς νέας καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι αὐτοὶ ο' ἕνα χωριὸ, μερικὲς ὥρες μακριὰ, στὸ Μπεζάμ.

Ἐνα ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲν δυσκολευτήκαμε νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας, ἡ ὁποία εἶχε γίνα ἴδια ὅλη σῆμη σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία.

Ὅλων τὰ χεῖλη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά της. Ἄλλοι τὸ ἐθαύμαζαν καὶ ἄλλοι πάλι ζήλευαν τὴν ἁγία της δέξα.

Τὸ γράφουμε αὐτὸ τὸ τελευταῖο, γιὰτὶ μερικὸι πατέρες τῆς Ραμόνας μᾶς εἶπαν:

— Ἡ Ραμόνα; Χά! χά! Αὐτὴ ἔτρεχε κάθε βοάδν στοὺς γροντοὺ καὶ μεθονοποῦσε μ' ὅλα τ' ἀγῶνα τοῦ χωριοῦ. Εἶνε πολὺ παρὰ

πρὸς εὐτυχίης.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ πληρώσουμε τὴν Ραμόνα μὲ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θεοκεντρικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

Ρωτήσαμε πὺς εἶνε τὸ αἶτι τῆς νέας καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι αὐτοὶ ο' ἕνα χωριὸ, μερικὲς ὥρες μακριὰ, στὸ Μπεζάμ.

Ἐνα ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲν δυσκολευτήκαμε νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας, ἡ ὁποία εἶχε γίνα ἴδια ὅλη σῆμη σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία.

Ὅλων τὰ χεῖλη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά της. Ἄλλοι τὸ ἐθαύμαζαν καὶ ἄλλοι πάλι ζήλευαν τὴν ἁγία της δέξα.

Τὸ γράφουμε αὐτὸ τὸ τελευταῖο, γιὰτὶ μερικὸι πατέρες τῆς Ραμόνας μᾶς εἶπαν:

— Ἡ Ραμόνα; Χά! χά! Αὐτὴ ἔτρεχε κάθε βοάδν στοὺς γροντοὺ καὶ μεθονοποῦσε μ' ὅλα τ' ἀγῶνα τοῦ χωριοῦ. Εἶνε πολὺ παρὰ

πρὸς εὐτυχίης.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ πληρώσουμε τὴν Ραμόνα μὲ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θεοκεντρικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

Ρωτήσαμε πὺς εἶνε τὸ αἶτι τῆς νέας καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι αὐτοὶ ο' ἕνα χωριὸ, μερικὲς ὥρες μακριὰ, στὸ Μπεζάμ.

Ἐνα ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲν δυσκολευτήκαμε νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας, ἡ ὁποία εἶχε γίνα ἴδια ὅλη σῆμη σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία.

Ὅλων τὰ χεῖλη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά της. Ἄλλοι τὸ ἐθαύμαζαν καὶ ἄλλοι πάλι ζήλευαν τὴν ἁγία της δέξα.

Τὸ γράφουμε αὐτὸ τὸ τελευταῖο, γιὰτὶ μερικὸι πατέρες τῆς Ραμόνας μᾶς εἶπαν:

— Ἡ Ραμόνα; Χά! χά! Αὐτὴ ἔτρεχε κάθε βοάδν στοὺς γροντοὺ καὶ μεθονοποῦσε μ' ὅλα τ' ἀγῶνα τοῦ χωριοῦ. Εἶνε πολὺ παρὰ

πρὸς εὐτυχίης.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ πληρώσουμε τὴν Ραμόνα μὲ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θεοκεντρικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

Ρωτήσαμε πὺς εἶνε τὸ αἶτι τῆς νέας καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι αὐτοὶ ο' ἕνα χωριὸ, μερικὲς ὥρες μακριὰ, στὸ Μπεζάμ.

Ἐνα ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲν δυσκολευτήκαμε νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας, ἡ ὁποία εἶχε γίνα ἴδια ὅλη σῆμη σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία.

Ὅλων τὰ χεῖλη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά της. Ἄλλοι τὸ ἐθαύμαζαν καὶ ἄλλοι πάλι ζήλευαν τὴν ἁγία της δέξα.

Τὸ γράφουμε αὐτὸ τὸ τελευταῖο, γιὰτὶ μερικὸι πατέρες τῆς Ραμόνας μᾶς εἶπαν:

— Ἡ Ραμόνα; Χά! χά! Αὐτὴ ἔτρεχε κάθε βοάδν στοὺς γροντοὺ καὶ μεθονοποῦσε μ' ὅλα τ' ἀγῶνα τοῦ χωριοῦ. Εἶνε πολὺ παρὰ

πρὸς εὐτυχίης.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ πληρώσουμε τὴν Ραμόνα μὲ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θεοκεντρικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

Ρωτήσαμε πὺς εἶνε τὸ αἶτι τῆς νέας καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι αὐτοὶ ο' ἕνα χωριὸ, μερικὲς ὥρες μακριὰ, στὸ Μπεζάμ.

Ἐνα ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲν δυσκολευτήκαμε νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας, ἡ ὁποία εἶχε γίνα ἴδια ὅλη σῆμη σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία.

Ὅλων τὰ χεῖλη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά της. Ἄλλοι τὸ ἐθαύμαζαν καὶ ἄλλοι πάλι ζήλευαν τὴν ἁγία της δέξα.

Τὸ γράφουμε αὐτὸ τὸ τελευταῖο, γιὰτὶ μερικὸι πατέρες τῆς Ραμόνας μᾶς εἶπαν:

— Ἡ Ραμόνα; Χά! χά! Αὐτὴ ἔτρεχε κάθε βοάδν στοὺς γροντοὺ καὶ μεθονοποῦσε μ' ὅλα τ' ἀγῶνα τοῦ χωριοῦ. Εἶνε πολὺ παρὰ

πρὸς εὐτυχίης.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ πληρώσουμε τὴν Ραμόνα μὲ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θεοκεντρικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

Ρωτήσαμε πὺς εἶνε τὸ αἶτι τῆς νέας καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι αὐτοὶ ο' ἕνα χωριὸ, μερικὲς ὥρες μακριὰ, στὸ Μπεζάμ.

Ἐνα ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲν δυσκολευτήκαμε νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας, ἡ ὁποία εἶχε γίνα ἴδια ὅλη σῆμη σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία.

Ὅλων τὰ χεῖλη πρόφεραν μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά της. Ἄλλοι τὸ ἐθαύμαζαν καὶ ἄλλοι πάλι ζήλευαν τὴν ἁγία της δέξα.

Τὸ γράφουμε αὐτὸ τὸ τελευταῖο, γιὰτὶ μερικὸι πατέρες τῆς Ραμόνας μᾶς εἶπαν:

— Ἡ Ραμόνα; Χά! χά! Αὐτὴ ἔτρεχε κάθε βοάδν στοὺς γροντοὺ καὶ μεθονοποῦσε μ' ὅλα τ' ἀγῶνα τοῦ χωριοῦ. Εἶνε πολὺ παρὰ

πρὸς εὐτυχίης.

Δὲν ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ πληρώσουμε τὴν Ραμόνα μὲ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔξαλλο ἀπὸ θεοκεντρικὸ φανατισμὸ πλῆθος.

Ρωτήσαμε πὺς εἶνε τὸ αἶτι τῆς νέας καὶ μᾶς εἶπαν, ὅτι αὐτοὶ ο' ἕνα χωριὸ, μερικὲς ὥρες μακριὰ, στὸ Μπεζάμ.

Ἐνα ἀπόγευμα πῆγαμε στὸ Μπεζάμ. Δὲν δυσκολευτήκαμε νὰ βροῦμε τὸ σπίτι τῆς Ραμόνας,

ΕΝΑ ΝΕΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΑΞΙΩΝ

ΤΑ ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Πότε άρχισε ή μανία της συλλογής αὐτογράφων. Η περιφημότερες συλλογές της αρχαιότητας. Οι Κινέζοι και τ' αὐτογράφα. Η πανωλεθρία των αὐτογράφων πού φυλάγονται στις βιβλιοθήκες. Τό Χρηματιστήριο και ή αξία των αὐτογράφων. Περίεργα και σπάνια αὐτογράφα. Οι διασημότεροι... «κατασκευαστά» αὐτογράφων. Τά λευκάματα και ή «νοσηρία» των μεγάλων ανδρών. Τό κυνήγι των αὐτογράφων και τ' ανέκδοτά του, κτλ.

βρίσκουμε στον Τάκτο (Διάλογος των Ρητόρων), μαθαίνουμε ότι ο Μουκίανος είχε ξοδέψει άπειρα χρήματα και είχε συγκεντρώσει πολύτιμα χειρόγραφα αρχαίων συγγραφέων.

Ένας άλλος μανιώδης συλλέκτης αὐτογράφων ήταν ο Λάβριος Λικίνιος, πού θέλησε κάποτε ν' αγοράσει από τον Πλίνιο τον Πρεσβύτερο μερικά αὐτογράφα χειρόγραφα του αντί 400,000 σεστερτίων, δηλαδή 800,000 περίπου σημερινών δραχμών!

Τήν πύ τιμητική όμως θέσε στην ιστορία των αὐτογράφων, την έχουν οι Κινέζοι. Στην Κίνα και στην Ιαπωνία βίος ο κόσμος έχει μανία με τ' αὐτογράφα. Μ' αυτά στολίζει τους τοίχους των σπιτιών του, γεμίζει τά δημόσια κτίρια και τά φυλάει μ' ευλάβεια στα μουσεία και στους ναούς. Με αὐτογράφα ακόμη στολίζουν οι λαοί αὐτοί τις δευτέριες τους και τις πορσελάνες...

Οι συλλέκται αὐτογράφων του Ουδρανίου Κράτους αγοράζουν συνήθως αντί 10,000 δραχμών ένα μυλλίετο με δυο λέξεις μόνον, γραμμένες επάνω με κόκκινο μελάνι από τον αυτοκράτορα Κάνγκ-Χι (XVII αιώνας). Κι ή λέξεις αυτές λένε απλώς: «Είμαι καλός».

Ο Κάνγκ-Χι είχε τη συνήθεια να στέλνει τά λακωνικά αὐτά μυλλιέτια στους αὐλικούς του πού πήγαιναν κάθε δεκαπέντε μέρες στά ανάκτορα γιά νά πληροφορηθούν... περί της υγείας του.

Τό πάθος των αὐτογράφων είχε φτάσει στο κατακόρυφο κατά τόν XVI και XVII αιώνα στη Γαλλία κι από εκεί διαδόθηκε και στις άλλες χώρες της Εὐρώπης.

Η Εθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού φημίζεται σ' όλο τόν κόσμο γιά τόν πλοῦτο των αὐτογράφων της. Αλλά και στην Αγγλία τό Βρετανικό Μουσείο έχει συγκεντρώσει ιδιαιτερές συλλογές αὐτογράφων άνεκτιμήτου αξίας.

Τά αὐτογράφα όμως των Βιβλιοθηκών, όσο άγνοια κι' αν φυλάγονται, παθαίνουν μεγάλες άβερτες από άγνώστους... συλλέκταις. Στη Γαλλία, γιά νά φέρουμε ένα παράδειγμα, ή άλληλογραφία του Ιωάννου Χεβέλους, τού περιφημού Γερμανού αστρονόμου πού φυλάγεται στο Άστεροσκοπείο, άπετέλετο από 2,700 αὐτογράφα. Απ' αὐτά όμως ξεσηφάνισαν κατά μυστηριώδη τρόπο 570! Τήν ίδια πανωλεθρία έχει πάθει και ή συλλογή Γκοντεφρουά (546 τόμοι), πού εἶνε τώρα στη Βιβλιοθήκη του 'Ινστιτούτου και πού είχε άλλοτε μία περίφημη σειρά επιστολών

μανία των αὐτογράφων δεν εἶνε, όπως νομίζουν πολλοί, μία ακόμη από τις τόσες τρολλές μόδες της εποχής μας. Αν θελήσουμε νά ορίσουμε μία ματιά στην ιστορία τους, θά ἴδουμε πώς τό πάθος αὐτό αρχίζει από τά πανάρχαια χρόνια.

Πρώτη απ' όλους λοιπόν, έκανε συλλογή αὐτογράφων μία παλιά βασίλισσα των Περσών.

Η πύ γνωστή όμως συλλογή αὐτογράφων χειρογράφων της αοχαίας εποχής, ήταν ή συλλογή του Ρωμαίου Υπάτου Μουκίανου, στενού φίλου του Πλίνιου του Νεωτέρου. Από τις πληροφορίες πού καταφρόνητα πού αὐτογράφα.

Μή νομίζετε ωστόσο ότι μόνο τά γράμματα σημειώνουν αὐτά τερεκόρ. Μερικοί φανατικοί συλλέκται πληρώνουν με χρυ και τόν α καταφρόνητα πού αὐτογράφα.

Τό 1891 στη Φιλαδέλφεια βγήκαν σέ δημοπρασία διάφορα τερεκόρ της οικογενείας Ουάσιγκτων. Η ἰδιοχείρος διαθήκη του Τζα Ουάσιγκτων (κάπου του Τζα Ουάσιγκτων Ουάσιγκτων), με χρονολογία 11 Σεπτεμβρίου 1871, αγοράστηκε από κάποιον συλλέκτη αντί 700 ἑλλών σημερινών. Η διαθήκη του πατέρα του Ουάσιγκτων πούλησαν 3,000 λίρες, ενώ ή διαθήκη του 'Αμερικανού ἱεροσ έφτασε μόλις τις 1400 στερλίνες.

Σήμερα τό έμπόριο των αὐτογράφων έχει γίνει ένα ἄλλο Χρηματιστήριο. Έδώ και λίγες μέρες πούληθηκαν σέ δημοπρασία στο Παρίσι τά αὐτογράφα και τά βιβλία του Γκ. Καμύ, πού ήταν ἄλλοτε διευθυντής τού εφημερίδας.

Ένα αὐτογράφο λοιπόν του Λουδοβίκου 13ου πούλησαν 35 μόνο φράγκα, ενώ ένα αὐτογράφο σονέτου του Μπωντελαίρ έφτασε τις 3,000 φράγκα. Ένα αὐτογράφο του Ναπολέοντος του Α' 650 φρ., τέσσερα του σαρτρ φρέος Μαροσέλ Προυστ 2,000 φρ., διάφορα γράμματα του Μαρξ έφτασαν 1000 φρ., και διάφορα αὐτογράφα του Ντ' Άννούντινο 4,200 φρ. Καθώς βλέπετε, οι συγγραφείς και οι ποιητά έχουν τώρα τά κερδία σ' αὐτό τό νέο Χρηματιστήριο αὐτογράφων.

Υπάρχουν όμως και περιεργα αὐτογράφα. Κι αὐτά κυνηγούν ή ή ανέκδοτες λεπτομέρειες πού δίνουν μία νέα πληροφορία γιά τήν ἑνός διασημου ανδρός.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

των βασιλέων της Γαλλίας, από τόν Κάρολο τόν VII μέχρι τόν Λουδοβίκου XV.

Η ἄξια ἑνός αὐτογράφου προέχεται είτε από τή σπανιότητά του, είτε από τό περιεχόμενό του. Μία ἄλλη ὑπογραφή του Μολέριμ πού λήθηκε 430 χρόνια φράγκα στο Παρίσι κατά τό 1852, και μία ἄλλη πού έλεγε «Ζ. Β. Ποκλὲν Μολιέρ», ἀνέθηκε στα 950 φράγκα, πού δεν σώζεται κανένα ἄλλο αὐτογράφο του Μολιέρου, παρά μόνο αὐτή ή δυο ὑπογραφές του.

Γενικώς όμως, τά ιστορικά γράμματα εἶνε πύ πολύτιμα. Ένα γράμμα του Χριστοφόρου Κολόμβου αγοράστηκε στα 1881 από τόν δούκα του Βουαγκχάμ αντί 825 φράγκων. Ένα ἄλλο τού Γουκόντου Τάσσου (14 Μαΐου 1585) πούληθηκε στο Παρίσι, στα 1900, αντί 800 φράγκων. Ένα γράμμα τού Γαλιλαίου έφτασε στις 400 φράγκα. Εικοσιπεντὶ γράμματα της Μαντενὸν αγοράστηκαν από τόν Λουδοβίκου τόν XVIII αντί 14,000 χρυσών φράγκων! Έγινε και πύ μεγάλες τιμές: Ένα γράμμα τού Κορνήλιου τόν Πάπας πούληθηκε στα 1881 αντί 4,000 φράγκων.

Μή νομίζετε ωστόσο ότι μόνο τά γράμματα σημειώνουν αὐτά τερεκόρ. Μερικοί φανατικοί συλλέκται πληρώνουν με χρυ και τόν α καταφρόνητα πού αὐτογράφα.

Τό 1891 στη Φιλαδέλφεια βγήκαν σέ δημοπρασία διάφορα τερεκόρ της οικογενείας Ουάσιγκτων. Η ἰδιοχείρος διαθήκη του Τζα Ουάσιγκτων (κάπου του Τζα Ουάσιγκτων Ουάσιγκτων), με χρονολογία 11 Σεπτεμβρίου 1871, αγοράστηκε από κάποιον συλλέκτη αντί 700 ἑλλών σημερινών. Η διαθήκη του πατέρα του Ουάσιγκτων πούλησαν 3,000 λίρες, ενώ ή διαθήκη του 'Αμερικανού ἱεροσ έφτασε μόλις τις 1400 στερλίνες.

Σήμερα τό έμπόριο των αὐτογράφων έχει γίνει ένα ἄλλο Χρηματιστήριο. Έδώ και λίγες μέρες πούληθηκαν σέ δημοπρασία στο Παρίσι τά αὐτογράφα και τά βιβλία του Γκ. Καμύ, πού ήταν ἄλλοτε διευθυντής τού εφημερίδας.

Ένα αὐτογράφο λοιπόν του Λουδοβίκου 13ου πούλησαν 35 μόνο φράγκα, ενώ ένα αὐτογράφο σονέτου του Μπωντελαίρ έφτασε τις 3,000 φράγκα. Ένα αὐτογράφο του Ναπολέοντος του Α' 650 φρ., τέσσερα του σαρτρ φρέος Μαροσέλ Προυστ 2,000 φρ., διάφορα γράμματα του Μαρξ έφτασαν 1000 φρ., και διάφορα αὐτογράφα του Ντ' Άννούντινο 4,200 φρ. Καθώς βλέπετε, οι συγγραφείς και οι ποιητά έχουν τώρα τά κερδία σ' αὐτό τό νέο Χρηματιστήριο αὐτογράφων.

Υπάρχουν όμως και περιεργα αὐτογράφα. Κι αὐτά κυνηγούν ή ή ανέκδοτες λεπτομέρειες πού δίνουν μία νέα πληροφορία γιά τήν ἑνός διασημου ανδρός.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

των βασιλέων της Γαλλίας, από τόν Κάρολο τόν VII μέχρι τόν Λουδοβίκου XV.

Η ἄξια ἑνός αὐτογράφου προέχεται είτε από τή σπανιότητά του, είτε από τό περιεχόμενό του. Μία ἄλλη ὑπογραφή του Μολέριμ πού λήθηκε 430 χρόνια φράγκα στο Παρίσι κατά τό 1852, και μία ἄλλη πού έλεγε «Ζ. Β. Ποκλὲν Μολιέρ», ἀνέθηκε στα 950 φράγκα, πού δεν σώζεται κανένα ἄλλο αὐτογράφο του Μολιέρου, παρά μόνο αὐτή ή δυο ὑπογραφές του.

Γενικώς όμως, τά ιστορικά γράμματα εἶνε πύ πολύτιμα. Ένα γράμμα του Χριστοφόρου Κολόμβου αγοράστηκε στα 1881 από τόν δούκα του Βουαγκχάμ αντί 825 φράγκων. Ένα ἄλλο τού Γουκόντου Τάσσου (14 Μαΐου 1585) πούληθηκε στο Παρίσι, στα 1900, αντί 800 φράγκων. Ένα γράμμα τού Γαλιλαίου έφτασε στις 400 φράγκα. Εικοσιπεντὶ γράμματα της Μαντενὸν αγοράστηκαν από τόν Λουδοβίκου τόν XVIII αντί 14,000 χρυσών φράγκων! Έγινε και πύ μεγάλες τιμές: Ένα γράμμα τού Κορνήλιου τόν Πάπας πούληθηκε στα 1881 αντί 4,000 φράγκων.

Μή νομίζετε ωστόσο ότι μόνο τά γράμματα σημειώνουν αὐτά τερεκόρ. Μερικοί φανατικοί συλλέκται πληρώνουν με χρυ και τόν α καταφρόνητα πού αὐτογράφα.

Τό 1891 στη Φιλαδέλφεια βγήκαν σέ δημοπρασία διάφορα τερεκόρ της οικογενείας Ουάσιγκτων. Η ἰδιοχείρος διαθήκη του Τζα Ουάσιγκτων (κάπου του Τζα Ουάσιγκτων Ουάσιγκτων), με χρονολογία 11 Σεπτεμβρίου 1871, αγοράστηκε από κάποιον συλλέκτη αντί 700 ἑλλών σημερινών. Η διαθήκη του πατέρα του Ουάσιγκτων πούλησαν 3,000 λίρες, ενώ ή διαθήκη του 'Αμερικανού ἱεροσ έφτασε μόλις τις 1400 στερλίνες.

Σήμερα τό έμπόριο των αὐτογράφων έχει γίνει ένα ἄλλο Χρηματιστήριο. Έδώ και λίγες μέρες πούληθηκαν σέ δημοπρασία στο Παρίσι τά αὐτογράφα και τά βιβλία του Γκ. Καμύ, πού ήταν ἄλλοτε διευθυντής τού εφημερίδας.

Ένα αὐτογράφο λοιπόν του Λουδοβίκου 13ου πούλησαν 35 μόνο φράγκα, ενώ ένα αὐτογράφο σονέτου του Μπωντελαίρ έφτασε τις 3,000 φράγκα. Ένα αὐτογράφο του Ναπολέοντος του Α' 650 φρ., τέσσερα του σαρτρ φρέος Μαροσέλ Προυστ 2,000 φρ., διάφορα γράμματα του Μαρξ έφτασαν 1000 φρ., και διάφορα αὐτογράφα του Ντ' Άννούντινο 4,200 φρ. Καθώς βλέπετε, οι συγγραφείς και οι ποιητά έχουν τώρα τά κερδία σ' αὐτό τό νέο Χρηματιστήριο αὐτογράφων.

Υπάρχουν όμως και περιεργα αὐτογράφα. Κι αὐτά κυνηγούν ή ή ανέκδοτες λεπτομέρειες πού δίνουν μία νέα πληροφορία γιά τήν ἑνός διασημου ανδρός.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

Ένα από αὐτά λοιπόν, και τό ἀκόλουθο αὐτογράφο πούλησε τό 16ον αἶώνα ο Μ. λέριμ. Κάποιος επαγγελματίας ηγής, πού είχε γράψει μία γιά τόν βασιλέα 'Ερρίκο τόν 17, τήν έστειλε στον Μολέριμ, πού νά τή διαβάσει και νά τήν γνώνη του.

Όταν λοιπόν έφτανε νά τήν ποικεφθή και νά μάθῃ τήν αὐτή του, ο Μολέριμ τού έλεγε: «Προσθέσει ακόμη πέντε λέξεις τού ποιήματός σου γιά νά τήν σουδόννημα! Ο ποιητής σου τόν παρακάλεσε νά προσθέσει ἰδιος τις λέξεις πού έλασαν. Ο Μολέριμ πῆγε τού χειρόγραφο και κάτω από τόν τίτλο έγραψε: «Εἰς τόν βασιλέα, έφτασε αὐτό» ν' ανάγνη τήν αὐτή του». Έπλωσε έπειτα τό χαρτί και πῆγε πέρτερε στην ὀλίγη έπιστολή.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
Ο ΓΑΛΛΕΣΙΑΣ

(ΤΟΥ SULLY PRUDHOMME)

Εἶπα σ' ἄστέρια μία γλυκεῖά βραδεία:

— «Δὲν φαίνεστε γιά νάστε εὐτυχισμένα, τά φῶτά σας στά σκότη τά βαθεῖα, λάμπουν ἐρωτικά, μιά λυπημένα.

» Κι' ὅλο θαρρῶ πὸς βλέπω ἐκεῖ ψηλά, ἕνα ἄσπρο πένθος πού τό σέβουν κόρες, πού ἀμέτρητα βαστάζοντας κερῖα, ἀκολουθοῦν ἀγάλια, λευκοφόρες.

» Πάντα προσεύχεστε, ἄστρα μου χλωμά;

"Η τάχατες μὴν εἰστε πληγωμένα;

Γιατί δὲν εἶνε ἀχτίδες χαροπές

πού στάζετε, μιά δάκρυα χρυσωμένα.

Κι' ἀπ' τοὺς θνητοὺς πολλοί, κι' ἀπ' τοὺς θεοὺς,

πὸ ἀρχαῖα ἐσείς, σ' ἀγαλὰ παλάτια

πού αἰώνια χύνετε τ' ἀγρό σας φῶς...

ἔχετε, ὦμένα, δάκρυα σ' ἀμάτια...».

Καί μου εἶπαν τ' ἄστέρια τά χρυσά:

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΡΕΜΩ για σάς, ξεχώτατε! φώναξε η 'Αλοῦζα.
 —Μη φοβάσαι τίποτε, παραμιάνα! Πές μου τώρα, ο ναύαρχος Κολινού ξαναγύρισε στο Παρίσι;
 —Μάλιστα, ξεχώτατε. Ξαναγύρισε κι' από τότε 'χει στείλει δέκα τουλάχιστον φορές εδώ για να ιδεί αν ξαναγύρισατε κι' εσείς.
 —'Ωραία! Κι' ο δούξ ντε Γκιζ;
 —Κι' αυτός ξαναγύρισε.
 —Κι' ο Μαρτέν Γκέρ ξέρεις τί γίνεται;

—Βρίσκεται εδώ, ξεχώτατε! 'Ο ή-
 λιος! 'Ο τεμπέλης!
 —Πώς! φώναξε κατάκληρος ο Γα-
 βριήλ. Βρίσκεται εδώ; Μα από πότε; Τι κάνει;

—Βρίσκεται ξαπλωμένος στην κάμαρά του και κοιμάται! Απάν-
 τησε η 'Αλοῦζα, η οποία μιλούσε με θυμό για το δυστυχισμένο Μαρ-
 τέν. Λέει πως εινε άρρωστος, γιατί τον κρέμασαν!

—Τον κρέμασαν! φώναξε ο Γαβριήλ. Για να του κλέψουν χω-
 ρίς άλλο τα χρήματα των λύτρων μου.

—Τα χρήματα των λύτρων σάς, ξεχώτατε; Ναί, μιλήστε λίγο
 σ' αυτό τον τριποληνίδη για τα χρήματα των λύτρων σάς και θα
 δητε τί θα σάς απάντησιν. Θά κάνη, διότι δεν καταλαβαίνει τί του λέ-
 τε. 'Ισχυρίζεται πως όχι μόνο τα χρήματα δεν του έδωσα, αλλά ούτε
 καν πως ξαναήρθε στο Παρίσι. Λέει πως ήταν αιχμάλωτος των 'Ι-
 σπανών, πως τον κρέμασαν, πως σώθηκε ως εν θαύματος κι' ότι για
 πρώτη φορά ήρθε τώρα στο Παρίσι από τότε που έφυγε μαζί σας.

—'Εξηγήσου, παραμιάνα! είπε ο Γαβριήλ. Δεν εινε δυνατόν να
 καταγράσθην ο Μαρτέν Γκέρ τα χρήματα των λύτρων μου. Θά μπο-
 ρούσα να δοκιμάσω για την τιμιότητά του.

—Ναί, ξεχώτατε. Αυτό το παραδέχομαι κι' εγώ. Μα εινε τρελ-
 λός, τρελλός για δέσμο, πιστεύετε με! Και μολοντί δεν εινε κακός,
 ή τρέλλα του τον κάνει επικίνδυνο. Δεν είμαι ή μόνη άλλωστε που
 τον είδα όταν ήρθε στο Παρίσι για τα λύτρα. 'Ολοι οι άνθρωποι
 σάς τον είδαν. Του μέτρησα δέκα χιλιάδες σκωδρά, τα οποία ο οικο-
 νόμος σάς δυσκολεύτηκε κάπως να συγκεντρώσιν τόσο γρήγορα.

—Πρέπει όστόσο, είπε ο Γαβριήλ, να μάθω το ταχύτερο πό-
 λες δέκα χιλιάδες και πού πολλά ακόμα. Μα να πού ξημέρωσε πεινά.
 Πηγαίνω στο Λούβρο. Θέλω να μιλήσω στο βασιλέα!

—Πώς, ξεχώτατε; φώναξε η 'Αλοῦζα. Δεν θα ξεκουρασθίτε
 λίγο; 'Η ώρα εινε ακόμα έφτά κι' ή πύλες των άνακτόρων άνοιγουν
 μόλις στις έννέα.

—'Εχεις δίκιο! είπε ο Γαβριήλ.
 "Ω! Θεέ μου, δώσε μου την ισομνηή
 να περιμένω δυό ώρες ακόμα, αφού
 περιμένα δυό ολόκληρους μήνες! Μα
 έντωματάξιν, μπορώ να βρω το Γκιζ
 και τον Κολινού.

—Ούτε αυτό θα το κατορθώσετε,
 γιατί βρίσκονται τώρα στο Λούβρο, εί-
 πε η 'Αλοῦζα. 'Εξ άλλου, ο βασιλεύς
 δεν δέχεται πριν απ' τις δώδεκα κι'
 έτσι δεν θα μπορέσετε να τον δητε
 νορίτερα.

—'Εξαρνα, την ίδια στιγμή, ο Μαρ-
 τέν Γκέρ, ειδοποιημένος χωρίς άλλο
 για την άφιξη του κυρίου του, ώρμησε
 στο δωμάτιο.

—Πώς; 'Εσείς; 'Εσείς, ξεχώ-
 τατε! φώναξε. "Ω! τί ευτυχία!

Μα ο Γαβριήλ άκουσε με ψυχρότη-
 τα τις διαχρήσεις του Ιπποκόμου του και
 του απάντησε:

—"Αν ξαναγύρισα, Μαρτέν, σ' αυ-
 τό δεν συνετέλεσε; εσύ και πρέπει να
 όμολογήσης, ότι έκανες δι.τι μπορούσες
 για να μείνω αιχμάλωτος.

—Τα ίδια μου λέτε κι' εσείς, ξε-
 χώτατε! είπε ο Μαρτέν Γκέρ με ά-
 πόγνωσι. 'Εγώ σάς περιμένα για να
 με δικαιολογήσετε και να πού τώρα
 θα με κατηγορήσετε κι' εσείς, ότι σάς
 έδωκα τις δέκα χιλιάδες σκωδρά. 'Α-
 σφαλώς θα πητε πως μου αναθέσατε
 να πάρω τα χρήματα αυτά και να σάς
 τα φέρω....

—Μα βέβαια, είπε ο Γαβριήλ κα-

'Ο Ναύαρχος Κολινού.
 (Σκίτσο του ζωγράφου του 16ου αιώνα Κλουέ).

τάληκτος.

—'Όστε, είπε ο Μαρτέν Γκέρ με φωνή πινυμένη απ' τους λυ-
 μούς του, με θεωρείτε ικανό να έλκεφα αυτά τα χρήματα που τον
 μου άνηκαν, αυτά τα χρήματα τα προορισμένα για να ξεναγώσω
 την ελευθερία σας;

—'Όχι, Μαρτέν, όχι! απάντησε ο Γαβριήλ, συγκαμμένος απ'
 τον τόνο του τιμού Ιπποκόμου του. 'Όμολογώ, δι.τι ή ύποψης μου δεν
 έφτασαν ποτέ μέχρι του σημείου ν' άμφισβάλω για την ένταμιση σου
 κι' άκριβώς για το ζήτημα αυτό κονδέντωσα από όλιγον με την 'Α-
 λοῦζα. Μα μπορεί να σου έλκεφαν τα χρήματα των λύτρων μου, κα-
 θώς έχωσούν να με συναντήσης....

—Καθώς έχωσούν να σάς συναντήσω! επανέλαβε ο Μαρ-
 τέν Γκέρ. Μα πού, ξεχώτατε; 'Απ' την ήμερα που βγήκαμε μαζί απ'
 το Σαιν Κεντέν και με συνέλαβαν οι 'Ισπανοί, έχασα τα ίχνη σου.

Πού λοιπόν έχωσούν να σάς συναντήσω;

—Μά, στο Καλαί... 'Όσο τρελλό κι' αν εινε το μυαλό σου, ή
 μπορεί νάχης ξεχάσει το Καλαί.

—Πώς να το λησμονήσω, αφού δεν πάτησα ποτέ το πόδι μου
 εκεί;

—Μά, δυστυχισμένη, το άρνείσαι κι' αυτό; φώναξε ο Γαβριήλ.
 'Επειτα, πλησιάζοντας την 'Αλοῦζα, της είπε μερικά λόγια σ'
 αυτή κι' ή αγαθή παραμιάνα βγήκε άμέσως έξω. Τότε πλησιάζοντας
 τον Μαρτέν, τον ρώτησε:

—Και τη Βαβέττα;... Την ξεχνάς, αγάριστε;

—Τη Βαβέττα; επανέλαβε ο Ιπποκόμος κατάκληρος. Πού
 Βαβέττα;

—Τη Βαβέττα, την αδελφή του Πεκονού, που την ξεγύλισε
 άθλια!

—'Α! Έκανε ο Μαρτέν. Κάνετε, φαίνεται, λάθος σ' όλη...
 Θα θέλατε να πητε για τη Γουδοίλη... Κι' άλλου μού το ειναι απλ.

—'Όστε έχεις κι' άλλο θυμά στο ενεργητικό σου; Μαρτέν!

'Ο Μαρτέν Γκέρ δεν τολμούσε να διαμαρτυρηθί, ο γαρ, Μαρ-
 νάχα είχε άπλά:

—'Όλοι, ξεχώτατε, λένε εδώ πως είμαι τρελλός και μού γί-
 νεται, μα τον "Άγιο Μαρτέν, τον προστάτη μου, πως δεν θ' άρνη-
 ναί γίνο. 'Όστόσο, παρ' όλες τις δυστυχίες και τις δοκιμασίες που
 υπέφερα, έχω πολύ καλά τα λογιά μου. Θα μπορούσα λοιπόν να
 σάς διηγηθώ τι ακριβώς μου συνέβη απ' τη στιγμή που σάς άφη-
 να.

—Θά ήμουν πράγματι περίεργος να μιλώ, απάντησε ο Γαβριήλ,
 πως δικαιολογείς την άλλοκοτη συμπεριφορά σου....

—'Ε, λοιπόν, ξεχώτατε, όταν βγήκαμε κι' οι δυό απ' το Σαιν
 Κεντέν, ακολουθώντας καθέννας μας διαφορετικό δρόμο, για να συ-
 ναντήσουμε το άποστασμα του μαρκησιού ντε Βουαπέργκ, έπειτα, έ-
 πως είχατε προβλέψει, στά χέρια των έλθρων, θέλησα τότε, σ' ό-
 φωνα με τις συστάσεις σάς, να προσπα-
 θήσω πως είμαι χωρικός των περιχωρί-
 μά, πράγμα παραδόξο, οι 'Ισπανοί μ' ά-
 ναγνώρισαν άμέσως πως ήμουν ο Μαρ-
 τέν Γκέρ και με κράτησαν αιχμάλω-
 τους.

—Βλέπω πως άρχισες πάλιν να με
 άρλουμπίζεις! τον διέκοψε ο Γαβριήλ.

—"Ω! ξεχώτατε! Έκανε ο Μαρ-
 τέν. Σας το ζητώ ως χάρι, άφήστε με να
 σάς διηγηθώ δι.τι ξέρω, όπως το ξέρε-
 Με κρίνετε κατόπιν. Λοιπόν, απ' τη στιγ-
 μή της σύλληψής μου, έγγραψα
 στην τύχη μου, γιατί ήξερα, όπως το ξέ-
 ρεστε κι' εσείς κατά βάθος, ότι είχα δι-
 πι π λ ός κι' άγνωστό πάντοτε τί κινεί
 βάρος μου ο άλλος έάντιός μου. 'Η Γου-
 δοίλη, μια χαριτωμένη Φλαμανδή, την
 οποία είχε απαγάγει ο άλλος έάντιός μου,
 για να την έγγραφαιένη κατόπιν όποια-
 δρω, μ' άναγνώρισε κι' εκείνη κι' αυτό
 μου οτοίχισε ένα γενναίο έπιλόκιγμα δι.
 μέρους των 'Ισπανών. 'Εγώ όμως δεν ή-
 ναγνώριζα ούτε τη Γουδοίλη, ούτε το
 νέναν άλλο. Φαίνεται όστόσο, ότι ο άλλ-
 λος έάντιός μου είχε συλληφθεί πριν από
 μένα αιχμάλωτος κι' είχε δραπέτευσει.
 Αλλά εγώ πληρώσα τις άμαρτίες... δι.
 τούτοις, δεν έχασα το θάρρος μου να
 κατόρθωσα να δραπέτευσω. Μα έως
 διαβάτης, αφού πρώτα με μέθυσε, με
 πρόδωσε κι' έτσι ξαναέπεσα σ' άχρη-
 των 'Ισπανών, οι όποιοι με κρέμασαν.

—Σε κρέμασαν! φώναξε ο Γαβριήλ,
 νομίζοντας πως ο Ιπποκόμος τον άρ-
 τρελλάθει. Σε κρέμασαν, Μαρτέν! Τι έ-
 ναι;

—'Ε, λοιπόν, είπε ο Γαβριήλ, εγώ θα μπορούσα να σου διηγη-
 θώ διαφορετικά την ιστορία σου, όπως την είδα με τα ίδια μου τα
 μάτια.

—Θά πρόκειται σίγουρα για την ιστορία του άλλου έαυτού μου.
 'Όπως, θα ήμουν πολύ περιε-
 ργος να τη μάθω.

Μα την ίδια στιγμή, ή 'Α-
 λοῦζα μπήκε πάλιν μέσα, άκο-
 λουθημένη από έναν άνθρωπο,
 ο οποίος φορούσε ρούχα χωρι-
 κού.

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

ποις μ' αυτό;

—Με κρέμασαν, άπλούστατα, περνώντας ένα σχοινί στο λαμό-
 μου και μ' άφησαν μετέωρο μεταξύ ουρανού και γης. Καταλάβατε,
 άγνήτη;

—'Όχι ακόμα, γιατί δεν μπορώ να ξεηγήσω πως ένας πεθα-
 νός ξαναζωντανέψε.

—'Ακούστε το τέλος της ιστορίας μου και θα καταλάβετε. 'Ο
 πόνος μου κι' ή λύσσα, όταν είδα πως με κρέμανε, ήταν τόσο-
 ώστε έχασα τις αισθήσεις μου. 'Όταν συνήλθα, είδα πως ήμουν ξα-
 πλωμένος στη δροσερή χλόη, με τη θηλεά περασμένη ακόμα στο
 λαμό μου, αλλά με το σκονί κοιμένο. Κάποιος κατεργάσης χωρίς
 άλλο, περνώντας απ' εκεί και βλέποντάς με να κρέμωμαι στην άγ-
 ρηνη, είχε κόψει το σκονί για να με κλέψη. 'Απόδειξις, πως όταν
 νύχτα, δεν βρήκα επάνω μου ούτε τα χαρτιά της ταυτότητός μου,
 ούτε το γαμήλιο δαχτυλίδι μου. Πάντως, ο άνθρωπος αυτός μου έ-
 κανε μεγάλο καλό, γιατί μ' έσωσε. Το έβαλα τότε στα πόδια κι' έ-
 πατα από αναφιλητές περιπέτειες, τις όποιες θεωρώ περσιτό να
 σάς διηγηθώ, για να μη σάς κουράσω, έχοντας στο Παρίσι. Αυτή
 εινε ή ιστορία μου, ξεχώτατε.

—'Ε, λοιπόν, είπε ο Γαβριήλ, εγώ θα μπορούσα να σου διηγη-
 θώ διαφορετικά την ιστορία σου, όπως την είδα με τα ίδια μου τα
 μάτια.

—Θά πρόκειται σίγουρα για την ιστορία του άλλου έαυτού μου.
 'Όπως, θα ήμουν πολύ περιε-
 ργος να τη μάθω.

Μα την ίδια στιγμή, ή 'Α-
 λοῦζα μπήκε πάλιν μέσα, άκο-
 λουθημένη από έναν άνθρωπο,
 ο οποίος φορούσε ρούχα χωρι-
 κού.

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

—Τι εινε αυτό πάλιν; είπε η
 άγαθή γυναίκα. Νά ένας άν-
 θρωπος που ήρθε εδώ, για να
 μες άναγγείλη τον θάνατο του
 Μαρτέν Γκέρ!

λενα σ' αυτό, όταν πέρασεσ απ' το δρόμο μ' ένα ταξειδιωτικό σκα-
 στίον όμο. Με πλησίασε, μου έπασσε κονθέντα κι' έπειτα από λίγη
 ώρα μου έπες: «Θέλεις, φιλαράκο μου, να κερδίσης έλασ σκωδρά;».

—'Εγώ σου απάντησα, ότι θα ήμουν τρισευχαρισμένος αν κέρδιζα αυ-
 τό το ποσό. 'Εγώ να το κερδίσης, μου έπες τότε, πρέπει να φύγης
 άμέσως για το Παρίσι. Μόλις θα φτάσης, έπειτα από πέντ'—έξη μέ-
 ρες εκεί, θα φροντίσης να βρής στην όδδ των Κήπων του 'Αγίου
 Παύλου το μέγαρο του υποκόμους ντ' 'Εξμής. 'Ο υποκόμους ο ίδιος
 δεν ειν' εκεί. Μα θα βρής την κυρία 'Αλοῦζα, μια αγαθή γυναίκα,
 την παραμιάνα του. 'Ακου καλά τί θα της πης: 'Ερχομαι απ' το
 Νουαργόν, όπου κάποιος δικός σας κρεμάστηκε προ δέκα πέντε ή
 μερών. Αυτός ο κάποιος ονομάζεται Μαρτέν Γκέρ. Θυμίσου καλά
 αυτό το όνομα: Μαρτέν Γκέρ. Θά πης πως ήλθεσιναν το Μαρτέν
 Γκέρ κι' έπειτα, από φόβο μήπως τους καταγγείλει, τον κρέμασαν.
 Μά, πριν τον όδηγήσουν στην κρεμάλα, ο Μαρτέν Γκέρ πρότασε να
 μου αναθέση να σάς ειδοποιήσω για τη δυστυχία του, για να μπο-
 ρέσετε να μαζέψετε νέα λύτρα για τον κύριό του. Αυτά μου ανέ-
 θεσεσ να πω στην κυρία 'Αλοῦζα και μου μέτρησεσ δέκα σκωδρά,
 λέγοντάς μου ότι τ' άλλα δέκα θα μου τα έδινες εδώ. Τότε εγώ σου
 είπα: «Μά αν ή κυρία 'Αλοῦζα ζητήσει να της περιγράψω αυτό το
 Μαρτέν Γκέρ, που ούτε τον ξέρω, ούτε τον είδα ποτέ μου, τί θα
 κάνω;». Στην ερώτησή μου αυτή, εσύ μου απάντησεσ να σε κυπιά-
 ξω με προσοχή και να περιγράψω το Μαρτέν Γκέρ, σαν να ήσουν
 σ' ό ίδιος.

—Περιέγραψ' ημθύρισε ο Γα-
 βριήλ, ο οποίος άκουγε το χω-
 ρικό με βαθιά προσοχή.

—Αυτός ο άνθρωπος ειν' έ-
 νος ψεύτης! φώναξε τότε η 'Α-
 λοῦζα. Λέει πως ο Μαρτέν Γκέρ
 του μίλησε προ έξη ήμερών στο
 Μονταρσί, ενώ ο Μαρτέν βρί-
 σκεται εδώ προ δώδεκα ήμερών
 και στο διάστημα αυτό δεν βγή-
 κε καθόλου απ' το σπίτι....

—Σωστά! επεδείκναισε κι' ο
 Μαρτέν. Μπορεί όμως να ήταν
 ο άλλος έάντιός μου.

Τότε ο Γαβριήλ είπε σοβαρά:
 —'Όχι! Αυτός ο άνθρωπος
 δεν λέει ψέμματα. 'Απευανάτας
 μάς φέρνει στο δρόμο της αλή-
 θειας.

—'Α! καλέ μου άρχοντα,
 είπε ο χωρικός. 'Εσείς μονάχα
 με ύποστηρίζετε. Θά μου δώσετε
 λοιπόν τα δέκα μου σκωδρά;
 —Ναί, απάντησε ο Γαβριήλ.
 Μα θα μάς αφήσης το όνομά σου
 και τη διεύθυνσή σου. Θά χρειά-
 στούμε ίσως καμιά μέρα τη
 μαρτυρία σου. 'Αρχίζω να βλέ-
 πω μέσα στις ύποψεις μου, που
 εινε ακόμα άκριβτά σκοτεινές, ά-
 κριτά έγγραμματα....

—'Εμεινε μερικώς σιγήμες σκε-
 πτικός, κι' έπειτα έξωκοιλούθησε:
 —'Αδύνατον! Έκανε ο χωρικός. Πώς μπορούσεσ εσύ ο
 Μαρτέν να βρωσάθηκεσ πως
 ήσαν ζωντανός. Πώς ήρθεσ πριν
 από μένα εδώ; Σου όρκίζομαι
 άσφαλώς, πως έκανα δι.τι μπορούσα
 για να ρθώ γρηγορώτερα, να
 πάρω τη δουλειά σου και να πά-
 ρω τα δέκα σκωδρά που μου ή-
 παρσέμεσ.

—Μά, φίλε μου, του άπο-
 κήρυξε ο Μαρτέν, εγώ δεν σ' έχω δει ποτέ μου κι' εσύ μου μιλάς
 σαν να με ξέρης.

—'Αν σ' έξερω! Έκανε ο χωρικός κατάκληρος. Μα εσύ δεν
 μου απάντησεσ να ρθώ εδώ και να πώ, ότι ο κ. Μαρτέν Γκέρ πέθανε
 στην κρεμάλα.

—Πώς; Μά ο Μαρτέν Γκέρ είν' εγώ...
 —'Εσύ; 'Αδύνατον! Έκανε ο χωρικός. Πώς μπορούσεσ εσύ ο
 Μαρτέν να μου πης ν' άναγγείλω το κρέμισμά σου;

—Μά πού σου τά είπα δι.τι; ρώτησε ο Μαρτέν.
 —Θέλεις λοιπόν να τά πώ όλα; ρώτησε ο χωρικός.

—Ναί, να τά πης όλα....
 —Μά είν' μου σύστησεσ να μην πώ σε κανένα δι.τι την αλήθεια.
 —'Όχι, να την πης δι.τι....

—'Ε, λοιπόν, αφού ή μνήμη σου εινε τόσο αδύνατη, θα μιλήσω.
 Ένα πρωί, προ έξη ήμερών, καθώς δοούλενα στο χωράφι μου.....

—Μεσας πρώτα, που βρίσκεσαι το χωράφι σου; είπε ο
 Μαρτέν.

—Θέλεις να πώ την καθαρή αλήθεια, άγνήτη;
 —Βέβαια, ζώω! φώναξε ο Μαρτέν Γκέρ, μη μπορώντας να συ-
 γκρίση την άνημπονησία του.

—Το χωράφι μου βρίσκεται πίσω απ' το Μονταρσί. Λοιπόν, δού-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

μορφο κι' ολόδροσο, με κάτασπρα δόντια.

Την έβλεπες να τακτοποιήσει τις βαλίτσες της και τις κατελλίε-
ρες και της παρέδωσα τα κλειδιά της ντουλάπας και του σεντονιού.
"Αν και ήταν κουρασμένη και νύσταζε, θέλησε ν' ανοίξει το παρ-
θυρο για ν' απαντήσει τον δροσερό αέρα και ν' ακούσει τη φωνή της
θάλασσας...

Η νύχτα ήταν ήσυχη. Κάτω μας — δίπλα στο σπίτι — απλώνον-
ταν μέσα στη σιά ένας μικρός κήπος γεμάτος άνθη. Ένας φράχτης
τόν χώριζε από ένα λευκάδι, όπου τραγουδούσαν οι γρύλλοι, και πιο
πέρα απλώνονταν η θάλασσα, που έδινε κάθε τόσο τούς άφρονες τόν
κυμάτων της επάνω στην άμμο.

Η νεαρά κυρία έγειρε στο παράθυρο, έκνιταξε τον ουρανό, έπειτα
τη θάλασσα που έλαμπε μακρυνά, έστρεψε το κεφάλι, κι' έκνιταξε βα-
θεία στα μάτια κι' αναστέναζε...

— Καληνύχτα σας, κυρία!... της είπα.
Κι' αφού έκλεισε την πόρτα της, γύρισε στη μητέρα μου. Τη βρή-
κα να γρονιάζει:

— Μου γέμισε το σπίτι με τις μυρωδιές της, αυτή η ελαφρομυαλή!
Δεν ξέρω τι γυναίκα είναι, μα αυτές η μυρωδιές της δεν μου πολυαρε-
σουν...

Η μαμά στα ζητήματα της ήδικής ήταν ανυπόφορη. Διατηρούσε
ακόμη τις χωριάτικες συνήθειές της. Έγώ δεν της έμοιαζα και — αν
και την ελάτρευα — ελγα έντελως διαφορετικά γούστα απ' αυτή.

Εκείνη τη νύχτα — ίσως γιατί έκανε μεγάλη ζέστη — δεν μπο-
ρεσα να κοιμηθώ. Η μορφή της ταξιδιωτίσσας πέρασε και ξαναπέ-
ρσε εκάτο φορές από τη σκέψη μου.

Ήξερα πως βρισκόταν δυο βήματα μα-
κρυνά από το δωμάτιό μου κι' αυτό μ' έ-
κανε να νοιώθω μιά παράξενη ταραχή.

Την άλλη μέρα κατέβηκα περίεργος
στ' ακρογιάλι κι' εκεί πέρα βρήκα τη
μικρή κυρία από τη Βασσοβία να πλη-
τη, ξεπλωμένη στον ήλιο.

Μόλις με είδε, μου έκανε νόημα να
πάω κοντά της και μου ζήτησε να της
κρατήσω λίγη συντροφιά.

Η θάλασσα μπροστά μας άστραφε
από τον ήλιο. Η άμμουδιά γύρω μας
ήταν χρυσόξανθη σαν τα μαλλιά της.
Μιά ελαφρή και μυρωμένη πνοή μ'ας έ-
χάιδετο το πρόσωπο.

— Μικρό μου φίλε, μου είπε η κυ-
ρία, εγώ είμαι ένα φτωχό λουλουδάκι
του βορρά που δεν εινε συνηθισμένο
σ' αυτόν τον ήλιο. Έδώ πέρα νοιώθω
να φλογίζεται η ζωή μου. Το αίμα μου
ανάβει... Αυτή η γαλήνη, αυτό το φως
με κάνουν να μένω έκστατικη ώρες ο-
λόκληρες και να δοκιμάζω μιά εύθυμια
που δεν μπορώ να την εκφράσω... Δεν
μπορείς να φαντασθής πόσο αγαπώ,
πόσο λατρεύω, τη χώρα σας. Όταν έρ-
χομαι εδώ πέρα, νοιώθω βαθείες και
παράξενες συγκινήσεις. Θέλω να κάνω
τρέλλες... Χαμογελώ στον κόσμο που
περνάει, φιλώ τα παιδιά που παίζουν
στην άμμο και τραγουδώ χαρούμενη
δίλα τα γλυκά τραγούδια σας... Θέλω
να φυλάξω όλη τη θέρη τους μέσα
στις φλέβες μου, για να την έχω τον
χειμώνα, εκεί κάτω. Α! ο χειμώνας!...

Όσο συλλογίζομαι τη ζωή που με πε-
ριμένει, μέσα στην ομίχλη και μέσα
στα χιόνια, στις ατελείωτες νύχτες,
στο σπίτι μου που δεν το βλέπει ο ήλιος

Μιλούσαμε για ένα σωρό μελαγχολικά πράγματα...

και δεν το θεωρείται ο έρωτας, μοδوخεται τρέλλα...

— Μα... ο άντρας σας; ρώτησα δειλά.

— Ο άντρας μου έχει πάντα το νου του στις δουλειές του! Κανένας
καυμένος! Έργάζεται τόσο για μένα! Είπε τόσο καλός! Καμιά φο-
ρά, εγώ είμαι άτακτική και ιδιότροπη. Εκείνος όμως δεν αρνείται
μου τίποτα... Είμαι πάντα ελεύθερη. Εκτιμούμε ο ένας τον
άλλο, είμαστε σαν δυο καλοί φίλοι κι' όταν χωρίζουμε, γράφει ο
ένας στο άλλο γράμματα γεμάτα στοργή...

Μου έδειξε ένα γράμμα, που μόλις το είχε άρχει, μαζί κι' ένα
άλλο που το είχε γράψει κιόλας, μ' ένα όμορφο και κομψό γραμ-
ματικό στυλ.

— Και τα δυο για τον άντρα σας; τη ρώτησα.

— Η ξένη φάνηκε πως ταράχτηκε λιγάκι, έπειτα όμως χαμογέλα-
σε. — Ποτέ άλλοτε δεν είχα ιδεί τόσο όμορφο το παιδικό στυ-
μα της.

— Όχι, το άλλο εινε για τον... άλλο, μου απάντησε.

— Τον άλλο;

— Ναι... Είπε ένας νέος, πιο μεγάλος από σένα... Έδώ που
είμαι έχω και τον άλλο, περνάει εύχρηστα τις ημέρες μου και
τον πολυσκέπτομαι... Έχει κάτω όμως εινε άλλο πράγμα... Δι-
πορώ να ξέρω χωρίς αυτόν. Α! Τι όμορφα που εινε όταν άνοι-
κάνεις κι' όταν τον αγαπάς! Η καρδιά μου έχει τόσο ανάγκη
αυτού!

— Εγώ δεν τοίμοσα να την κοιτάξω στα μάτια. Καταλάβαινα
πως ότι έκείνη μ' έκνιταζε επίμονα... Γιατί άραγε μ' έκανε
δειλιά όταν βρισκόμουν κοντά της;...

Απ' την ημέρα αυτή, η μικρή κυρία από τη Βασσοβία ζούσε
πάντα τη συντροφιά μου. Κάθε λουλούδι που της έφτανε, κάθε
μικρό κομμάτι, την έκαναν δόξαση και για να μ' ευχαριστήσει
με άνακτασε τα μαλλιά, μου έφωγγε τα χέρια και μ' έκνιταζε στα
ματιά μ' ένα παθητικό βλέμμα, που μ' έκανε να γίνωμαι καταλα-
νοστή και να σκύβω το κεφάλι...

— Ήμουν ακόμα παιδί και δεν ήξερα τότε τι ήταν η αγάπη. Ένα
καινούργιο όμως αίσθημα, ανεξήγητο, μεγάλωνε μέσα στη ψυχή μου
κι' ετάραζε τη σκέψη μου. Αυτή η γυναίκα μου άρεσε, ένιωθα πως
την αγαπούσα μ' ένα παράξενο αίσθημα, με μιά καρδιά που δεν έ-
μοιαζε διόλου μ' εκείνη που έννοιωθα για τη μαμά. Κι' ήμουν τόσο
επιθυμητός, όταν μπορούσα να της μιλώ για τον εαυτό μου, για τις
σπουδές μου, για τα όνειρά μου και να της διηγούμαι κάτι από τις
ρεσε και την ευχαριστούσε...

Της μιλούσα για τις όμορφες νύχτες της Βενετίας, για τις
πολύς ερωτικές ιστορίες της, για τους
φωαδούς και τα θαλασινά τραγού-
δια τους, για τους έρωτες που τους
περνούσαν όταν ένιωσαν, από τη
θυσία, να είναι...

— Τι όμορφο που εινε εδώ που
είμαι! Έλεγε κάθε τόσο η ξένη κυρία.
Ένα βράδυ μ' έκνιταζε πάλι μ' έ-
κείνο το παράξενο βλέμμα της και μ'
ρώτησε:

— Εφίλησες ποτέ σου καμιά γυ-
ναίκα;

Και δίχως να περιμένη την απάν-
τησή μου, μ' αγκάλιασε σφιχτά και
με φίλησε στο στόμα...

— Ημιασε στον κήπο,
Θυμάμαι, σαν να ήταν χτες, τα
κόκκινα γράνα, τους μικρούς δρο-
σκους με τα βότσαλα, ανάμεσα στις
φροντιστές μαργαρίτες, την πέργκολα
των ροζαριών και τον πράσινο πάγκο
όπου καθόμασταν εκείνο το βράδυ, ο
ένας κοντά στον άλλο, ενώ γύρω μας
απλώνονταν μιά βαθιά σιωπή. Δεν ή-
ταν κανένας στο σπίτι και κοιτού-
σαν τα πρόσωπα που έλαμπα-
σαν σκοτεινό ουρανό...

— Από μακριά ακούγαμε το τραγού-
δι της θάλασσας που νανούριζε γύ-
ρω από τον ήρωά μας.

Είχε μπει ο Σεπτέμβριος κι' έμει-
νε μιλούσαμε για ένα σωρό μελαγχολικά
πράγματα: Για τα φύλλα που έλ-
πεσαν σε λίγο από τα δέντρα, για
τα χελιδόνια που δά έφταναν, για τις
ελπίδες που χάνονται, για τον καιρό
που περνάει και δεν απομένει τίποτα
άλλο παρά μόνο μιά νοσταλγική
νύμνηση...

Εκείνη τότε άρχισε να μου μι-
λάει κι' έπηρε το κεφάλι μου με
μια...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντασμπολιό)

Ένα τελευταίο σκίτσο του
Μαρις Σεβαλιέ.

ως προς την Άνναμπελλά εινε τόσο, ώστε έζητησε κιόλας το δια-
ζύγιο, για να μπει στην παντρευτική.

— Σάστον όμως να το πάρη, δεν εινε καθόλου ά-
πιστο να τον έχη εγκαταλείψει κι' αυτόν η όμορφη
βεντέτα!...

— Άνεμος άνταρσις φούσε στο Χόλλυγουντ. Έ-
τσι, από ήμερην, η Μάρλεν Ντήτριχ και ο σκηνοθέτης
της Στέφενσον, εγκατέλειψαν την «Παραμύθη»
παταγώδως, γιατί η εταιρεία αυτή δεν επέτρεπε να
εργαστή η «Σανθί» Άφροδίτη σύμφωνα με το σε-
νάριο που είχε γράψει η ίδια η Μάρλεν.

— Επίσης η Νάνσυ Κάρολ, η πιο «αφελής» βεν-
τέτα του Χόλλυγουντ, βρίσκεται κι' αυτή σε διάσταση
με την εταιρεία της, που εινε και πάλιν η «Παρα-
μύθη».

— Η Τζέιν Μπλοντελ, πάλι, η οποία γύρισε 15
ταμίες μέσα σ' ένα χρόνο, ζήτησε τελευταία να της
δώσουν άδεια, για να ξεκουραστεί. Κι' επειδή της ά-
ρεσαν την άδεια, έπαναστάτησε κι' εγκατέλειψε την
εταιρεία της.

— Τέλος, η «Ηβλιν Νάλ και η Τζέιν Μάρς εγκα-
τέλειψαν κι' αυτές τις εταιρείες τους και έδηλωσαν
ότι δεν θα ξαναπαίξουν, αν δεν πληρωθούν σύμφωνα
με τις απαιτήσεις τους.

— Εντωμεταξύ και άλλοι άστέρες εινε έτοιμοι για
άταρσια. Το Χόλλυγουντ περνά κακές στιγμές.

— Αντιθέτως, μέσα σ' όλη αυτή την άταρσια, ο
Ραμόν Μπρόντμπερς κατέπληξε το Χόλλυγουντ με
μια άπροσδόκητη χειρονομία του.

— Παρανοιάστηκε δηλαδή έντελως ανθρώπινα στο
κεφάλι της εταιρείας του και του δήλωσε ότι εινε
διατεθειμένος να δεχτή σημαντική ελάττωση του μ-
ισού του και να γυρίσει τρεις ταμίες με δσα χρήματα
θα έπαιρνε αν γυρίζε μόνο δύο.

— Όπως ήταν επόμενο, ο διευθυντής δέχτηκε με
ένθουσιασμό την πρότασή του, αφού μάλιστα η τελευ-
ταια ταινία του Μπρόντμπερς είχε σημειώσει καταπληκτική επιτυχία.

— Ο Μπρόντμπερς, εξηγώντας τη χειρονομία του αυτή, λέει ότι
είχε μιά ελπίδα, σαν τη σημερινή, γενική κρίσις, οι καλλιτέχνες έ-
χουν υποχρέωση να κάνουν θυσίες, για να διευκολύνουν το γύρισμα ό-
ρων ταινιών και ότι αυτός τοιλάχιτον προτιμά να εργαστή με μειω-
μένο μισθό, παρά να μην εργάζεται καθόλου.

— Ίδω και τα τελευταία κινηματογραφικά συναιδέσια που μ'ας
αναγγέλλονται από το Χόλλυγουντ. Έν πρώτους ο Τζέιμπερτ Ρόλαντ,
ο όμορφος Μεξικανός «Ξέν-προεμεί», ο παλιός φίλος της Κλάρας Μπόου,

στο τραπέζι της χέρια. Τα δάκρυά της, θερμά, έσταξαν επάνω στο
πρόσωπό μου κι' έννοιωσα τα φλογισμένα χείλη της ν' αναζη-
τούν πάλι τα δικά μου... Εκείνη τη στιγμή όμως άκουσθηκαν δίπλα
της βαρετά βήματα, ένας θόρυβος ανάμεσα στους ψηλούς θάμνους,
μια θυμωμένη φωνή, κι' ύστερα φάνηκε έξω από την ομίχλη, στην
ελαφρομυαλή κυρία απ' τη Βασσοβία.

— Ήταν η μητέρα μου! Και μόνο που δεν έλιποδύμωσα απ' τη λύπη
μου, απ' τη ντροπή μου...

Η μικρή κυρία με τη μεγάλη καρδιά, το άλλο πρωί, έφυγε για τη
μακρινή πατρίδα της.

— Ήταν ξεμεροφάτα. Κι' έβρεχε... έβρεχε...
— Άκουσα να χτυπά η καγκελωτή πόρτα και τα βήματά της να
έρχονταν επάνω στα βότσαλα του κήπου καθώς απομακρυνόταν πει-
νά πάντα...

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ ΚΟΥΖΙΝ

Μιά θανατοια «γελιογραφία»
της Ζοζεφίνας Μπαλκερ, από
τη νέα της ταινία, η οποία γυ-
ρίζεται τώρα στο Παρίσι.

παντρεύεται τη Λωρέττα Γιάγκ, τη βεντέτα που αρνείται ότι έχει
το ωραιότερο σώμα.

— Επίσης ο Τόμ Γκάλλεον, ο πρώην σύζυγος της Ζάζον Πίτς,
παντρεύεται τη Μάτζ Ήθανς, η οποία, αν πιστεύουμε τη Γκλόρια
Σβάνσον, εινε η μόνη βεντέτα του Χόλλυγουντ που εινε όμορφη πραγ-
ματικά και εκτός της δόξης.

— Πολλοί πιστεύουν ότι οι άστέρες του κινηματογράφου περνούν
ζωή γεμάτη τεμπελιά και διασκέδασης.

— Η πραγματικότητα εινε έντελως διαφορετική. Οι περισσότεροι
καλλιτέχνες, όχι μόνο δεν τεμπελιάζουν, αλλά δεν έχουν ούτε μιάς
ώρας ανάπαυσι.

— Το ρεκόρ όμως των ασχολιών το έχει ο Τσάρλς Μπίκφορντ. Ο
πρωταγωνιστής αυτός δεν περιορίζεται μόνο στις κινηματογραφικές
του ασχολίες, αλλά εινε αναμειγμένος και σε όλη διάφορες επιχει-
ρήσεις.

— Είπε μέτοχος σε μιά πτηνοτροφική επιχείρηση, σ' ένα καφεείο,
σ' ένα πλυντήριο, σ' ένα γκαράζ, σ' ένα κρατήριο βεν-
ζίνης, σ' ένα οικο άλιεας μαγαζαριών και σε μιά
φυντεία καπνού στην Ίνδα!

— Κανείς δεν ξέχασε τον «Αλ Τζόνσον, τον πε-
ρίφημο «Τραγουδιστή της Τζάξ» και «Τρελό Τραγου-
διστή».

— Ο Ρωσοαμερικανός αυτός ήθοποιός και αιδός
βρίσκεται λοιπόν τώρα σε οικητή οικονομική κατάσταση.

— Τα εκατομμύρια — και δεν ήταν λίγα — που
κέρδισε από τις δημοφιλείς ταινίες του, τα έχασε όλα
στα χαρτιά.

— Είπε μανιόδης χαρτοπαίκτης και χάνει σχεδόν
διαρκώς. Τώρα έχει μείνει χωρίς δεκάρα. Παρ' όλην
έχασε και τα τελευταία υπολείμματα της περιουσίας
του: χιλίες μετοχές, που του είχε χάσει η εταιρεία
«Μετρό».

— Ένα αυτοκίνητο λίγο έλειψε να γίνη άφορη
για να πάρουν διαζύγιο η χαριτωμένη βεντέτα Σάλλυ
«Ηλεος» και ο δημοφιλής σύζυγος της Χούτ Γκίμπσον.

— Ίδω τι συνέβη: Ένα βράδυ που το αυτοκίνητο
ήταν καλεσμένο σε μιά δεξίωση στην έπαυλή της Μαί-
ρης Πίκφορντ και του Ντουγκλας Φαίρμπανκς, η Σάλλυ
εμφανίστηκε με τοναλέτα εξαιρετικά έξοχη. Ο άν-
τρας της που τη ζήλευε τρομερά, την παρακάλεσε να
μην χορεύει έτσι, η τοιλάχιτον ν' αλλάξει και να φο-
ρέσει μιά τουαλέτα πιο κλειστή.

— Η Σάλλυ όμως πείσωσε, θύμωσε και έφυγε
από τη δεξίωση με το αυτοκίνητό της. Και αντί να τη συ-
νοδεύσει ο άντρας της, τη συνόδευσε κάποιος τρίτος.

— Έπειτα από λίγα λεπτά, το αυτοκίνητο της Σάλλυ
συνεκοιμήθη με κάποιον άλλο, και η όμορφη βεντέτα πλη-
γώθηκε ελαφρά στο πρόσωπο. «Όστόσο, παρ' όλη την
πληγή της, η Σάλλυ, αντί να γυρίσει στο σπίτι της, από
πεισμία πήγε σ' ένα κέντρο της μόδας, όπου ήξερε ότι θα
έβρισκε τη Μπεμπ Ντάνιελς με τον σύζυγό της Μπέν

Λάιον και όπου νόμιζε ότι θα κατέληγε άργα και ο σύζυγός της.

— Η Μπεμπ και ο Μπέν
Λάιον, μόλις είδαν τη Σάλλυ
πληγωμένη, την πήραν άμέσως
και την πήγαν στο Σταθμό των
Πρώτων Βοηθειών και κατό-
πιν στο σπίτι τους.

— Ο Ήλιος Χούτ Γκίμπ-
σον, όταν τα έμαθε όλ' αυτά,
έγινε έξω φρενών, γιατί φαν-
τάστηκε ότι η γυναίκα του εί-
χε προτιμήσει να ζήσει τη
βοήθεια άλλων κι' όχι τη δική
του, κι' αποφάσισε να πάρη
διαζύγιο.

— Μετά δυο μέρες όμως,
κατά μοίρα σύμπτωση, οι γο-
νείς της Σάλλυ έπεσαν κι' αύ-
τοι θύματα ενός σοβαρού αυτο-
κινητιστικού δυστυχήματος.

— Οι δυο μαλωμένοι σύζυγοι
έτοθαν τότε, χωριστά ο καθέ-
νας, στο νοσοκομείο, όπου τους
έχουν μεταφέρει, κι' εκεί, ξε-
χώντας τα πεισματά τους, έ-
πεσαν ο ένας στην αγκαλιά
του άλλου.

Η κ. Ζαν Ρενουάρ, η περίφημη
Γαλλίς ήθοποιός της σκηνής, η ο-
ποία, ακολουθώντας τη γενική μό-
δα, εγκατέλειψε το θέατρο χάριν
του ομιλούντος.

★ Ε ★ Ν ★ Ρ ★
ΠΙΖΑΝΗΣ

"ΦΙΝΤΕΞ"
"Αποκλειστικώς"

ΑΓΓΛΙΚΑ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ

Τιμαί' εξαιρετικάί

ΥΛΙΚΑ ΡΑΠΤΩΝ

Παρελήφθησαν
ΠΑΛΤΑ « DRAPS SEDAN δια Κυρίας

79 ΑΙΟΛΘ 79